

11 mai 1985. Stadionul „Bradford F.C." Spectatori cu hainele în flăcări caută să se salveze...

care — chiar involuntar — s-au făcut vinovate de omucidere să poată veni în liniște acasă, să doarmă la casele lor iar a doua zi să plece la lucru (dar toată lumea susține că sînt șomeri, domnilor !) ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic".

Juan Antonio Samaranch, președintele Comitetului Olimpic Internațional, a declarat : „Ceea ce s-a întîmplat pe stadionul „Heysel" reprezintă una dintre cele mai triste și mai șocante pagini din istoria sportului. Seara de ieri de la Bruxelles trebuie să constituie punctul de plecare spre o etapă nouă. În calitate de președinte al C.I.O., consider de datoria mea să spun că pe măsură ce am vorbit tot mai mult despre problema huliganismului și vandalismului în sport, am făcut tot mai puțin. Pasul hotărîtor de acum încolo trebuie să-l facă guvernele. Sîntem siguri că așa se va întîmpla. Dacă nu, viitorul sportului va fi amenințat din temelii".

O declarație semnificativă — un deget pe rană — a făcut Marita Wagner, deputată în Parlamentul de la Bonn din partea „verzilor" (ecologiști). Ea a declarat : „Cauza agresivității de pe stadioanele de fotbal occidentale trebuie căutată în lipsa de perspectivă și pierderea identității în primul rînd ale tineretului cuprins de șomaj. De pildă la Liverpool, de unde au venit majoritatea scandalagiilor care se fac răspunzători pentru masacrul de pe stadionul din Bruxelles, șomajul reprezintă 40% din totalul tinerilor apți de muncă. Această situație îi pune pe tineri în fața următoarei alternative : pe de o parte au nevoie de independență și libertate de a hotărî, pe de altă parte sînt dependenți materialicește de părinții lor sau de instituții de stat. Întîlnirile de fotbal de la sfîrșitul săptămînii constituie pentru ei un prilej de eliberare de agresivitatea adunată în cursul săptămînii, devin unicul sens al vieții lor. ...Răspunderea pentru scandalurile de pe gazon revine nu numai organizatorilor, dar și factorilor politici și economici ai societății capitaliste, care nu numai că admit negustoriile din fotbal, dar le și finanțează."

Managerul lui F.C. Liverpool

Presa mondială a reacționat vehement la asasinatele comise pe stadionul din capitala Belgiei. Aducem cîteva exemple.

„La Republica" din Italia : **„Sărmană Europă, ți-a fost dat să trăiești și halucinația de la Bruxelles. Un grup compact de bețivi englezi, în loc să aștepte cu nerăbdare finala, ne-au oferit un masacru care nu are asemănare în întreaga istorie a sportului. Dacă acesta este viitorul fotbalului, este mai bine să închidem de pe acum porțile stadioanelor. Mîine va fi prea tîrziu."**

„Corriere della Sera", Italia : **„În care cont vor fi trecute viețile ucise în peluzele stadionului din Bruxelles ? Cine și cum va explica mamelor, soțiilor și copiilor că cei dragi lor nu se vor mai întoarce niciodată ? Plecaseră doar la un meci de fotbal, nu ? A venit vremea ca loviturile de pedeapsă și cartonașele roșii să fie arătate nu doar celor care încalcă normele sportive, dar și celor care nu recunosc regulile de conviețuire umană, existența umană, dreptul aproapelui la viață."**

„Il Tempo", de asemenea din Italia : **„Adio, fotbal ! Vremurile tale frumoase țin acum iremediabil de trecut. Nici mîine, nici poimîine nu te vei mai putea reîntoarce la înfățișarea ta cu care ne-ai făcut viața mai frumoasă atîtea și atîtea decenii..."**

„Daily Mirror", Anglia : **„Am dat lumii fotbalul. Acum, așa zișii suporteri ai lui Liverpool ne-au adus o rușine națională. Dacă nu se vor lua măsuri drastice, imediate, putem aprecia că**

Stadionul Heysel. Poliția a sosit, ca de obicei, prea tîrziu...

Juventus Torino cucerește Cupa Campionilor Europeni

Bruxelles-ul a devenit Waterloo-ul fotbalului nostru".

„The Times", Anglia: **„Atunci cînd indivizi beți și mascați aruncă pe stadion cu bare de fier, obiecte arzînd și sticle, atunci cînd o mulțime de 58 000 oameni, într-o atmosferă dominată de groază, de ură și insulte asistă la un meci în numele căruia au fost uciși oameni, un asemenea sport nu are nici o rațiune."**

„Quotidien de Paris", Franța: **„De-acum nu ne mai batem pentru idei, ci pentru o minge. Iată unde a ajuns societatea burgheză."**

„La Matin de Paris", Franța: **„Scenele repetate de război de pe terenurile de fotbal sînt o mostră a stadiului societății noastre. Barbaria de pe stadioane este o dovadă că în orașele noastre, aparent bine păzite de poliție, mocnește focul violenței. Tineri fără un loc de muncă se strîng în bande cu scopul de a bate și, în cele din urmă, de a ucide."**

Agenția France Presse: „Drama de pe stadionul din Bruxelles dezvăluie un rău mult mai profund: huliganismul a devenit o realitate socială."

9. MĂSURI

Drama de pe stadionul „Heysel" nu putea să rămînă fără urmări. În Belgia, o comisie parlamentară a cercetat cauzele dezastrului elaborînd un raport din care nu se prea înțelege cine a fost de vină. În același timp, un grup de lucrători ai poliției belgiene s-au deplasat la Liverpool pentru a prezenta colegilor lor din acest oraș imagini filmate și fotografii făcute la locul cataclismului, sperînd ca în felul acesta să fie arestați vinovații.

Recunosc, sînt depășit total de această măsură! Nu înțeleg în ruptul capului de ce poliția belgiană îi caută acum, la Liverpool, pe criminalii care au ucis oameni nevinovați, la Bruxelles, în

luna mai? De ce nu i-a arestat la Bruxelles, pe stadion sau în preajma lui? Am înțeles că poliția avea consemnul să nu-i provoace pe suporterii celor două echipe, dar din moment ce aceștia deveniseră criminali, consemnul nu-și mai avea rostul. Nici rațiunea de a fi respectat.

Mai mult pentru liniștirea spiritelor, o Comisie de punere sub acuzare din Bruxelles a făcut că compară în fața ei, 7 britanici și 4 italieni arestați în zona stadionului. Dar ei nu sînt acuzați de omucidere, ci de nesupunere față de forța de or-

dine, distrugeri materiale şi furturi !

De notat că poliţia belgiană nu a arestat încă pe nici unul dintre huliganii care au curmat 38 vieţi pe stadionul „Heysel".

Primul ministru al Marii Britanii, Margaret Thatcher, a declarat că „pentru ca fotbalul să supravieţuiască, ca sport, sînt necesare schimbări fundamentale." Guvernul britanic intenţionează (pînă acum totul a rămas la stadiul de intenţie) să prezinte un proiect de lege prin care se interzic băuturile alcoolice în jurul stadioanelor şi în interiorul acestora iar împuternicirile poliţiei vor fi sporite. Pe unele stadioane vor fi instalate circuite de televiziune interioare pentru urmărirea comportării suporterilor. Se preconizează, de asemenea, instituirea de legitimaţii de membru al diferitelor cluburi.

Măsuri asemănătoare — dar puse în practică — au fost adoptate de autorităţile italiene.

Comitetul Executiv al U.E.F.A. a hotărît suspendarea pe o perioadă nedeterminată a cluburilor engleze de fotbal din toate competiţiile europene şi aplicarea de sancţiuni deosebite lui F.C. Liverpool. Sancţiunea se referă şi la meciurile amicale, dar ocoleşte echipa naţională.

Cît de hotărîtă este Federaţia engleză de fotbal să curme radical huliganismul de pe terenurile de fotbal ne-o dovedeşte următorul exemplu : această Federaţie a înaintat un protest oficial cu privire la drastica sancţiune dictată. Domnii de la Federaţia britanică de fotbal au adus şi argumente în sprijinul protestului lor : în cursul anului 1984 echipele engleze de fotbal au participat la 63 turnee în străinătate şi la 160 meciuri amicale şi nu au dat naştere la nici un incident.

Se vede treaba că Federaţia engleză are un documentarist sub orice critică. Să le reamintim cîteva meciuri la care englezii **au dat naştere la incidente** în anul 1984 : la 9 mai 1984, meciul Anderlecht şi Tottenham Hotspur ; la 30 mai 1984, meciul F.C. Liverpool (din nou huliganii lui „Liverpool" !) şi A.C. Roma. Publicăm, pentru documentarea celor de la Federaţia engleză, şi instantaneul cu grupul de huligani englezi urlînd... paşnic la Paris în timpul unui meci între două echipe franceze.

10. RUŞINEA ANGLIEI

Totul a început de aici", aşa ar trebui să stea scris pe o placă neagră ce ar trebui fixată pe gardul de sîrmă dintre sectoarele X şi Y ale stadionului „Heysel" din Bruxelles.

Dacă gardul acela fragil ar mai exista...

Din păcate el nu mai există. L-au luat cu asalt huliganii străini în noaptea aceea de groază de 29 mai 1985, mai înainte ca Juventus Torino să fi învins pe F.C. Liverpool cu 1 : 0, în clipele acelea care au îndoliat Italia şi a cernit inimile a miliarde de oameni cinstiţi de pretutindeni. În momentele acelea de neiertat cînd criminalii de peste Canal au avut grijă ca scorul în „întîlnirea" lor cu tifoşii italieni să fie — la morţi — 33 : 1 !

Într-o altă „noapte a cuţitelor lungi", cînd alţi tineri din Liverpool au devenit ruşinea Angliei. Ruşinea lumii.

Nene

CREIERUL

între cunoaștere și enigmă

Cele trei camere ventriculare (după Albertus Magnus, 1506)

Isprăvile minții umane, începînd încă din zorile omenirii pînă la calculele ce au făcut posibilă traiectoria navei spațiale „Voyager", care după ani de peregrinări prin sistemul nostru solar a pătruns în alte galaxii, unde ipotetic ar putea exista inteligență apropiată celei umane, nu reprezintă în fond decît rodul funcționării celei mai subtile și sublime structuri nervoase din componența corpului omenesc, celula corticală cerebrală, nu numai cea mai nobilă dar și cea mai recentă achiziție a lungii evoluții a vieții pe pămînt.

Extrapolînd marele laborator care este creierul uman, sinapsele devenind circuite, iar conexiunile logice devenind programe, acum mai puțin de patru decenii, Norbert Wiener crea o nouă știință, cibernetica, care a influențat nu numai multe alte științe dar și viața cotidiană.

Este ciudat însă faptul că acest „aparat" complex nu este nici pe departe cunoscut în totalitate. El păstrează pe „harta" sa „pete albe", veritabile „terrae incognita", care pun încă mari semne de întrebare specialiștilor. Deci creierul, cel fără de care nu s-ar fi elucidat atîtea și atîtea enigme, își are el însuși neelucidatele-i istorii!

O istorie de acest fel o poate reprezenta relația care există, sau mai corect spus ar putea exista, între cantitatea substanței cenușii cerebrale și performanțele gîndirii umane.

Istoria cunoașterii creierului ocupă un capitol palpitant în eroica istorie a cunoașterii corpului uman.

Caracterul difuz al psihicului, distribuit după concepția indiană în întreg organismul printr-un sistem complex de canale (ida, pingala, sushuma), nu a putut fi decît rezultatul interzicerii religioase a disecției, cel mai important mijloc de cunoaștere a corpului omenesc. În alte variante filosofice hinduse, se atinge totuși regiunea topografică craniană, localizîndu-se în cinci centre stările de conștiință: frunte, gît, inimă, abdomen, sferă genitală.

Conform acestei „localizări pluritopografice", diseminată în întreg organismul, se acordă rațiunii sediul frontal iar memoria și conștiința de sine își găsesc localizarea în cord.

Aristotel, de bunăseamă nu văzuse, dar mai ales nu disecase un creier adult, de aceea acordă sistemului nervos doar rolul de a elimina excesul de căldură produs de inimă și plămîni.

Ideea răspîndirii sufletului în corp și-a găsit adepți de-a lungul mai multor secole, printre ei numărîndu-se anticii stoici și gînditorii din secolul al XVII-lea. În „Tratatul despre suflet" (1745) La Mettrie comentînd ideile stoicilor și deopotrivă pe cele ale lui Claude Perrault — medic, arhitect, autor al coloanelor Louvre-lui, sprijinitor al ideii răspîndirii sufletului în corp, deoarece segmentele acestuia au nervi — afirmă că „sufletul nu simte chiar în locul unde el crede că simte" referindu-se la senzațiile fantomă, ale amputaților, care continuă să simtă durerile în vîrful degetelor membrului dispărut. El sesizează „avant la lettre" efectul persistenței pe creier a unei porțiuni din imaginea propriului corp, păstrată în ciuda mutilării fizice.

Dacă ar fi să ne întoarcem la gîndirea Stagiritului, trebuie să arătăm că mai clarvăzător, mai anticipativ, în domeniul localizărilor cerebrale s-a dovedit a fi Alcmeon din Crotona, care acreditează ideea conform căreia fiecare modalitate senzorială își are zona sa de proiecție specifică la nivel cerebral.

Într-o epocă apropiată lui Alcmeon, Hipocrate consideră fără rezerve creierul „cel mai important organ al corpului".

Dacă ideea conform căreia creierul este organul de referință începe să capete contur, localizarea topografică a sediilor unde se derulează cele mai de seamă momente ale gîndirii umane se accentuează.

Marele medic al Romei antice din secolul al II-lea al erei noastre, Claudius Galenus, ale cărui păreri vor influența și întreg evul mediu, credea că senzațiile nu sînt percepute în substanța nervoasă, ci în cavitățile ventriculare ale creierului.

Un mileniu după Galenus, Guillaume de Conches distinge în creier trei camere (ventriculi) pe care sub impresia navigației ii descrie ca aflîndu-se la prova, la mijloc și la pupa. În prima cameră, fantastică, vizuală, sufletul vede și imaginează. Camera din mijloc este logistică, adică rațională. Aici se petrece discernămîntul. Camera de la pupa este memorială, servind sufletului să-și exercite memoria.

Patru secole mai tîrziu, în 1523 — Leporeus acceptă și el ventriculii, menținînd amplasamentele : anterior va găzdui phantasia și imaginația, la mijloc cogitația și aestimatia, iar posterior va fi cantonată memoratia.

Cu toată influenta sa răspîndire peste milenii, concepția galenică a sufletului ventricular, nu poate încă înlătura cu desăvîrșire ideea mai veche de secole, aristotelică, a inimii ca „acropolă a corpului și deci și a psihicului", ceea ce din punct de vedere poetic nu este deloc de neglijat...

De-abia în secolul al XVII-lea, prin osteneala lui Pierre Gassendi, substanța cerebrală cunoaște primele localizări. După expresia lui Marx și Engels, din „Sfînta Familie", Gassendi a fost primul care prin materialismul său a intervenit împotriva dualismului cartezian, care de altfel va influența marile spirite ale artei și culturii. Era imposibil ca Descartes să nu influențeze pe oamenii de cultură. Între cei aflați în dilemă se numără și Shakespeare după cum o spune în „Negutătorul din Veneția".

„Dacă știi, ia spune, spune :
Unde, unde șade dorul ?
Oare șade el în piept ?
Oare șade-n creștet drept ?"
(act. III, Sc. 2, trad. G. Galaction)

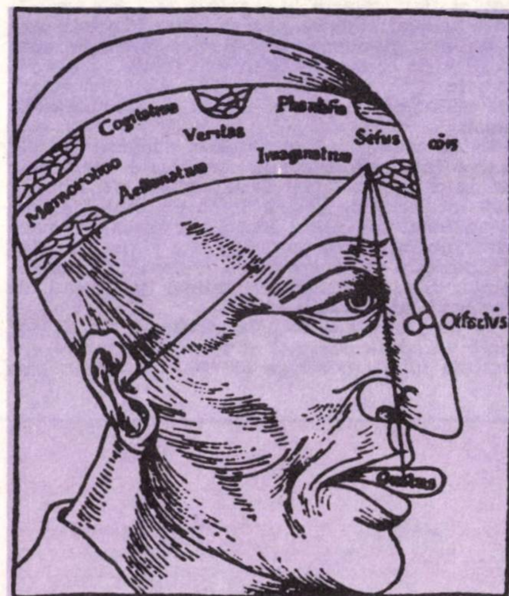
P. Gassendi îl va influența pe J.B. Molière, care pomenește însă adesea și de Descartes în „Femeile savante".

Beliza : „Dar spiritul și trupul sînt una, dragă frate ;
Savanta lume însă cuvîntul și l-a spus :
E spiritul, nu trupul în viață mai presus
Și prima noastră grijă, suprema năzuință
E să-l nutrim cu sucul ce-l stoarcem din știință"
(trad. N. Cassian)

La Fontaine nu va fi nici el scăpat de mrejele ideilor în legătură cu rațiunea, stabilind ierarhia dezvoltării într-una dintre fabulele sale „Cei doi șobolani, vulpea și oul", unde se analizează comportamentul complex al celor doi șobolani, care reușind să salveze un ou din fața unei vulpi, ilustrează aderarea autorului la ideea filiației formelor gîndirii animale și umane, în timp ce pentru Descartes animalele reprezentau simple automate, ca să ne exprimăm printr-un termen curent uzitat astăz, „programate".

„Și stelele ce-n slavă pierdute gravitează au cine le-ndrumează ?
Vrun înger stă de veghe în fiecare astră
Un duh străin conduce mașinăria noastră.
Impresia se-njghează. Dar cum ? N-avem habar !
Mereu ne vom izbi de cîte-un „dar".
Doar în Divinitate ne-nvrednicim de har...
Habar n-avea de astea, nu-i vorbă, nici Descartes
și nici nu văd hotare, aici, ce ne despart.
Desigur, în jivine (citate ca exemplu)
Nu intervine duhul. (Doar omu-i este templu!)
Jivinelor se cade, de aceea să le dau
Un punct în plus pe care nici plantele nu-l au,
cu toate că, se știe, și plantele respiră".
(trad. A. Tita)

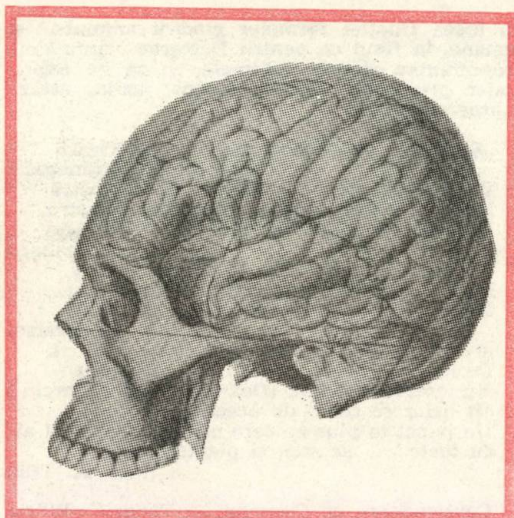
Contemporan cu Gassendi — Thomas Willis, va rămîne în istoria anatomiei prin descrierea poligonului asterial ce înconjoară șaua turcească a osului sfenoid și prețioasa ei încărcătură, hipofiza. El are meritul de a deveni pionierul modelării experimentale a studiului psihicului uman, prin studiul pe animal al proceselor psihice elementare. După combaterea ideii carteziene, care crea o veritabilă prăpastie între om și animal, la Willis imaginația și memoria părăsesc camerele de la prova și pupa, pentru a fi localizate pe acele accidente de relief care desenează creierul uman.

Localizarea funcțiilor psihice (după Leporeus, 1523)

Marele gînditor, eruditul Dimitrie Cantemir, în a sa „Istorie hieroglifică" dezvoltă ideea derivării gîndirii din simțuri.

Cu excepția lui Gassendi și Willis care localizează memoria în „pliurile" creierului, deci în circumvoluțiile sale, alți mari gînditori vor evita sistematic scoarța. Așa se face că Des-

cartes preferă epifiza, în timp ce La Mettrie, preferă în locul substanței cenușii, substanța albă, topografic situată la nivelul corpului calos, plasat în marea fisură interemisferică.

Adevărata față a proceselor ce se petrec în emisferele cerebrale încep a fi studiate de Secenov și Pavlov prin binecunoscutele lor experiențe neurofiziologice, apoi de către Penfield care a efectuat studii neurofiziologice în timpul operațiilor pe creier, în timp ce analiza cu metode directe și înregistrarea modificărilor directe ale materiei gînditoare are numai o jumătate de secol.

Ideea căutării conexiunilor sugestiv-explicative între substanța și structurile cerebrale pe de o parte, iar pe de altă parte performanțele intelectuale, deși a interesat dintotdeauna, și-au făcut loc greu. Există de aceea un mare semn de întrebare pus cînd este vorba de relația posibilă între greutatea creierului și inteligență, dintre structura sa intimă și gradul de potență intelectuală.

În mod obișnuit scoarța cerebrală are o grosime variabilă cuprinsă între 1,25—4 mm, o suprafață totală medie de 150 000—220 000 mm^2, un volum variabil cuprins între 450—500 cm^3, stratificată în 6 nivele, ascunzînd în grosimea ei circa 14 miliarde de celule, din care utilizăm într-o viață 3—5 miliarde...

Creierul are la adult o lungime de 17 cm, o lățime de 14 cm și o înălțime de 13 cm. La vîrsta de un an greutatea creierului se dublează de două ori și jumătate față de naștere, pentru ca la 6 ani să ajungă la 85% din greutatea medie, de 1 380 g, a adultului.

Separate de marea fisură interemisferică, cele două emisfere cerebrale dintre care emisfera dreaptă este mai grea ca cea stîngă, sînt brăzdate la exterior de o serie de șanțuri, care separă porțiuni reliefate denumite circumvoluții cerebrale. Acest tip de elemente anatomice apar pe măsura ridicării în scara zoologică și culminează, prin bogăția și varietatea lor, la om.

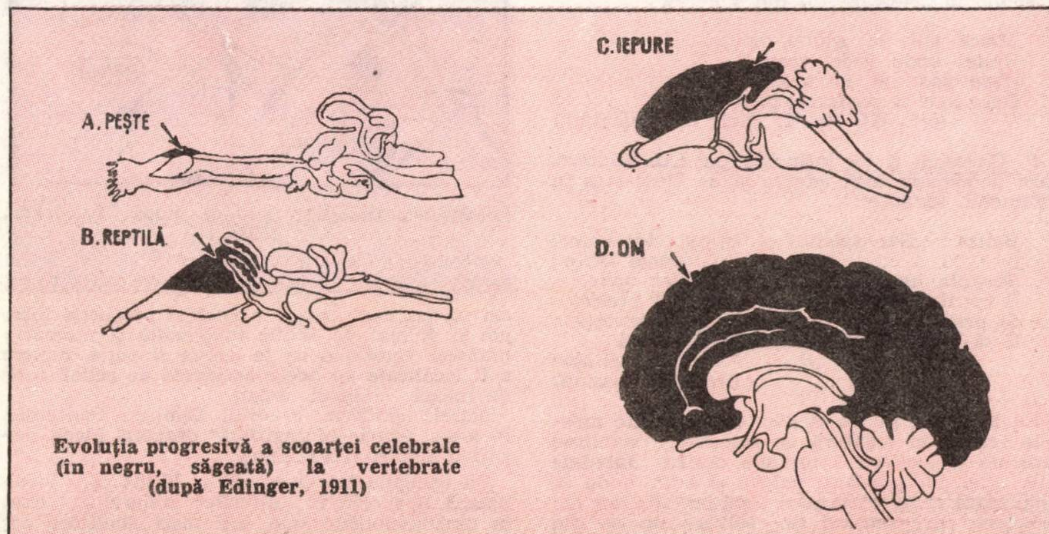
Animalele cu o scoarță cerebrală netedă, fără depresiuni și reliefuri adiacente, sînt cuprinse în categoria lisencefalelor, în opoziție cu girencefalele, animalele cu o scoarță încrețită.

Și cum ontogeneza reprezintă istoria rapidă și prescurtată a filogenezei, această fază lisencefalică va fi întîlnită și la fătul uman, care se va afla în această stare pînă la sfîrșitul celei de-a patra luni de viață intrauterină. Cele dintîi șanțuri care vor apare, vor fi și cele mai importante din configurația creierului uman, șanțul lateral Sylvius și șanțul central Rolando, existînd și nenumărate alte șanțuri mai mari sau mai mici, ceea ce conferă creierului uman maximum de suprafață în minimum de volum.

Poate de aceea profesorul clujean de anatomie, eruditul Victor Papilian, scriitor, animator al vieții culturale, director al teatrului și Operei clujene, își va fi ales pseudonimul scriitoricesc : Silvius Rolando.

ar să vedem, desigur succint, ce s-a făcut în domeniul cercetării care ar putea lămuri întrebarea și ar da răspunsul dacă există o legătură între greutatea creierului și gradul de inteligență, un interes deosebit fiind arătat minților excepționale ale oamenilor de geniu. Se ridică multiple probleme în această direcție, deoarece nu s-au putut studia decît unele creiere ale unor

Evoluția progresivă a scoarței celebrale (în negru, săgeată) la vertebrate (după Edinger, 1911)

personalități ale tehnicii, științei, culturii, politicii, artelor.

Pe de altă parte nu toate studiile au fost temeinice și nu tuturor li se poate acorda suficient credit.

Între cei ce au demarat în problema despre care ne ocupăm trebuie să începem cu Rudolf Wagner, profesor la Göttingen, care după ce studiază circa o mie de creiere umane, publică cu cîțiva ani înainte de moartea sa, între 1860—1862, mai întîi o lucrare intitulată „Studii preliminare asupra morfologiei și fiziologiei științifice a creierului uman", urmată imediat de o alta care se ocupa de „Deosebirile tipice ale circumvoluțiilor emisferelor și știința greutății creierului, ținînd cont de configurația creierelor oamenilor inteligenți". Deci exact despre ceea ce vorbeam mai înainte, relația greutatea creierului—inteligență.

Două decenii mai tîrziu, în Franța, Le Bon studiind de data aceasta capacitatea și nu greutatea, deducînd că la o capacitate mare craniană, corespunde un creier mare, el determină capacitatea craniană a unor piese anatomice recoltate de la 42 de personalități, unde constată la 7 dintre acestea o depășire a limitei superioare de 1 900 cmc. Totuși pentru oameni de mare talent ca Boileau capacitatea craniană este numai de 1 690 cmc, la Descartes numai 1 700 cmc, în timp ce craniul medicului Fr.J. Gall, cel care întemeiase frenologia, știință care se străduia să ofere studierea facultăților sufletești prin palparea cutiei craniene avea 1 692 cmc.

Continuînd cercetările lui Wagner, care enunțase părerea greutății sporite în cazul creierelor oamenilor de marcă, creiere care s-ar afla în cutii craniene mai voluminoase, care să cuprindă emisferele cerebrale mai voluminoase, și un lob frontal mai dezvoltat, Gustav Magnus Retzius anatomist și antropolog suedez, în lucrarea sa „Creierul uman" studiază creierul lui Turgheniev, Gambetta, Sonia Kowalewski, Bunsen, Momsen, Mendeleev, Bechterev, el însuși participant la marea epopee a studierii sistemului nervos central.

Din păcate creierul care a gîndit genial poezia, creierul lui Mihai Eminescu, nu a putut fi studiat datorită unor greșeli banale făcute de savanți care-l admirau și-i prețuiau opera. Ironia soartei, creierul marelui poet nu a putut fi studiat temeinic dintr-un viciu de recoltare, de transport și de conservare. El va rămîne pentru totdeauna o istorie neelucidată.

Eminescu audiase la Viena cursurile lui Hyrtl, marele anatomist, E. Brücke distinsul fiziolog și în egală măsură era interesat de cursul de medicină legală ținut de profesorul Gatscher, în toate aceste discipline, studiul creierului avînd un rol central, ca și o mare aplicație teoretică și practică. De altfel, în caietele sale, Eminescu nota definind creierul drept „baterie galvanică a organismului".

Ilustrul neurolog Gh. Marinescu, căruia la sugestia lui Victor Babeș i se dăduse spre studiu creierul lui Eminescu nota : „Creierul mi s-a adus într-o stare de descompunere, care nu permitea un studiu fin al structurii circumvoluțiilor. Putrefacțiunea era datorată căldurii celei mari și probabil fiindcă s-a scos prea tîrziu după moarte. Creierul este într-adevăr voluminos cu circumvoluțiile bogate și bine dezvoltate". Atît știm despre creierul marelui poet.

Apoi tot același savant nota trist, dar plin de adevăr pentru eșecul în cazul Eminescu : „oamenilor mari să li se analizeze în mod amănunțit organele principale și caracterele biotipologice, căci numai astfel putem să ne dăm seama de biologia și arhitectura talentului și geniului".

Masca mortuară a lui Eminescu

În capitolul „de la Hașdeu cetire", din ale sale „Cugetări despre viață", Bogdan Petriceicu Hașdeu, marele gînditor, eruditul și neobositul cărturar al cărui creier a fost fără îndoială o piesă anatomică care ar fi meritat să fie studiată, dar care a avut soarta atîtor și atîtor creiere ilustre, nota : „Nu în volumul și nu în greutatea unui creier reșede puterea lui, ci într-un element nemăsurabil și neponderabil, căruia puțin îi pasă de mărimea căpățînei."

Despre un creier, și despre arta sa, aparținînd tot unui om celebru scrie Victor Hugo într-o însemnare din 19 mai 1838, cu care deschide de altfel volumul său „Choses vues" :

„Pe strada St. Florentin se află un palat și un canal... Întocmai ca un păianjen în pînza sa, stăpînul palatului atrăsese și prinsese succesiv eroi, gînditori, oameni iluștri, cuceritori, regi, principi, împărați, pe Bonaparte, pe Sieyès, pe doamna de Staël, pe Chateaubriand, pe Benjamin Constant, pe țarul Alexandru al Rusiei, pe Wilhelm al Prusiei, pe împăratul Francisc al Austriei, pe Ludovic al XVIII-lea, pe Louis Philipe, adică toate muștele aurii și strălucitoare, care bîzîie în istoria ultimilor patruzeci de ani.

Întreg acest roi scînteietor, fascinat de privirea profundă a acelui om, a trecut rînd pe rînd pe sub porticul întunecat, pe al cărui fronton stătea scris : reședința Talleyrand.

Ei bine, alaltăieri, 17 mai 1838, acest om a murit. Au venit medicii și l-au îmbălsămat, după preceptele egiptene, scoțîndu-i măruntaiele și bineînțeles golindu-i țeasta de creier. După ce l-au transformat pe prințul de Talleyrand într-o veritabilă mumie, țintuită într-un coșciug tapisat cu satin alb, s-au retras, lăsînd pe masă creierul, acest creier care gîndise atîtea lucruri, care inspirase atîția oameni, care înălțase atîtea edificii, care condusese două revoluții, care înșelase douăzeci de regi, care uimise o lume întreagă.

După plecarea medicilor, în încăpere a intrat un valet. Văzînd creierul părăsit pe masă își spuse : „Au uitat asta ! Ce să fac oare ?" Într-o clipă și-a amintit, că pe stradă se află un canal. A luat creierul și i-a dat drumul pe gura canalului. FINIS RERUM."

Vestitul „schelet meditînd“ din cartea lui Vesalius: „De humani corporis fabrica“ poartă inscripția: „Vivitur ingenio caltera mortis erunt“. El apare și în „Epitome“ cu inscripția „Solvitur omne decus leto, niveosque per artus it stygius color et ferma populatur nonores“

Să reluăm deci șirul cercetărilor în acest domeniu captivant.

În 1924, Maurer, directorul prestigiosului institut de anatomie din Jena, publică rezultatele sale privind studiul creierului naturalistului E. Haeckel, căruia îi găsește o greutate de 1 575 g la vîrsta de 85 de ani, indicînd și o serie de alte date obținute prin metode indirecte, adică prin studiul cutiilor craniene și deducția greutății obținînd astfel date privind creierul lui Crowwell, 2 233 g (! !), Georges Cuvier, 1 861 g, 1 867 g pentru Byron, matematicianul Gauss (78 ani) — 1 492 g, în timp ce unui alt matematician, Dirichlet, cu 24 de ani mai tînăr, i se găsește o greutate a creierului de 1 520 g, iar celebrului fizician Helmholtz, de fapt și el medic, căruia, între altele fie spus, Eminescu îi frecventase cursul în perioada-i vieneză, doar 1 440 g.

În 1926, un anatomist sovietic B. Hindzé, consideră că excelența intelectuală este bine exprimată în vascularizația cerebrală și variabilitatea arterelor cerebrale, corelat cu diametrul, numărul și lungimea vaselor mijlocii și mici topografic situate în diferitele zone cerebrale.

De fapt, înainte de lucrările de angioarhitectonică cerebrală ale lui Hindzé, apăruse la Viena o lucrare a profesorului psihiatru Constantin Von Economo (1876—1931), născut pe malurile Dunării noastre, la Brăila, care împreună cu Koskinas, dezvoltau de-a lungul a 900 de pagini subiectul „Citoarhitectonicii creierului adultului“.

El introduce termenul de „creier de elită“ atrăgînd atenția asupra faptului că suprafața cerebrală este mai importantă decît greutatea encefalului, și că 2/3 din scoarță este ascunsă de către șanțurile dintre circumvoluțiuni. În favoarea acestei idei, cît se poate de valabile astăzi, pledează creierul lui Anatole France care cîntărea doar 854 de grame, dar era lucrat cu finețea unei bijuterii, unele șanțuri avînd o adîncime de 35 de milimetri.

Economo menționează și lucrările soților Cecilia și Oskar Vogt, care au studiat creierul lui Lenin, unde s-au găsit remarcabile particularități citoarhitectonice.

În 1951 în cadrul Institutului de Endocrinologie din București, a fost studiat creierul filosofului de renume P.P. Negulescu, datele nefiind însă comunicate.

Nu putem încheia fără a arăta că, la începutul secolului nostru, renumitul fizico-chimist Wilhelm Ostwald, propune întemeierea unei geniologii, știință interdisciplinară avînd în vedere biologia ca și particularitățile biografice ale marilor personalități, știință care să se ocupe de creativitate.

Istoria neelucidată a „materiei care gîndește“ rămîne în continuare plină de neprevăzut și speranță, de realizări și greutăți peste care nu se poate trece, de experimente și idei temeinice izvorîte din ele, de concepte valabile sau infirmate de viață sau de cuvînt. Căci așa cum scria cel ce l-a creat pe „Faust“ :

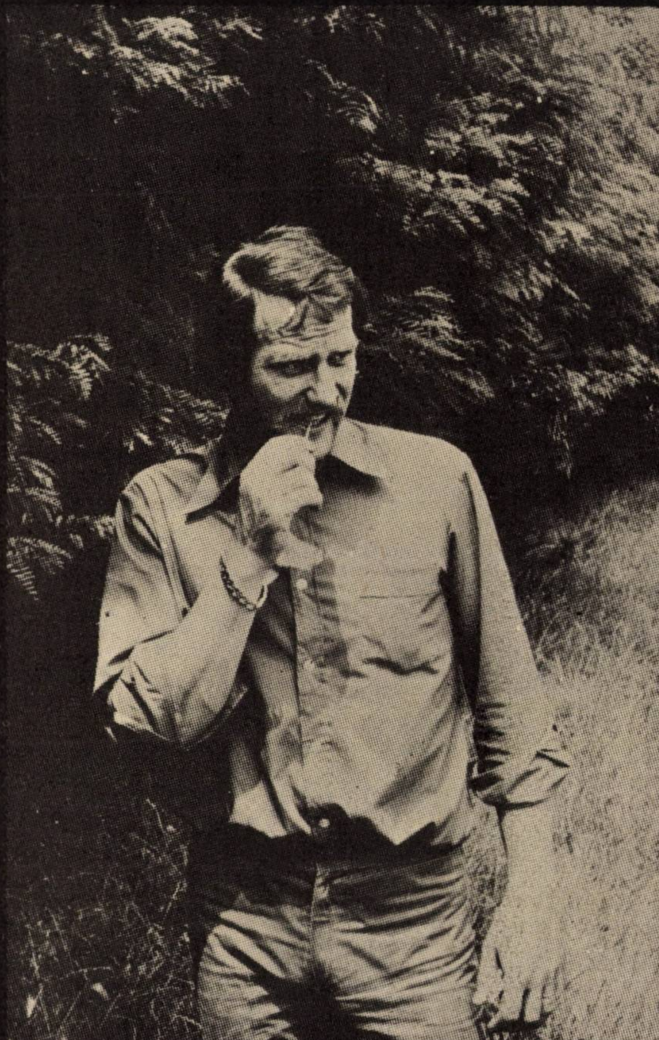
„Aflați că, pentru ceea ce nu înțelegem
Nici azi, nici peste-o săptămînă,
Un lucitor cuvînt avem la îndemînă...
Unde conceptele se-ntîmplă să lipsească,
Se-nființează, la dorință, un cuvînt.“

Florin Colonaș

JURNALUL unui CASCADOR

Ultimele însemnări ale lui Aurel Gruşevschi

O BĂTAIE DE INIMĂ

Gruşevschi, Gruşa, cum i se spunea — pentru că el nu avea nici o legătură cu prenumele său, Aurel — era un bărbat înalt, blond, cu ochii mai mult verzi decît albaştri. Spre deosebire de atîţia alţii, ştia să rîdă încă din copilărie. Cînd era trist, ori melancolic semăna cu un mesteacăn alb cînd plouă seara, sub un felinar. Îi plăcea să vorbească despre sine, dar mai mult îi plăcea să asculte despre alţii. Începuse să-i placă să şi scrie şi nu scria rău deloc. Cînd l-am cunoscut scria chiar bine. Recunosc aceasta nu din vreo slăbiciune — acum unde e Gruşa lumeştile nu mai au nici un fel de importanţă.

Ultima dată l-am văzut după vernisajul expoziţiei de tapiserie a soţiei lui, Daniela. Eram gălăgioşi, desigur, dar nu într-atît încît să-i facem pe vecini să-şi ia lumea în cap. Şi totuşi unul dintre ei (unul dintre puţinii vecini, pentru că atelierul era într-o casă cu curte), dacă mi-aduc bine aminte un bătrîn, a spart un geam. Am crezut atunci că Gruşa îl va face fărîme, însă, nu, el bunul, blîndul cascador a surîs şi l-a chemat înăuntru. „El a spart numai un geam — doar n-o să-i sparg eu capul pentru asta". Ce am vrut să spun? De obicei, unele meserii „mai bărbăteşti", între care şi aceea de cascador, presupun, chiar dacă nimeni nu recunoaşte, mai multă violenţă decît altele. Mulţi dintre cei care le practică ştiu asta şi se poartă ca atare. Faţă de ei Gruşa era cel mai blînd om pe care l-am cunoscut, cel mai puţin dornic de a face rău cuiva. De aceea, cît a trăit a făcut numai bine. Numai lui, o singură dată şi-a făcut rău. Şi atunci a murit.

O bătaie de inimă ca o bătaie de aripă.

Iulian Neacşu

Almanahul Luceafărul coala 17

DOUĂ CAMIOANE DE NISIP

AUREL GRUŞEVSCHI

ra un început de toamnă caldă şi ne întorceam de la Buftea cu un „Ford Cortina" cam vechi, cu tabla ruginită, pneuri uzate şi toată povestea asta pe care vreau să v-o spun e teribil de tristă.

Era maşina unui prieten din copilărie, de fapt fratele prietenului meu, îl ţinusem în braţe cînd era mic, îi făcusem zmee şi crescuse pe lîngă noi, acum la volan m-a rugat să-l las pe el.

— Tu ai condus şi pînă aici, lasă-mă pe mine acum şi pe urmă conduci numai tu.

L-am lăsat şi, Doru Dumitrescu, coleg de-al meu, ridică de pe podea o centură de siguranţă murdară şi călcată în picioare.

— Dacă tot le ai, de ce nu le foloseşti ? Lucian a dat din umeri : Nu le-am folosit niciodată ; au rămas de la fostul proprietar.

Pe la „Doi cocoşi" a început ploaia şi după nici cinci sute de metri maşina a început să derapeze lateral, aşa din senin, spre şanţul din dreapta, a tras volanul brusc spre stînga şi derapajul s-a inversat iar din faţă venea un camion.

Îmi mai aduc aminte zgomotul de tablă izbită, fiare răsucite, parbrizul pocnind şi cam atît.

Lucian a murit. Inginerul de sunet Tiberiu Borcoman, care era în faţă, a stat şase luni în spital, iar Oscar, regizor, bun prieten cu care am făcut o grămadă de filme de protecţia muncii, a stat trei săptămîni la „Urgenţă", vomînd continuu, fără să-şi poată reveni. Eu mi-am revenit după aproape o oră.

Am fost întrebat cît avusesem la oră în momentul cînd maşina a început să derapeze şi am spus că aproape 70, dar eu credeam că 90. Asta pentru că nu-mi imaginam cum ar fi putut la 70 să se distrugă în halul ăsta o maşină. Arăta îngrozitor. Văzînd-o, nu-ţi puteai imagina că a scăpat cineva dinăuntru.

Pe urmă am citit rezultatele unor teste făcute de „Volvo" şi nu le-am crezut. Spuneau că o coliziune frontală la 60 km. pe oră este în proporţie de 98 la sută fatală pentru pasagerii din faţă. Nu poate să fie adevărat, mi-am spus ; am căzut de cîteva ori cu motocicleta la peste 70 km. pe oră şi odată la peste 100.

Eram cu Ţeavă şi mergeam la o filmare, ploua şi băgasem benzină de avion şi mi-a calat motorul şi n-am păţit nimic, dar absolut nimic. E adevărat, mă gîndean eu, că la o coliziune frontală deceleraţia este extraordinar de scurtă, dar ce naiba, la 60 să mori ? Te propteşti bine cu mîinile în volan şi gata.

Şi aşa, într-o dimineaţă, mă duc la garajul de taxiuri „Galaţi" unde ne pregăteau cîteva maşini pentru un film-şcoală comandat de ITB, făcut de regizorul Aurel Miheleş. Trebuiau ranforsate şi umblat la jiglere şi la aprindere să le mai înviorez un pic. Acolo dau peste toată echipa, filmau ceva cu un dispecer şi regizorul mă ia şi-mi arată un taxi izbit în partea dreaptă. Nu prea tare de altfel. — Vreau să intri într-un stîlp cu ea. Cît timp îţi ia ca s-o pregăteşti ?

— Păi... zece minute, cît îi montez centurile !

— Şi la ce viteză poţi să faci asta ?

— Cred că la patruzeci. Dar în minte mi-am spus şaizeci, poate şaptezeci. Cît m-o lăsa atunci inima.

Îmi pregăteam bureţii, centurile, mă ajuta şi Albu, era cu mine, o luam cam în joacă, nu prea dădeam importanţă. Am depărtat cît s-a putut scaunul şi gata ; putem să filmăm ! Am ieşit din garaj şi am ales primul stîlp metalic fără felinar.

— Aici.

— Perfect. Pe ce parte vii ?

— Pe mijloc.

— Cu 40, cum ne-am înţeles ?

— Patruzeci !

— Gata. Dă-i drumul !

Dar ştiam că are nevoie de mai mult.

Era un film în care trebuia să arate ce se întîmplă cu o maşină izbită frontal, deci trebuia stricată cît mai tare. La 40 nu se strică, mă gîndeam eu. Ba îmi era frică să nu rămînă cam întreagă şi la 60.

Regizorul Miheleş e un bun pilot, dar din categoria celor calmi şi prudenţi, după mine chiar prea prudent.

— Motor ! La comanda asta, operatorul Aurel Tripton, un alt tip calculat şi prudent, ca să nu zic fricos, a dat drumul la aparatul fixat pe un trepied şi a sărit ca ars într-o parte. Am călcat acceleraţia pînă la fund, schimb repede a

doua, stomacul începe să se strîngă, stîlpul se apropie ca o explozie, apuc să schimb a treia, motorul uruie, apoi șocul. A fost cumplit. Am doisprezece ani de cascadorie și deja simt cînd moartea e aproape. M-a salvat centura și bafta.

Acum știu că la 60 km. pe oră, fără centură, într-un accident frontal, nu există absolut nici o șansă reală de a supraviețui.

Poate că există excepții dar n-aș vrea să fiu în pielea lor. Cutia de viteze a ajuns pe la jumătatea mașinii, motorul era praf, volanul a ajuns cu partea de sus în tavan iar partea de jos în maxilarul meu. Nu mi-am pierdut cunoștința, dar Albu zice că primele două minute nu reușeam să mă mișc normal.

De altfel, am plecat imediat la Spitalul de Urgență unde m-au cusut la gură aproape o oră și jumătate.

Acum știu că Lucian ar fi trăit dacă avea centură și mai știu că atunci nu era nevoie să avem mai mult de 70. Cînd m-am întors de la spital, regizorul arăta ca Gioconda : cu o jumătate de față rîdea, cu cealaltă plîngea. Îi părea bine că scăpasem și-i părea rău că arătam cum arătam.

— Am tras o spaimă Grușa... Tot așteptam să frinezi și tu... Aia n-a fost 40, a fost pe puțin 60.

— Adevărul e că se poate și mai mult, am spus eu ca să-mi ascund vinovăția. Dar pe moment bravam.

Azi chiar cred că se poate, dar mașina să fie pregătită special pentru șocuri frontale, dar nu eu să fiu la volan, ori chiar și eu, dar să treacă cîteva luni de la povestea cu stîlpul. Deocamdată am prins frică de șocurile frontale.

La cîteva zile de la accident am continuat filmul făcînd cîteva coliziuni pe șosea, cu altă mașină condusă de Gheorghe Iosif zis Giuseppe. Acesta mă depășea, intra într-un derapaj iar eu îl izbeam în lateral spate. Nu vă puteți imagina cum mi se strîngea inima cînd îl vedeam în fața mea și trebuia să apăs pe accelerație ca să-l lovesc în forță.

Prima dublă nici n-a mers. Noroc că regizorul Mihele̦ș, după povestea cu stîlpul l-a chemat pe Soby la filmare. Zic : „noroc", pentru că atunci cînd lucrezi singur fără supravegherea unui consilier, ori consilierul este și executant e foarte greu să-ți dai seama de gradul de periclitate al scenei. Cel puțin eu, cînd am momente de dubiu, mă suspectez de frică, așa că atunci cînd îl am pe Soby lîngă mine lucrez aproape ca un automat, el comandă, eu execut. E drept, că pentru asta trebuie să ai mare încredere în cel care comandă.

— Grușa, ții foarte aproape de Giuseppe, nu te interesează ce se întîmplă în stînga ori în dreapta și cînd începe derapajul, îi vînezi roata din spate. Trebuie să-ți facă plăcere, Grușa ! Șocul e foarte mic și trebuie să ai satisfacția că-l lovești.

— Bine !

— Mergi într-a doua, nu schimbi decît dacă e nevoie cînd începe derapajul, turezi la maximum și-i vînezi roata.

Întotdeauna mi se întîmplă așa cînd lucrez cu Soby : mi se fixează pe creier ca pe o bandă de magnetofon indicațiile lui și execut automat aproape peste posibilitatea mea de a reacționa în alt fel.

— Motor ! Mașina lui Giuseppe, în față, s-a depărtat un pic, turez, sînt în spatele lui, aproape, parcă prea aproape, derapează, accelerez și stomacul mi-l simt de piatră; roata lui din spate e în dreptul farului meu, mîinile mi se blochează pe volan ca două pîrghii să primesc șocul, îl strîng, aud tabla pocnită chiar peste zgomotul motorului, dar nici un șoc. Ne-am zbit de portieră apoi și o fracțiune de secundă l-am văzut pe Giuseppe în dreptul meu, apoi ne-am despărțit. Cam atît.

A fost un accident la aproape șaizeci de km. pe oră și n-am simțit nimic. Masca de la mașina mea puțin îndoită și radiatorul spart, tabla lui puțin îndoită și roata strîmbată.

Concluzia e evidentă : nu vă bazați pe faptul că 60 de km. pe oră pare puțin, citeodată pot fi catastrofali, iar centura, deși e destul de incomodă, în caz de accident e salvatoare. De fapt necesitatea centurii o cunosc de mult, de cînd am început să fac cascade cu mașini și o spun la toată lumea care are chef să mă asculte, dar unii îmi răspund că nu folosește la nimic (cînd mă gîndesc cît orgoliu au să nu recunoască că nu se pricep), iar alții obiectează că în cazul unui incendiu n-or să poată ieși din mașină.

Vreau să vă spun că mașinile nu iau foc decît în filme, pentru că e spectaculos. În realitate zero, zero, zero nu știu cît la sută din mașinile accidentate iau foc. Gîndiți-vă cîte mașini incendiate ați văzut și o să vedeți că n-ați prea văzut.

Eram la „Întoarcerea lui Magelan", regizoarea Cristiana Nicolae, mai tîrziu am ajuns buni prieteni, era atunci prima oară cînd lucram împreună și voiam să-i las o impresie bună.

Era cald, cald de tot, transpiram tot timpul într-o uniformă de agent de siguranță, trebuia să intru cu o dubă de închisoare într-un gard, și acolo să fac explozie. Exploziile astea din mașini se fac într-o țeavă groasă de oțel, astupată la un capăt, iar prin capătul liber explozia se orientează în așa fel ca să nu pericliteze pe cei dinăuntru.

Numai că de data asta țeava n-a fost ancorată și s-a comportat ca un proiectil cu reacție : a spart peretele dubei, bancheta, rezervorul de

benzină, volanul, și s-a oprit în comenzile de la podea pe care le-a strîmbat și mi-a prins picioarele în ele. Eu eram stropit cu benzină din cap pînă în picioare, proaspăt deteriorat de explozie și un rezervor plin gîlgîia lîngă mine. Vă dați seama că părul din capul meu arăta ca o pisică în fața unui buldog. Regizoarea aproape plîngea de spaimă, iar cei cîțiva cascadori cu care lucram trăgeau cu disperare de comenzi să-mi elibereze picioarele. Și totuși, nu s-a întîmplat nimic. Benzina, deși arde precum știm, nu se aprinde la izbituri, exemplu mai grav de izbire n-o să găsiți. E adevărat că din izbitura metal pe metal mai ies și scîntei, așa că...

Era o noapte de septembrie, friguroasă, cu nori groși ca de furtună și cu un vînt constant și puternic care-ți fura orice lăsai jos ; haine, pălării, pachete cu mîncare. De atunci știu că pentru un cascador care se pregătește să facă o scenă cu foc, vîntul e unul din elementele cele mai importante. Din păcate, atunci încă nu știam.

Filmam la „Prin cenușa imperiului" și trebuia să sărim dintr-un vagon de marfă care ardea. Eram cu Plăvițiu și Doru Dumitrescu și piciorul meu era încă umflat de la o entorsă și abia îl puteam pune în pămînt.

Umblam șontic-șontic, verificam cîlții care erau prinși pe vagon și cărora urma să le dăm foc, făceam găuri cu o bormașină în scîndurile pereților să-i șubrezesc, făceam orice, doar să nu stau. Mă chinuisem aproape o oră să-mi încălzesc glezna măcar atît cît să pot umbla și dacă m-aș fi oprit, s-ar fi înțepenit.

Băieții erau bine dispuși, nu considerau scena prea grea, trenul trebuia să meargă destul de încet, iar focul urma să fie înafara vagonului, nu înăuntru. Aproape ca o distracție.

— Eu zic că ar trebui să ne dăm foc unul dintre noi, prea e simplu ce avem de făcut.

Era destul de îmbietoare ideea, dar nu ne gîndisem înainte și nu aveam costume de azbest, așa că am renunțat. Se apropia momentul filmării, eram toți în vagon, rîdeam, un pic fals, inimile, ca întotdeauna, au pornit galopul bufnind sîngele în timpane : baf-baf-baf-baf, sînt formidabile inimile astea cum bat mai repede și mai tare, chiar dacă n-ai aproape nimic de făcut, și ochii cascadorilor, un pic ficși, și parcă mai mari, Doru Dumitrescu care rîde de ceva, nu mai țin minte de ce și mă apucă de mînă, ochii lui puțin măriți și ficși, probabil ai mei la fel. Am auzit prin goarnă strigătul „motor" ! Apoi a urmat catastrofa.

Eram ca într-un furnal, bufnise focul înăuntru și-mi arsese fața. Plăvițiu trîntit pe burtă să reziste acolo, Doru lăsat în genunchi cu fața în palme, focul uruia ca dintr-o pompă cu injecție, roțile trenului clănțănind pe șine și creierul meu care îmi urla în urechi : „n-o să rezistăm pînă în dreptul aparatului, n-o să rezistăm pînă în dreptul aparatului !"

— Afară ! Săriți afară !

Am sărit prin ușa deschisă în partea opusă și rostogoliți pe terasament priveam la trenul care se îndepărta. De la aparat mi s-a spus apoi că pe dinafară aproape nu se vedea că arde. Cu greu ne-au crezut că înăuntru fusese un iad. Din cauza vîntului care bătea perpendicular pe vagon, flăcările intrau printre scînduri și se forma un tiraj ca de pompă cu injecție, așa că ce mai tura-vura, am stricat o minunăție de scenă pentru că nu ne-am gîndit să căptușim vagonul cu plăci de azbest. De altfel, am mai spus-o și altădată, focul e teribil de dificil de stăpînit. Trebuie să fii bine echipat și să ai tot timpul avantajul unei mutări înainte.

Dacă a reușit să te surprindă măcar cu o singură mutare, atunci el iese cîștigător, iar șansa de a nu ieși accidentat dintr-un meci pierdut cu focul este foarte mică.

La „Cuibul salamandrelor", mi-am dat foc împreună cu Albu.

Abia cu cîteva săptămîni înainte, primisem scrisoarea unui prieten, cascador la Hollywood, și-l întrebasem ce sisteme au ei pentru scenele cu foc. Auzisem că au o soluție care arde fără să degaje temperatură. Vă transcriu aici o parte din scrisoarea lui. „Pe dracu ! Avem costume de azbest destul de bune, în care reziști pînă la 80 de secunde, dar tot ce trece peste 60 de secunde e cu cîntec și ieși din el ca un cartof copt. N-am auzit nimic despre soluții de dat pe mîini și pe față. Cred că au francezii. Întreabă-i pe ei".

Pe francezi îi întrebasem înainte. N-au ! Le-am spus că am citit într-o carte a unui francez și mi-au răspuns că e o idioțenie.

Și vine povestea de la „Cuibul salamandrelor". O sondă care explodează și doi oameni în flăcări care aleargă. Cerem costume de azbest, bandaje, flanele, mașini de pompieri și așa mai departe.

Dacă n-ați văzut niciodată tone de țiței arzînd, nu vă puteți imagina cum era acolo. Poate doar dacă vă spun că la douăzeci de metri mai încolo, s-a scorojit vopseaua pe o mașină.

După ce m-au stins, arătam într-adevăr ca un cartof copt. Mi-au scos combinezonul de azbest și din flanelă ieșeau aburi, dar eram fericit. Știam că ieșise bine. Mi-l aduceam aminte pe Albu care alerga înaintea mea și de fapt era o siluetă arzînd. Din spate nu se vedea nimic altceva decît un rug mișcător.

Au trecut doi ani de atunci, începuse să-mi fie dor de o filmare cu foc și ni se ivește o nouă ocazie să ne dăm foc, tot împreună cu Albu.

Facem o listă cu cele necesare, am cerut pînă și ace de siguranță care deobicei se găsesc la costumiere, dar am vrut să fim siguri. Abia așteptam ziua filmării. Voiam să facem o scenă de pomină. Și a venit. Tot noaptea, și cînd am ajuns la locul filmării ni s-au tăiat picioarele.

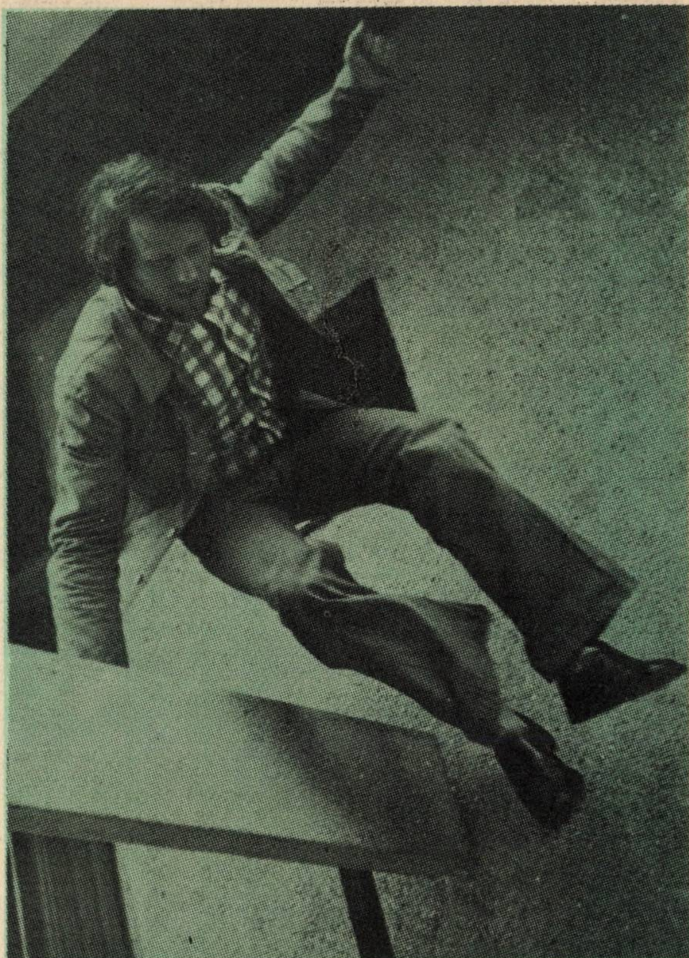
Nu ni se adusese nimic. Nimic, nimic, nimic ! Nici măcar ace de siguranță. Noroc că pe regizor nu-l interesa foarte tare cei doi oameni care ard, ci piciorul unui actor care arde și asta se putea face cu materialele existente. Apoi ne-am dat și noi foc. Drept e că pentru ce a ieșit nu era nevoie să angajeze doi cascadori, dar riscul a fost imens : fără costume de azbest, napalm uns direct pe haine în loc de bucăți de lavetă înmuiate în motorină și prinse cu ace de siguranță.

Probabil că nu știți ce e ăla napalm. Vă spun eu ! E o soluție care nu se stinge cu apă și de care am scăpat trîntindu-mă pe spate și frecîndu-mă de pămînt.

A fost o noapte de coșmar. Dezamăgit că nu putem să facem o treabă ca lumea, Albu care mă bombănea din spate, că trebuia să nu filmăm, nervii mei tocați, știam că trebuie să facem totuși ceva, cît de cît, îmi era frică, cu napalmul nu te joci, și acum după ce toată povestea a trecut (reputația mea de cascador tot n-o mai pot schimba cu o scenă mai bună sau mai proastă), mă întreb un singur lucru : nu ni s-a adus ce-am cerut din rea-voință, ori din indolență ?

Sînt destul de obișnuit ca atunci cînd ceri la o filmare 300 de cutii de amortizare, să ți se aducă numai 200, să ceri două camioane de nisip și să ți se aducă numai unul, să ceri cinci fîșii de burete și să-ți aducă trei, dar încă nu mi s-a mai întîmplat să nu mi se aducă nimic-nimic, nici măcar ace de siguranță. Dacă acum sînt destul de nepăsător cînd mă gîndesc la toate astea, atunci mă durea stomacul de revoltă și obidă.

„În profesia noastră, renunţarea e doar începutul sfîrşitului"

— Nu ne-am gîndit o clipă la noi, vieţile celor pe care îi căutam sub dărîmături erau fără de preţ pentru noi, îmi spune Gruşevschi. Nu mai ţinem minte datele, ce şi cum am făcut. Am lucrat fără să ştim ce-i timpul. Din cînd în cînd ne uitam la ceas şi dacă era ora şase, cînd ne mai uitam nu urma, cum credeam, şapte, ci douăsprezece, trei...

— Ţi-a fost frică, Gruşa ? Despre voi cascadorii se spune că nu ştiţi ce-i frica.

— Da. Nu înfruntam un risc calculat, cum eram obişnuiţi. Iar dacă am făcut ce-am făcut, aceasta nu se datorează atît curajului, am văzut acolo oameni care aveau curaj cît o echipă de cascadori ! Noi însă am avut mai multă organizare, ne-am coordonat cum eram obişnuiţi, de aceea am scăpat uneori să nu fim prinşi sub dărîmături.

— Cînd ?

— Am intrat primul în bar. Eu şi un coleg. Sobi ne dirija de sus. Ne-a spus : ieşiţi ! Mai stăm cinci minute, i-am răspuns. Un minut jumătate, a hotărît el. Am apucat să sar exact la timp, ca să scap. Oamenii au muncit foarte mult. N-am văzut acolo oameni cărora să li se spună să muncească, scormoneau molozul, parcă-şi scoteau propriile lor rude, prieteni, lucruri.

— Nu oboseai ? Oamenii obosesc.

— Nu. Nu-mi era nici foame, beam numai ceai, imens de mult. Nu mi-era nici somn. Asta-i culmea ! Miercuri seara am căzut, e adevărat, în genunchi. Nu mai puteam.

— Şi totuşi, spune-mi, cînd ţi-a fost frică ?

— Înăuntru, cînd mă strecuram sub planşee şi îmi făceam loc printre barele de fier. Nu ştiam cum stau toate acestea deasupra şi dedesubtul meu. Nu m-am oprit însă, cum să mă opresc ?

Cum să se oprească, deşi cîţi nu s-ar fi oprit totuşi, auzind ceea ce noi numai ne închipuiam că se aude sub mormanele de moloz şi de fier. Sub acel necunoscut imens, parcă ţesut în plasa de păianjen a ruinei în care, totuşi, un om, agăţat de firul său atît de subţire, înaintează, sperînd să asculte bătăile de inimă ale altui om ? Aici, unde era, nu-l mai vedea nimeni riscînd, cum se întîmpla, pînă acum, în meseria sa, şi nici nu mai risca să fie văzut. Numai el singur se vedea, el, singurul lui spectator, pe care uneori, cînd alunecau grinzile, îl îngrozea cu adevărat.

— Cînd ai simţit că nu mai speri, că totul este inutil, că trebuie să renunţi ?

— Nu, n-am simţit asta. Nici eu şi nici colegii mei. În profesia noastră renunţarea este doar începutul sfîrşitului. Am trăit, însă, cîteva ore de mare neşansă. Auzisem bătăi dedesubt. Cu Albu şi cu Iosif am spart 4 planşee. Ştii ce-i asta ? Faci o gaură mică şi dai de un alt planşeu, o lărgeşti pe prima, cureţi molozul cu palmele, spargi din nou, şi iar, şi iar... Am lucrat fără oprire, dar bătăile nu s-au mai auzit.

Iulian Neacşu
(martie, 1977)

„Cascadă cinematografică !... Există oare cuvinte mai evocatoare ca acestea ? N-au dobîndit ele oare titlu de noblețe odată cu cascadorii care sfidează legile gravitației prin îndrăzneala lor, prin temeritatea și sîngele lor rece... Trebuie să ai o tărie sufletească puțin obișnuită pentru a ști să mergi dincolo de acea mică marjă a riscului... a visului, care, fără îndoială... poate face din ei zei înaripați... sau le poate fi fatală".

CHRISTIAN JAQUE

Moartea unui cascador

incisprezece septembrie 1979. O zi călduroasă ca de august. Veneam de la Studiourile Buftea în autobuzul de 10,30. Stăteam pe la mijlocul mașinii cufundat în lectură. Deodată o formidabilă izbitură, o frînare bruscă, zgudui autobuzul din toate încheieturile. Am ridicat ochii de pe carte, călătorii începuseră să se agite. Voci din față: Un accident !

Am reușit să cobor printre primii și o scenă dramatică mi se înfățișă : șoferul autobuzului, nea Mihalcea, stătea încremenit în fața mașinii. Sub aripa din față-stînga, o motocicletă de mare putere era vîrîtă jumătate, laolaltă cu un trup omenesc pe jumătate rămas afară, avînd casca pe cap. Deși nu-mi venea să cred, am recunoscut celebra cască de curse a lui Aurel Grușevschi.

Cu greu am reușit să conving pe cei adunați acolo. Nimănui nu-i venea să creadă. Ne-am apucat să-l degajăm dintre fiarele răsucite. Un strigăt ne-a oprit. Pe partea opusă a șoselei, un alt trup zăcea inert : era colegul său Ion Albu. A fost pus imediat într-un turism și trimis la „Urgență". Degajarea lui Grușa a durat minute ce mi se păreau nesfîrșite. Am oprit un alt turism, un „Mercedes" de tip mai vechi. Am urcat trupul pe bancheta din spate. Cum ceilalți ezitau, m-am suit lîngă el și șoferul a demarat. Nu mai știu dacă i-am scos casca lui Grușa, dar i-am luat capul pe genunchii mei. Pe la „Laromet" nu mai dădea semne de viață. De la pasajul de cale ferată de dincoace de Mogoșoia pînă la Urgență am făcut 11 minute. Medicul de gardă l-a examinat sumar și a lăsat mîinile în jos a neputință. Nu mai e nimic de făcut ! Apoi a adăugat : e mort din momentul impactului, triplă fractură la baza craniului.

Țin minte că mă obseda un singur lucru : inutilitatea căștii de protecție. Era o cască grozavă, gen cosmonaut, viu colorată, și de cîte ori îl vedema pe el și pe Albu cu acele căști pe cap aveam sentimentul unei mari siguranțe.

Albu a fost adus după 10 minute. Gemea încet, fără să fie conștient. Pînă la urmă, scăpă cu o mînă, cu un picior, cu cîteva coaste fracturate, plus cîteva luni de spital.

Acesta a fost sfîrșitul tragic, dar neglorios, al unuia dintre cei mai străluciți (dacă nu **cel mai**) cascadori ai filmului românesc.

Zilele acestea, după cinci ani de la întîmplare, l-am abordat pe șoferul Mihalcea. Domnule, nu vreau să-mi mai amintesc, declarația mea se află la miliție. Mă interesa partea pur tehnică a accidentului. Pe Albu l-am găsit greu, și după două întîlniri fixate la telefon, a dispărut din oraș. Ceea ce se știe este că Grușa a căzut în capcana prea marii lui încrederi în sine, ignorînd obișnuitele reguli de circulație, calculînd greșit acea marjă a riscului, încrezîndu-se poate prea mult în motor : un camion staționat pe dreapta, o dubiță în depășire, motoclicleta în spatele ei țîșnind în triplare și autobuzul apărut drept în față, închizînd orice posibilitate de manevră.

A văzut Grușa autobuzul venind și a contat pe demarajul motorului, a țîșnit și apoi l-a văzut, asta nu vom ști niciodată. După unele estimări, impactul s-ar fi produs la 60, plus 50 autobuzul, deci cam 110 km la oră.

Din păcate nu am aici mărturia lui Albu, dar chiar dacă ea ar pleda pentru o variantă sau alta, mărturia lui ar rămîne nesigură, el n-avea cum să vadă de pe șaua din spate ce-a văzut Grușa cînd a țîșnit în depășire.

Regizorul Mircea Veroiu, cu deosebitu-i simț pentru formula esențială, mi-a spus : „Grușa a murit pentru că între posibilitățile sale și cele ale motorului s-a produs un decalaj enorm. El simțea că poate mai mult, dar mijlocul tehnic era mult sub nivelul său". Înclin să-i dau dreptate lui Mircea Veroiu, dacă-mi amintesc cu cîtă pasiune și suferință l-am auzit odată vorbind pe Grușa de motocicleta japoneză „Iamaha". Repeta obsedant cuvîntul „Iamaha" și imita ca un copil zgomotul unui motor de mare putere ambalat și apoi demarînd.

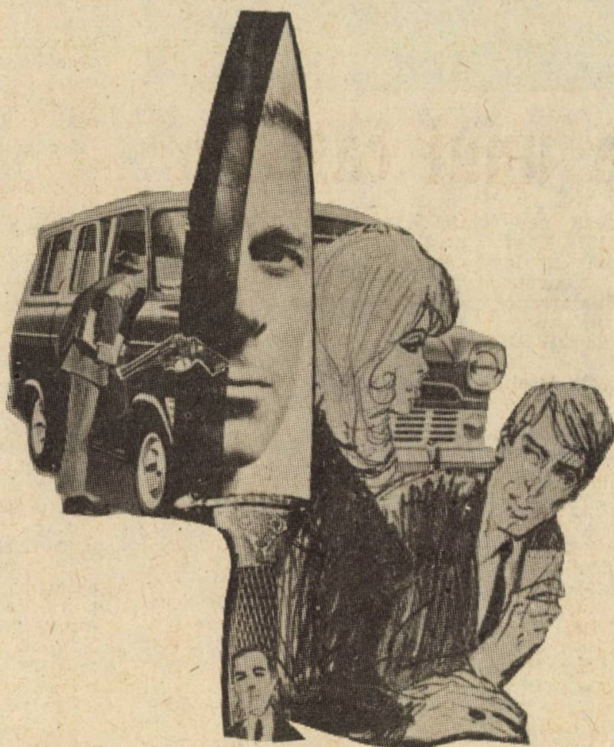
Desigur, un om și o profesie nu pot fi judecați exclusiv după un moment, chiar dacă acesta a fost un moment final, asta nu înseamnă obligatoriu o concluzie. Am întrebat pe mulți din cei care l-au cunoscut : a fost Grușevschi un „nebun", un neechilibrat ? Răspunsul a fost mereu același : Nu ! Ultimele lui însemnări, legate de experiențe personale, meditații asupra profesiei și a riscului, sînt un argument ce pledează pentru luciditatea sa. Dar luciditatea nu exclude pasiunea și invers. Cu vreun an înainte de dispariția sa, într-o seară ploioasă de toamnă, după o filmare la termocentrala Turceni, stăteam adunați în jurul lui și-l ascultam povestindu-ne întîmplări din care scăpase ca prin minune de moarte. „Grușa, l-am întrebat, ție nu ți-e teamă de moarte ?" „Bătrîne mi-a zis el, nu e obligatoriu să mori de bătrînețe în propriul tău pat". A murit la 33 de ani.

Însemnările, rămase pe cîteva foi de caiet, le-am primit de la soția sa, Daniela, la cîteva zile după dispariția lui. Le-am rătăcit în biblioteca mea, și astăzi, regăsindu-le, le dau tiparului.

Aceste ultime însemnări pledează pentru respectarea „regulii jocului" în profesie și se referă exclusiv la raportul dintre riscul asumat și procentul de neprevăzut. Micșorarea acestui procent, reducerea lui la zero, cere să ai întotdeauna o mutare înainte, spune el.

Aurel Grușevschi a fost un profesionist autentic al meseriei riscului, dublat de un reflexiv nu lipsit de harul scrisului. Acest lucru se poate constata din cele două cărți publicate deja, ce rămîn o mărturie a nașterii acestei profesiuni în cinematografia românească, de la începuturile ei romantice (perioada „bezmeticilor") pînă la maturizarea ei în zilele noastre. Aceste însemnări le completează pe celelalte, deși par străbătute de o undă rău prevestitoare.

Iov Russ

SFINX

CENTRALA DE ALARMĂ

james gardy

MIERCURI

a patru blocuri depărtare de Biblioteca Congresului, imediat după încrucișarea străzii a patra cu cea de sud-vest se află o clădire albă cu trei etaje. Este cuibărită între celelalte case ale orașului și dacă n-ar avea culoarea pe care o are, de bună seamă că nimeni n-ar băga-o în seamă.

Lumina ei strălucitoare iese în evidență dintre culorile roșii, cafenii și verzi, toate palide, ale celorlalte case. Un gard de fier de culoare neagră și un gazon mic, tuns perfect îi împrumută o anume gravitate, o anume tihnă, care lipsește celorlalte case. Un mare număr dintre cei care lucrează la Capitoliu și la Biblioteca Congresului, și care trec zilnic pe aici, nu au timp să caște gura la ea, iar grupurile de turiști nu prea ajung pînă aici. Cei cîțiva inși care se rătăcesc din cînd în cînd prin preajmă se uită de obicei după cîte un paznic care i-ar putea scoate din această parte anostă a orașului pentru a-i duce într-un loc cu adevărat memorabil.

Dacă vreun trecător ar trece dintr-un motiv necunoscut aproape de această casă, el n-ar observa nimic ieșit din comun. Atenția i-ar fi atrasă totuși de placa metalică de cincizeci pe nouăzeci, care spune că această clădire este sediul Societății americane de istorie și literatură. În Washingtonul atîtor sute de construcții remarcabile și sediul atîtor instituții, o casă ca aceasta nu prezintă nimic special. Dacă pe trecătorul nostru nu l-ar opri o anume sfială, el ar putea deschide poarta fără să audă țăcănitul slab — mișcarea balamalei magnetice care a întrerupt circuitul electric. Cîțiva pași și el ar urca pe scările negre, de fier și ar suna la ușă.

Dacă — și asta se întîmplă adesea — Walter tocmai își soarbe cafeaua la bucătărie, aranjează lăzile cu cărți sau spală podeaua, atunci vizitatorul aude glasul aspru al doamnei Russell strigîndu-și „intră"-ul ei mai înainte de a se auzi bîzîitul care să anunțe decuplarea broaștei electrice.

Dar străinii care pătrund pînă aici (nu punem la socoteală factorul poștal și comisionarii) sînt foarte puțini. Cei cîțiva care trec prin ochiul roentgen al lui Walter au apoi de-a face cu doamna Russell. Dacă vizitatorul dorește într-adevăr să vadă ceva, ea îl trimite la referentul respectiv. Dacă este însă vorba de un vizitator obișnuit ea își varsă asupra lui o prelegere de cinci minute, neobișnuit de plicticoase despre fondarea, scopul și activitatea Societății, îi pune în mîna ezitîndă cîteva prospecte și-l conduce cu multă atenție înainte de a avea

timp să observe cutia de pe biroul lui Walter, sau lumina roşie şi soneria de deasupra uşii care semnalizează că este deschis. Deziluzia unui atare vizitator ar fi alternat pe moment cu un adevărat foc de artificii al fanteziei dacă cineva i-ar fi spus că se află, nici mai mult nici mai puţin, decît într-o secţie a Agenţiei Centrale de Investigaţii (C.I.A.).

Societatea americană de istorie şi literatură cu sediul la Washington şi care are o mică secţie pentru primirea mărfurilor la Seatle este, de fapt, cea de a 9-a secţie a uneia mai mici, a serviciului al 17-lea al C.I.A. Şi pentru că datele cu care lucrează serviciul sînt întrucîtva vagi, legătura cu serviciul de informaţii şi, în general, cu toată C.I.A., era suficient de liberă. Doctorul Lappe, foarte gravul şi seriosul şef al societăţii, se căzneşte asupra rapoartelor săptămînale, lunare şi anuale, care, de cele mai multe ori, nu sînt luate în seamă nici măcar de rapoartele pe care serviciul 17 le trimite mai sus. De altfel, aceste materiale privitoare la activitatea serviciului 17 nu fac, de regulă, nici un fel de impresie asupra coordinatoarelor de sus şi nu sînt, deci, păstrate în informările serviciului de informaţii. Aşa e viaţa, ce să-i faci?

Scopul Societăţii este acela de a urmări orice activitate de spionaj cuprinsă în paginile operelor literare. Mai simplu spus, în secţie se citesc romane şi povestiri poliţiste. Analiştii secţiei urmăresc cu răbdare noutăţile de pe piaţa cărţii, fiecare lucrător avînd domeniul său, botezat de regulă după numele autorilor. Misiunea lui este nu numai de a consemna pe scurt intriga şi metodele de rezolvare a ei, dar şi de a le compara cu informaţiile despre evenimentele reale pe care le dădea (din motive de păstrare a secretului într-o formă întrucîtva prelucrată şi de regulă fără nume şi date concrete) centrala. Se compară aşadar realul cu ficţiunea şi dacă apare undeva vreo asemănare frapantă, analistul respectiv se lansează într-o verificare foarte minuţioasă. Dacă se dovedeşte că asemănarea nu este cu totul întîmplătoare, informaţia este transmisă unei alte secţii, mult mai secrete. Şi undeva, acolo sus, se hotărăşte dacă autorul cărţii a nimerit-o întîmplător sau el ştie mai multe decît ar trebui să ştie. Într-un asemenea caz autorul are, categoric, ghinion pentru că apoi împotriva lui se întocmeşte raport şi se porneşte acţiune. În acelaşi timp analiştii alcătuiesc liste cu tipurile corespunzătoare pentru recrutarea noilor agenţii.

În dimineaţa aceea Ronald Malcolm tocmai trebuia să lucreze la o asemenea listă, dar în loc de aceasta el şedea întors pe scaun cu bărbia sprijinită de spătar. Avea în maşină o listă scrisă pe jumătate care, după părerea lui, reprezenta porţia lui de lucru de dimineaţă. După o clipă îşi luă o ceaşcă goală şi ieşi din birou.

Ajuns pe scări se opri. În clădire se aflau două cafeinării, una la parter în bucătărie, în spatele mesei doamnei Russell, cealaltă la etajul al doilea. Ambele aveau avantajele şi dezavan-

tajele lor. Cea de la parter era mai încăpătoare și era folosită de majoritatea oamenilor. Dacă, de pildă, Malcolm sau Ray Thomas aveau de gînd să se ducă acolo, ei riscau să dea nas în nas cu doctorul Leppe, ceea ce ar fi fost neplăcut. A doua neplăcere era doamna Russell în persoană, și parfumul ei — nu degeaba Ray o botezase Polly cea mirositoare.

La cea de la etajul al doilea se gătea puțin, de regulă acolo se duceau numai Harold Martin și Tamatha Reynolds, doi dintre lucrătorii Centrului. Uneori se duceau acolo și Ray sau Malcolm. Astăzi, Malcolm se hotărî pentru cea de la parter. Desigur, nu era tocmai alegerea cea mai fericită pentru că revenind la birou auzi ușa iar el se și pregăti, în sufletul lui, de intilnirea cu doctorul Leppe.

— Eee... domnule Malcolm, aș putea... aș putea sta de vorbă cu dv. cîteva clipe ?

Doamne ce ușurare ! Nu era doctorul Lappe ci Heidegger. Zîmbind și respirînd ușurat, Malcolm se întoarse spre bărbatul mărunțel zicîndu-i :

— Salut Richi, ce mai faci ?

— Bine Ron, bine, răspunse Heidegger nervos.

Datorită a șase luni de abstinență și a muncii aspre nu avea nervii cu totul în regulă. Au fost vremuri cînd se furișa timid la toaleta din sediul central al C.I.A. din Langley pentru a trage la măsea după care mesteca cu rîvnă cîte ceva pentru a-i dispare mirosul. Cînd s-a supus „de bună voie" tratamentului de dezalcolizare doctorii i-au spus că informațiile despre el le-au fost furnizate de lucrătorii secției pentru protejarea C.I.A., a căror sarcină principală era aceea de a asculta prin wecceuri...

Intrară în micul birou al lui Heidegger. O clipă fu liniște.

Sărmanul, gîndi Malcolm. Speriat ca un iepure — dar sperînd mereu că ar putea lucra din nou acolo sus și că se va muta din biroul ăsta prăfuit într-altul, poate tot așa de prăfuit, dar mai ferit, mai tainic.

— Nu sînt prea bucuros... nu sînt prea bucuros să vă deranjez cu...

— Nu face nimic. Să lăsăm asta...

— Bine, atunci... Ron, nu vă deranjează că vă zic Ron, nu-i așa ? Dumneata știi că sînt nou în secție. Am avut de gînd să trec peste hîrtiile din ultimii ani, pentru a face cunoștință cu modul de lucru... Ceea ce mi-a spus doctorul Lappe este, ca să zic așa, puțin cam incomplet.

Malcolm se gîndi că Heidegger ăsta este de fapt un simpatic.

— În felul acesta... continuă Heidegger, am dat peste unele neconcordanțe, care, după părerea mea, trebuie explicate. Mi s-a părut chiar că m-ați putea ajuta. Prima se referă la o problemă de contabilitate, știți, salariile plătite și altele de această natură. Despre asta dv. nu știți mai nimic, o s-o rezolv eu singur. Cealaltă problemă însă se referă la cărți, de aceea vin la dv. și la ceilalți lucrători din cercetare mai înainte de a mă duce la doctorul Lappe cu raportul... Ați băgat vreodată de seamă că unele cărți lipsesc ? Stați, așteptați puțin ! zise repede văzînd expresia nedumerită de pe fața lui Malcolm. Am să fiu mai clar. Cunoașteți vreun caz în care să nu fi primit cărțile pe care le-am comandat sau pe care ar fi trebuit să le avem ?

— Nu, nu știu, zise Malcolm, căruia Heidegger încetase din nou să-i mai fie simpatic. Așa că fiți amabil și spuneți-mi care cărți lipsesc sau care ar putea să lipsească...

— Eu nu știu exact, dar asta așa este. Eu nu știu chiar exact că lipsesc unele, iar dacă lipsesc, care anume sînt acestea. Totul este foarte încurcat.

Malcolm, îi dădu, tăcut, dreptate.

— Știți, continuă Malcolm, cîndva în șaizeci și opt am primit o expediție de cărți de la secția noastră din Seatle. Am primit atunci toate volumele pe care ni le-au trimis. Eu însă, din pură întîmplare, am băgat de seamă că omul de la recepție a semnat pentru primirea a cinci lăzi cu cărți, în timp ce pe foaia de transport ștampilată și semnată de agentul nostru din Seatle și de firma expeditoare erau trecute șapte lăzi. Asta înseamnă că ne lipsesc două lăzi, dar nu ne lipsește nici o carte ? Mă înțelegi ?

Malcolm nu spusese adevărul atunci cînd i se adresă lui Heidegger :

— Bun, vă înțeleg, dar cred că este vorba pur și simplu de o greșeală. Cineva, poate funcționarul acela, a numărat greșit. În orice caz, acum nu lipsește nici o carte. Atunci de ce nu lăsați lucrurile așa cum sînt ?

— Dar eu răspund de toate astea, se apără Heidegger. Cînd preiei funcția trebuie să semnezi că ai primit totul în perfectă stare. Asta de fapt, am și făcut-o, dar greșeala am descoperit-o abia acum. Dacă se va descoperi, vina o să cadă pe mine. Pe mine !

Malcolm era de-acum suficient de otrăvit. E timpul să termin cu povestea asta, își zise în gînd.

— Uite, Richi, care-i chestia. Știu că pentru dumneavoastră asta reprezintă o problemă, cu însă nu vă pot ajuta din păcate. Dacă-mi pot permite să vă dau un sfat, uitați de treaba asta și aranjați-o cumva. Dacă n-ați fi dat peste ea, predecesorul dv., Johnson, tot așa ar fi făcut. Dacă însă țineți cu tot dinadinsul să mergeți mai departe vă sfătuiesc să nu vă duceți la doctorul Lappe. S-ar enerva și ar răscoli totul. O să se zburlească și o să avem toți de suferit din pricina asta.

Malcolm se ridică și se îndreptă spre ușă. Ajungînd lîngă masa doamnei Russell respiră adînc. Aruncă restul de cafea rece la chiuvetă, se întoarse în biroul lui, își puse picioarele pe masă și privi pe peretele de vizavi o reproducere după „Don Quijote" a lui Picasso.

La urma urmelor Don Quijote era răspunzător pentru faptul că de peste doi ani Ronald Leonard Malcolm ocupă postul aventuros și tentant de agent al C.I.A. În septembrie 1970, Malcolm se înscrisese pentru o mult amînată teză de doctorat. Primele două ore totul a mers excelent : scrisese emoționant despre alegoria peșterii la Platon, analiză „Povestirile din Canterbury" ale lui Chaucer și vorbi despre simbolul șoarecelui în „Ciuma" lui Camus... întoarse apoi ultima foaie și fu pus la zid de întrebarea : „Tratați la amănunt cel puțin trei episoade din „Don Quijote" de Cervantes, explicați importanța simbolică a fiecărui episod, raportul față de celelalte două episoade și față de întregul roman și arătați modul în care Cervantes a folosit fiecare episod pentru caracterizarea lui Don Quijote și Sancho Panza".

Malcolm nu citise „Don Quijote". El căscă gura cinci minute bune asupra întrebării, după care luă coala imaculată și scrise :

— „N-am citit niciodată „Don Quijote", dar cred că el a fost învins de o moară de vînt. Nu sînt sigur ce s-a întîmplat cu Sancho Panza. Întîmplările lui Don Quijote şi Sancho Panza, un cuplu care căuta, după părerea generală, dreptatea, se pot compara cu aventurile a doi eroi celebri ai lui Rex Stouto — Nero Wolf şi Archie Goodwin..."

Se ridică, dădu lucrarea şi plecă.

Două zile mai tîrziu fu chemat la cancelarie de profesorul de literatură spaniolă. Spre surprinderea lui, n-a fost muştruluit pentru creaţia sa. În loc de săpuneală, profesorul îl întreabă dacă-i plac romanele poliţiste. Malcolm îi răspunse că lectura acestui gen de literatură îl ajută să-şi menţină măcar aparent sănătatea spiritului. Profesorul îl întrebă zîmbind dacă n-ar vrea să-şi păstreze sănătatea spiritului cu ajutorul banilor. Malcolm recunoscu foarte natural că ar vrea. Profesorul telefonă undeva şi chiar în aceeaşi zi Malcolm prinzi în chip de agent al C.I.A.

Nu este nimic neobişnuit în faptul că profesori universitari, decani şi alţi demnitari cu rang academic se ocupau cu recrutarea de studenţi pentru C.I.A. Şi astfel se face că după o întîrziere de două luni, Malcolm, a fost împuternicit definitiv pentru folosirea limitată în cadrul C.I.A. După un scurt antrenament de specialitate, iată-l urcînd scările de fier ale Asociaţiei americane de istorie literară, la doamna Russell şi dr. Lappe pentru a începe prima lui zi de muncă în chip de spion şcolit...

Malcolm respiră adînc şi se apucă să descrie metodele clasice ale lui John Dickson Carr în zugrăvirea „situaţiei uşilor închise".

În timpul acesta Heiddeger nu lenevea. Ascultă sfaturile lui Malcolm referitoare la doctorul Lappe, dar se temea puţin să tăinuiască acest caz conducerii Societăţii. Dacă reuşiseră ei să te prindă şi la wece asta înseamnă că nu le poate sta nimic în cale. Ştia, de asemenea, că dacă ar reuşi să dea la iveală ceva colosal, sau să dovedească măcar că e-n stare să intre în miezul problemelor, visurile lui la un loc mai sus ar creşte substanţial. Aşa se face că Richard Heiddegger se lansa într-o greşeală capitală.

Întocmi un scurt raport pentru şeful Serviciului 17, în care, cu cuvinte cu grijă alese, dar nu tocmai clare, corespunzătoare, relată ceea ce-i spusese şi lui Malcolm. De regulă toate hîrtiile treceau prin mîna doctorului Lappe iar dacă Heidegger ar fi ales calea obişnuită totul ar fi fost în ordine, căci doctorul Lappe era prea şiret pentru a lăsa să-i scape o hîrtie care se referea în mod critic la activitatea secţiei lui. Heidegger însă puse personal plicul în sacul pe care tocmai îi ridica poşta.

De două ori pe zi, dimineaţa şi seara, două maşini ocupate ochi de indivizi înarmaţi, colectează poşta internă a CIA din districtul Washington. Poşta se duce opt mile pînă la Langley, unde se clasifică şi se distribuie.

Cu scrisoarea lui Richard s-a petrecut ceva ciudat şi neobişnuit. A dispărut de la registratură mai înainte ca sortarea scrisorilor să fi început. Ea apăru pe masa unui individ care respira şuerînd, aflat într-un birou din aripa de răsărit a clădirii. Individul o citi de două ori, odată în fugă, a doua oară foarte, foarte încet. Ieşi din birou şi dădu dispoziţie ca toate scrisorile personale privitoare la Societatea literar istorică să dispară şi să apară din nou într-un anume loc din Washington.

Se întoarse apoi şi convocă telefonic o şedinţă într-una din expoziţiile de artă modernă. Nu trecu nici o oră şi iată-l angrenat într-o discuţie gravă cu un domn serios care părea a fi bancher. Discutau în timp ce urcau pe Pensylvania Avenue.

În aceeaşi seară domnul serios se întîlni cu un alt domn, de data aceasta în „Barul Clyde", zgomotos şi ticsit de lume, din Georgetown. Şi domnul acesta părea a fi serios şi grav. Sau mai degrabă, nu bătea la ochi. Ceva însă din ochii lui trăda faptul că nu era bancher.

— Din păcate avem o problemă, începu primul domnul acela.

— Gravă ?

— Da. Weatherby a prins asta, zise şi-i întinse memoriul lui Heidegger. Celălalt domn îl citi o singură dată apoi spune :

— E limpede.

— Ştiam eu că o să înţelegeţi. Trebuie să facem ceva. Şi cît mai repede.

— O să am eu grijă.

— Se-nţelege.

— Vă e clar, că ar putea fi şi alte complicaţii decît asta, zise celălalt domn fluturînd memoriul lui Heidegger. Şi cu toţi ceilalţi trebuie făcut ceva.

— Da, e regretabil, dar inevitabil. Trebuie să fim absolut siguri în legătură cu complicaţia. Şi mai este ceva : rapiditatea. Asta este acum lucrul cel mai important.

Celălalt domn se gîndi puţin apoi zise :

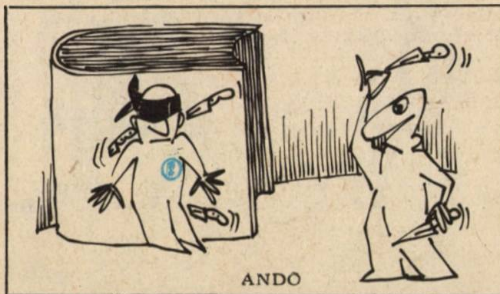
— Rapiditatea ar putea avea ca rezultat faptul că... că poate reuşim ceva...

Primul domn îi dădu o mapă cu rapoartele dispărute şi spuse :

— Faceţi ce trebuie !

În noaptea aceea, la orele 3,15 poliţia bătu la uşa lui Heidegger. Deschizînd, el dădu nas în nas cu doi indivizi în civil, care-i zîmbeau. Unul era şi teribil de slab. Celălalt arăta a fi grav, dar dacă i te uitai în ochi îţi dădeai seama imediat că nu era bancher.

Cei doi traseră uşa în urma lor.

JOI, DE DIMINEAȚĂ, PÎNĂ DUPĂ MASĂ, DEVREME

Joi plouă din nou. Malcolm se trezi cu sentimentul unui început de angină — gîtul îi era umflat și iritat. Totul i se păru oarecum ciudat. Și nu numai că se trezi într-o stare proastă, dar, colac peste pupăză, și tare tîrziu. Rămase o clipă pe gînduri apoi se hotărî să se ducă la serviciu. Bărbierindu-se, se tăie, apoi nu reuși să-și găsească fișul. Pe drumul spre slujbă călcă în toate bălțile. Privi încurcat în toate părțile, dar nu-l observă în mod cert pe omul din Sedanul albastru care parcă era ceva mai departe de intrarea la Societate. Doamna Russell îl întîmpină scurt : „Destul" ! Pe drumul spre birou el vărsă cafeau opărindu-și mîinile. Există zile care nu reușesc, chiar dacă omul se dă peste cap....

Îndată după ce acele ceasului arătară că trecuse de zece, Tamatha bătu la ușă.

— Ron, șopti ea, nu știi ce s-a întîmplat cu Rick ?

— Nu, răspunse Malcolm suflîndu-și cu putere și zgomot nasul în batistă.

— Nu trebuie să urli așa, dar pur și simplu mi-e teamă pentru el. Nu-i aici și nici n-a dat un telefon.

— Iartă-mă, nu mă simt prea bine.

— Îți aduc o aspirină.

— Tot n-ajută la nimic, dădu el nerecunoscător din cap.

— Ești imposibil ! Atunci la revedere, zise și închise încet ușa în urma lui.

La 11,15 sună telefonul. Malcolm ascultă glasul rece al doctorului Lappe.

— Malcolm, am un drum și îmi vine și rîndul la masă. Nu vrea nimeni să meargă pe vremea asta rea.

Malcolm se uită pe fereastră la ploaia de afară și conchise că nici lui nu-i era a merge. Doctorul Lappe continuă :

— În felul acesta ați putea prinde două muște dintr-o lovitură și ați lua masa după ce vă întoarceți. Walter semnează deja ofertele. Și pentru că trebuie să duceți pachețelul pînă la vechea clădire a Senatului, ați putea mînca la Jimmy. Puteți pleca imediat.

Cinci minute mai tîrziu, Malcolm trăgea strănutînd de ușa din spate pe care mai demult se cobora în pivnița pentru cărbuni. Nimeni nu știa de existența ei pentru că ea nu figura în planul original al clădirii. Walter fusese cel care o descoperise mai demult cînd, fugind după un șobolan, a dat puțin la o parte un dulap vechi. De afară ușa era acoperită de niște tufe de liliac și se deschidea numai spre înăuntru.

Pe drumul pînă la vechiul Senat Malcolm cînd tușea, cînd strănuta. Plouase cam mult. Secretara blondă din cancelaria senatorilor se milostivi de înfățișarea lui jalnică în vesta din piele de antilopă și-i puse în față o ceașcă de cafea.

De la vechiul Senat pînă la restaurantul lui Jimmy se fac, de regulă, cinci minute, dar întrucît ploaia se întețise, Malcolm făcu distanța în doar trei. Făcu un semn chelnerului, comandă un sandviș și lapte și se lăsă apoi în grija vechii lui distracții : încerca să ghicească ce fel de crimă li s-ar potrivi cel mai bine mutrelor angajaților restaurantului.

În timp ce Malcolm își sorbea cafeaua în cancelaria senatorilor, văzu la colțul străzii numărul unu un individ îmbrăcat într-un fiș, cu fața acoperită aproape de tot de borul pălăriei. Se îndrepta spre strada Sud-Vest către un „Sedan" de culoare albastră. Trenciul de comandă sublinia apariția lui frapantă, dar pe stradă nu se afla nimeni care să-l observe. Insul cercetă pe furate, dar temeinic, strada și casele, apoi alunecă sprinten pe scaunul din față al „Sedanului". Închizînd portiera în urma sa se uită la șofer și-l imboldi cu întrebarea :

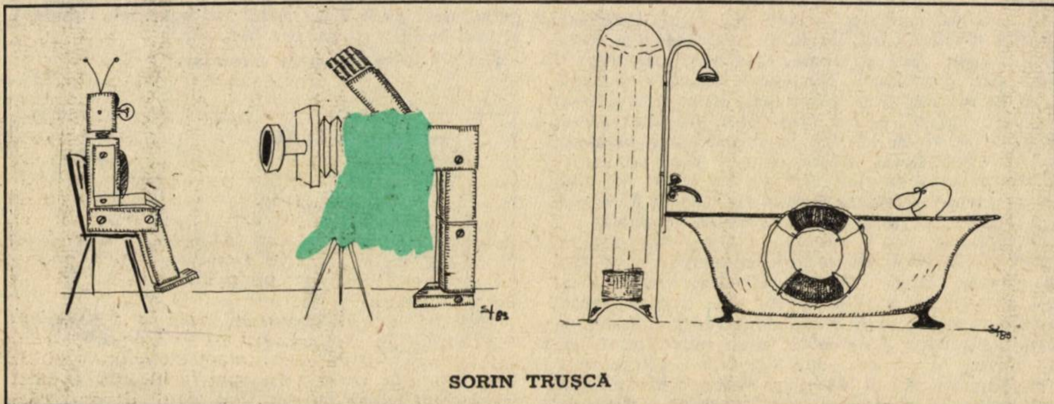
— Ei ?

Șoferul, fără să-și ia ochii de la clădire, spuse cîntat : „Sînt toți, ne-am ocupat de asta".

— Excelent, dă fuguța și telefonează, eu rămîn să supraveghez. Spune-le să-i dea drumul exact peste zece minute.

— Bine, zise șoferul și tocmai dădu să coboare din mașină cînd se trezi oprit de o voce ascuțită : „Weatherby... De data asta fără greșeală !"

Weatherby înghiți în sec și zise „Da, domnule", după care plecă spre cabina telefonică nu departe de magazinul alimentar de la colțul străzilor Sud-Vest cu a Șasea. La barul lui Henry, cinci blocuri de la Pensylvania Avenue, la apelul barmanului „Domnule Wazburn !" se ridică un lungan groaznic de jigărit. Individul cu numele Wazburn ascultă scurtele instrucțiuni și încuviință. Puse receptorul și se întoarse din nou la masa unde îl așteptau doi prieteni. Plătiră și o porniră pe strada numărul unu în direcția străzii Sud-Vest. În dreptul lămpii depășiră un tînăr cu părul lung într-o vestă din piele de antilopă udă, care venea din celălalt sens. Chiar la capătul străzii, între două case, se afla o camionetă de culoare galbenă pără-

SORIN TRUȘCĂ

sită. Indivizii se cățărară în spate pregătindu-se pentru o acțiune.
Malcolm tocmai își savura sandvișul cu carne cînd deodată la colțul străzii numărul unu apăru un poștaș cu tolba plină și o coti pe strada Sud-Vest. În urma factorului poștal pășea bățos un individ corpolent îmbrăcat într-un trenci umflat. Cinci blocuri mai departe, din celălalt sens, venea un lungan costeliv nevoie mare. Era îmbrăcat și el într-un fiș care-i venea abia pînă la genunchi.
Îndată ce Weatherby văzu că poștașul o luă pe strada Sud-Vest porni mașina și plecă. Nu acorda atenție nici celor din mașină, nici celor de pe stradă. Respiră ușurat. Era bucuros că își avea rolul lui în această afacere. Uitîndu-se la vecinul său tăcut îi mulțumi celui de sus că de data asta totul decurse fără greșeală.
Se înșela însă. O greșeală mică, obișnuită, tot făcuse însă, greșeală pe care ar fi putut-o evita, greșeală pe care trebuia s-o evite !
Dacă cineva s-ar fi uitat, ar fi văzut cum cei trei indivizi — doi civili și un factor poștal — se întîlniră cu totul întîmplător la poarta Societății literare și istorice. Cei doi civili îl lăsară pe factor să vină în față iar acesta apăsă pe buton. Walter nu se afla la biroul său (și chiar dacă ar fi fost, n-ar fi schimbat cu nimic mersul evenimentelor). Chiar în timpul cînd Malcolm își termina de mîncat sandvișul la restaurantul lui Jimmy, doamna Russell auzi bîziitul soneriei.
— Poftiți.
Și cei trei, avîndu-l în frunte pe factorul poștal, intrară.

Malcolm trîndăvi la masa de prînz mîncînd sandvișuri cu carne și specialitatea șef bucătarului — tort de ciocolată cu rom. După a doua ceașcă de cafea conștiința îl mînă din nou în ploaia de afară. Ploaia se transformă în burniță. Prînzul făcu să sporească bunădispoziția lui Malcolm. Acum plecă pentru că pe de o parte plimbarea îi făcea plăcere și, pe de altă parte, pentru că nu voia să se lanseze asupra celui de al treilea sandviș. Și pentru ca drumul de întoarcere să-i fie mai variat, o porni în jos pe strada Sud-Vest, pe celălalt trotuar. Mulțumită acestui fapt vedea mult mai bine clădirea Societății și observă că ceva nu era în regulă mai înainte decît ar fi făcut-o dacă s-ar fi aflat pe trotuarul de vizavi.
În fond era vorba de o nimica toată, dar pe Malcolm îl pusese pe gînduri. Un fleac, ceva atît de neînsemnat încît i se păru că nu poate avea un sens prea adînc. Numai că Malcolm lua totdeauna aminte la lucrurile mărunte. Din această cauză el era acum captat de o fereastră deschisă la etajul al doilea. Ferestrele Societății se deschideau în afară.
Intr-o capitală o fereastră deschisă nu înseamnă nimic deosebit, chiar dacă ziua e ploioasă. De regulă Washingtonul este un oraș călduros chiar și în timpul ploilor de primăvară. Acesta însă era geamul lui Tamatha ! Iar Tamatha — după cum știau toți cei din secție — nu deschidea geamul niciodată. Cînd avea nouă ani doi dintre frățiorii lui se luară la bătaie pentru un tablou pe care-l găsiseră. Cel mai mare dintre ei alunecă pe covor și căzu în stradă, rupîndu-și vertebra cervicală și rămînînd infirm pînă la moarte. De atunci, ferestrele deschise o îngrozeau pe Tamatha.
Dar, cu toate acestea, fereastra era acum larg deschisă !
Malcolm încercă să-și potolească starea de neliniște. Afurisita asta de imaginație a ta, își

GEORGE BUȚU

zise Malcolm în gînd. Probabil că fereastra e deschisă dintr-un motiv absolut normal ! De altfel, toate celelalte lucruri erau în ordine. Din clădire nu se auzea nimic, probabil că erau cufundați cu toții în lectură.
Malcolm trecu repede strada și se grăbi către poarta de la intrare. După o clipă de ezitare sună. Se auzi soneria dinăutru, dar nu-i deschise nimeni. Mai sună o dată. Nimic. Malcolm se scutură de frig, pe șira spinării începură să-i alerge fiori reci. Walter desigur compară cărțile, iar Polly cea mirositoare stă pe vine pe budă, gîndi el. Categoric ! Căuta încet prin buzunar după chei. Cînd cineva umblă la broască, în întreaga clădire se auzeau soneriile și se aprindeau semnale luminoase. În timpul nopții mai mult, sună la direcțiunea poliției din Washington, la centrala C.I.A. din Langley, precum și la sediul securității dintr-o periferie a Washingtonului. Răsucind cheia în broască, Malcolm auzi soneria. Poarta se deschise iar el intră repede.
De jos clădirea părea pustie. Mai mult ca sigur că doamna Russell nu se afla la masa ei. Malcolm simți un miros ciudat. Aruncă punga cu sandvișuri pe biroul lui Walter și începu să urce încet scările.
Descoperi îndată sursa ciudatului miros. Doamna Russell stătea, ca de obicei, în spatele biroului său. Focul automatului din tolba poștașului o aruncase pînă în perete. Țigara îi căzuse pe gît și-i arsese pielea pînă cînd mucul se stinse de la sine. Malcolm își aținti privirea, într-o stare de amețeală, asupra corpului care zăcea într-o baltă de sînge. Se întoarse ca o mașină și se duse în biroul doctorului Lappe...

Walter împreună cu doctorul Lappe tocmai verificau niște facturi în momentul în care auziră zgomote înfundate. Walter își zise că, mai mult ca sigur, doamnei Russell îi căzuse pachetul pe care i-l dăduse poștașul (auziră doar mai înainte bîziitul soneriei și cuvintele doamnei Russell : „Aveți astăzi ceva și pentru noi ?") de aceea deschise ușa pentru a o ajuta să-l ridice. Ultimul lucru pe care îl văzu fu un individ lung și deșirat care ținea în mînă un obiect în formă de L. Autopsia a arătat că Walter primise o serie scurtă — cinci gloanțe în stomac. Doctorul Lappe muri înainte de a încerca să fugă.
Cei doi indivizi coborîră apoi în liniște pe scări în timp ce poștașul păzea lîngă intrare. Din personalul de sus nimeni nu bănuia nimic. Ray Thomas se afla în spatele biroului pentru că tocmai își ridicase stiloul căzut. Cînd îl văzu

pe individ mai avu timp să strige: „Pentru Dumnezeu, nu..." pînă ce capul să-i fi izbit de perete. Lunganul deschise uşa lui Malcolm şi se asigură că biroul era gol.

Tamatha şi Harold Martin auziră strigătul lui Ray, ieşiră aproape în acelaşi timp din birourile lor şi fugiră spre scări. O clipă se aşternu o linişte de mormînt, după care auziră zgomot de paşi pe scări. Paşii se opriră apoi se auzi un zgomot uşor metalic. Nu le trecu prin cap că era vorba de ţăcănitul încărcătorului de armă, dar îşi dădură seama instinctiv că era ceva de rău; o rupseră la fugă în birouri trîntind tare uşile în urma lor.

Harold avu mai multă prezenţă de spirit: închise uşa şi apucă să formeze trei cifre pînă cînd individul robust să arunce uşa la pămînt şi să-l culce la podea cu o singură lovitură.

Tamatha reacţionă altfel. Ştia că numai un pericol teribil ar putea-o obliga să deschidă fereastra. Acum clipa aceea venise. Sparse cu disperare geamul — căuta o scăpare, un ajutor, ceva... Ameţită de înălţime îşi scoase ochelarii şi îi puse pe birou. Auzi zgomotul uşii biroului lui Harold, un horcăit, zgomotul prăbuşirii cuiva. Fugi din nou la fereastră. Uşa biroului ei se deschise încet.

Nu se întîmplă nimic o anume vreme apoi Tamatha se întoarse încet spre individul acela deşirat. Acesta nu trase pentru că se temea că gloanţele ar putea ieşi pe fereastră şi ar fi atras în felul acesta atenţia cuiva. Ar fi riscat numai dacă ea ar fi început să strige. Nu strigă. Se apropie încet de birou. „Trebuie să văd" îşi zise ea în gînd. Pipăi după ochelari, îi găsi şi îi puse la ochi. Deşiratul aşteptă pînă cînd, după faţa ei, îşi dădu seama că fata a înţeles ce se petrece. După care apăsă pe trăgaci pînă cînd arcul aruncă afară ultimul cartuş. Loviturile gloanţelor o întoarseră pe Tamatha ca şi cînd ar fi dansat, o aruncară în peretele registraturii şi din nou înapoi, îi sparseră ochelarii, îi ciufuliră părul.

Deşiratul se uită cum trupul ei ciuruit se prăbuşise încet la pămînt, după care se întoarse la şeful lui care tocmai controla ultima încăpere a etajului. Începură apoi să coboare amîndoi, de voie, pe scări.

În clipa aceea Malcolm tocmai îşi termina de mîncat tortul.

alcolm trecu din birou în birou, din scară în scară. Ochii lui vedeau tot ce se întîmplase, creierul însă refuza să priceapă. Cînd dădu peste trupul contorsionat al celei care fusese Tamatha, îşi reveni. Se uită la ea minute în şir şi tremura de parcă ar fi avut febră mare. După aceea îl cuprinse frica şi se gîndi să dispară. O rupse la fugă pe scări, pe jumătate nebun de spaimă. La parter se opri brusc.

„De bună seamă că au plecat" îşi zise în gînd, „altfel aş fi şi eu mort". Cine erau „ei" nici prin cap nu-i trecea. Îşi dădu seama că nu avea nici o armă asupra sa. „Doamne, îşi zise, nu am nici măcar un pistol! Dacă se întorc nu pot face absolut nimic". Fugi spre biroul lui Walter. Acesta avea sub birou o armă specială, o puşcă de vînătoare calibru 20 cu ţeava retezată. Puşca avea un singur glonte, dar Walter îi povestise adeseori cum această armă îi salvase odată viaţa. Malcolm îndreptă arma spre uşă în timp ce se dădu în lături, spre biroul doamnei Russell. Într-un sertar al acestuia Walter avea un pistol — „pentru orice eventualitate", cum îi plăcea să spună. Malcolm luă pistolul, îl puse după curea apoi ridică receptorul.

Mort. Toate legăturile tăiate.

„Trebuie să plec de aici, îşi spuse. Trebuie să cer ajutor".

Încercă să ascundă puşca sub haină dar şi aşa retezată cum era, tot era prea lungă: ţeava îi ieşea pe după guler şi îi apăsa pe gît. Puse fără prea mult entuziasm puşca la loc, sub biroul lui Walter. „Trebuie să las totul aşa cum a fost". Prin gaura cheii văzu că strada era pustie. Deschise uşa încet, cu grijă. Sări pe terasa din faţa intrării liniştite. Trase uşa după el, se duse repede spre poartă şi cu ochii făcuţi mici scrută strada încercînd să surprindă ceva neobişnuit. Nimic.

Se duse puşcă la o cabină telefonică. Fiecare a patra cabină de informaţii către C.I.A. are un număr secret „de alarmă", care poate fi folosit numai în cazuri cu totul ieşite din comun, cînd celelalte legături erau inutilizabile.

La capătul liniilor de alarmă se află totdeauna agenţii cei mai experimentaţi. Aceştia rar cînd au cîte ceva de făcut, dar cînd se întîmplă să aibă, trebuie să acţioneze rapid şi cu multă grijă.

Stephen Mitchell era de serviciu la telefonul de alarmă exact cînd sună Malcolm. Mitchell făcea parte dintre cei mai buni agenţi mobili din C.I.A. Vreme de treisprezece ani a pendulat de la un loc critic la altul, în cea mai mare parte din cazuri în America Latină. Într-o zi a anului 1967 la Buenos Aires un agent cu joc dublu i-a plasat sub scaunul maşinii sale „Simca" o bombă de plastic. Explozia i-a retezat ambele picioare, dar a scăpat cu viaţă. Întrucît C.I.A. nu voia să piardă un lucrător bun, l-a mutat la secţia Alarmă.

Mitchell ridică receptorul de la primul zbîrnîit. În acelaşi moment magnetofonul începu să funcţioneze înregistrînd întreaga conversaţie.

— 498 — 7 281 ?

Toate telefoanele C.I.A. răspund la acest număr.

— Da... În clipa aceea Malcolm nu-şi aminti numele de agent, dar avu suficienta prezenţă de spirit pentru a nu şi-l spune pe cel adevărat. Aici Condorul, secţia 9, departamentul 17. Am fost atacaţi !

— Vorbiţi pe linia noastră ?

— Vorbesc de la o cabină din apropiere de... bază. Telefonul nostru nu funcţionează.

„Drace, îşi zise Mitchell, trebuie să folosim

un limbaj codificat". Cu mîna liberă apăsă pe butonul de alarmă. În cinci locuri diferite, trei la Washington şi două la Langley, oameni înarmaţi pînă în dinţi săriră în maşini, porniră motoarele şi apăsară puternic pe acceleraţie.

— E grav ? întrebă Mitchell.

— Gravitate maximă. Eu sînt singurul care...

— Are cunoştinţă despre asta vreun civil ? i se amestecă Mitchell în vorbă.

— Nu cred, totul s-a desfăşurat în linişte.

— Sînteţi rănit ?

— Nu.

— Înarmat ?

— Da.

— Duşmanii sînt în zonă ?

Malcolm se uită în jur amintindu-şi că dimineaţă toate fuseseră normale.

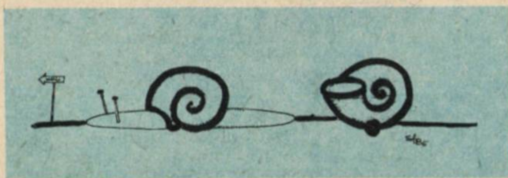
— Nu cred, dar nu sînt sigur.

— Ascultaţi-mă cu mare atenţie. Părăsiţi zona cît puteţi mai repede, dar fără ostentaţie. Duceţi-vă undeva unde să fiţi în afară de pericol. Aşteptaţi acolo o oră. După ce vă daţi seama că aerul e curat, sunaţi din nou. Adică la 13,15. Înţeles ?

— Da

— Bine. Acum agăţaţi receptorul şi ţineţi minte : important este să nu vă pierdeţi capul !

Malcolm rămase cîteva clipe la colţul străzii încercînd să-şi schiţeze în gînd vreun plan. Ştia că trebuie să găsească un loc sigur ceva pe aproape unde să-şi poată petrece o oră întreagă fără să fie observat. Se întoarse încet, foarte încet şi o porni pe stradă. După un sfert de ceas se amestecă într-un grup de fermieri care se uitau la clădirea Capitoliului.

hiar în momentul cînd Malcolm încă mai vorbea la telefon cu Mitchell, începuse să se pună în mişcare una dintre cele mai mari şi complicate maşinării din lume. Asistenţii care recepţionaseră apelul lui Malcolm trimiseseră patru maşini de la serviciul din Washington şi una din Langley cu personal medical. Toate se îndreptară spre secţia a 9-a din departamentul 17. Comandanţii echipajelor erau instruiţi prin radio în timp ce maşinile se deplasau spre locul cu pricina. Circa respectivă din Washington fusese alarmată, în caz de necesitate urma să fie alarmată şi poliţia federală.

În momentul în care Malcolm pusese receptorul toate unităţile C.I.A. de pe teritoriul Washingtonului erau deja alarmate. În trei minute fură anunţaţi toţi adjuncţii directorului iar şase minute mai tîrziu, Mitchell îl informă personal pe însuşi directorul C.I.A. care tocmai se afla într-o convorbire cu vicepreşedintele. În opt minute toate organele serviciilor americane de informaţii aveau deja cunoştinţă despre atac.

Între timp Mitchell s-a îngrijit să-i fie trimise la biroul lui toate dosarele personalului Societăţii. În timpul alarmei ofiţerul de serviciu primeşte automat puteri depline. El conduce cea mai mare parte din acţiune pînă cînd un adjunct al directorului preia comanda. Cîteva clipe mai tîrziu sună telefonul de la arhivă :

— Controlul efectuat ; calculatorul a arătat că toate originalele dosarelor din secţia 9 departamentul 17 au dispărut.

— Au ce ?

— Dispărut

— Atunci trimiteţi-mi copiile. Drace, dar trimiteţi-mi-le sub pază, zise Mitchell trîntind telefonul mai înainte ca funcţionarul năucit să-i fi putut răspunde ceva. Întinse mîna după celălalt telefon şi obţinu imediat legătura. „Închideţi centrala !" ordonă el scurt. În cîteva clipe toate ieşirile din clădire fură blocate ermetic. Oricine încerca să părăsească centrala sau să intre în ea era împuşcat fără somaţie. Lumina roşie se aprindea şi se stingea în toată clădirea. Grupe speciale de siguranţă începură să supravegheze coridoarele ordonînd tuturor celor care nu aveau legătură directă cu alarma sau care nu aveau o muncă bine precizată, să se întoarcă de urgenţă în birourile lor. Neîndeplinirea sau măcar ezitarea în îndeplinirea acestui ordin însemna o lovitură de pistol în burtă şi cătuşele la miini.

Uşa care ducea la centrala de alarmă se deschise tocmai în clipa cînd Mitchell transmitea ordine la telefon. Un tip lat în spate trecu energic pe lîngă paznici fără a răspunde măcar la salut. Mitchell era încă la telefon. Individul se aşeză într-un fotoliu.

— Ce naiba se întîmplă ?

În alte împrejurări ar fi primit răspunsul imediat, acum aici era stăpîn Mitchell. Adjunctul se întoarse către Mitchell şi se înclină puţin în faţa lui. Mitchell continua să latre ordine la telefon, dar întrebarea o auzi. Se aplecă spre adjunctul său în semn de salut iar acesta îi prezenta tot ce se întîmplase şi ce anume s-a întreprins. Între timp Mitchell termină de vorbit, puse receptorul în furcă şi îşi şterse fruntea cu batista.

Bărbatul cel puternic se afundă în fotoliu.

— Mitchell, zise, dacă sînteţi de acord, eu am să rămîn aici, să mă aveţi la îndemînă. În calitate de şef al serviciului 17 vă pot da o mînă de ajutor.

— Vă mulţumesc, domnule colonel, răspunse Mitchell. Salut orice ajutor care ni se oferă.

a ora 13,40 Malcolm găsi o cabină telefonică la Capitoliu. Formă numărul centralei de alarmă :

— 493 — 7 282.

— Aici Condorul. Secţia 9, departamentul 17. Sun de la un telefon public, cred că n-am fost urmărit şi, în mod cert, nu mă poate auzi nimeni.

— Informaţia dv. s-a confirmat. Ar trebui să fiţi la Langley, dar mă tem să vă las acolo singur. Ştiţi cinematograful „Circus" din cartierul Georgetown ?

— Da.

— Puteţi ajunge acolo într-o oră ?

— Da.

— Bun. Acum fiţi atent ; cunoaşteţi pe cineva, fie şi numai din vedere, care lucrează la Langley ?

Malcolm se gîndi cîteva clipe.

— Avem acolo un instructor cu numele secret „Vrabie IV".

— Rămîneţi la aparat.

Cu ajutorul calculatorului şi al legăturilor directe i se confirmă lui Mitchell că „Vrabie IV" există cu adevărat şi că se află în clădire. După două minute îi comunică lui Malcolm :

— Facem în felul următor : din clipa asta, după o jumătate de ceas „Vrabie IV" împreună cu un alt bărbat, vor parca pe strada din spatele cinematografului. Vor aştepta exact o oră. Pe străduţă se poate intra prin trei locuri, toate cele trei intrări vă permit să vedeţi pe oricine mai înainte de a fi văzut... Dacă observaţi ceva suspect, dacă cumva „Vrabie IV" şi partenerul lui nu vor fi acolo sau dacă se mai află cineva împreună cu ei, ştergeţi-o de acolo, găsiţi-vă un loc sigur şi sunaţi din nou. Sunaţi şi dacă n-o să vă reuşească. Clar ?

— Cla ...pciu !

Mitchell mai că nu sări din fotoliu.

— Ce naiba a fost asta ? Eşti bine ?

— Da, sînt bine, puţin răcit... Ştiu ce am de făcut.

— Pentru numele domnului ! zise Mitchell punînd receptorul în furcă. Pînă a nu apuca să zică ceva, bărbatul cel puternic spuse :

— Ascultă, Mitchell, dacă nu aveţi nimic împotrivă, mă duc eu cu „Vrabie IV". Răspund de serviciu şi nu au pe nici unul dintre cei tineri care să poată stăpîni o situaţie ca asta mai bine decît mine, chiar dacă sînt bătrîn şi obosit.

Mitchell se uită la bărbatul puternic, sigur pe el, din faţa lui şi zîmbi.

— Bine. Îl găsiţi pe „Vrabie IV" la poartă. Duceţi-vă cu maşina dv. Îl cunoaşteţi pe Condor ?

Bărbatul cel puternic dădu din cap.

— Nu, dar cred că l-am văzut undeva. Puteţi să-mi arătaţi o fotografie de-a lui ?

Mitchell încuviinţă cu capul şi zise :

— „Vrabie IV" are una. La depozitul de armament o să vă dea tot ce aveţi nevoie, dar eu aş merge pe pistol. Care v-ar prinde cel mai bine ?

— Păi, unul de 38 special cu amortizor, pentru cazul că va trebui să... conversăm.

— O să vă aştepte în maşină împreună cu muniţia necesară. Vă mulţumesc încă o dată, colonele Weatherby.

— Pentru puţin, Mitchell, la urma urmelor asta mi-i munca, zise colonelul zîmbind.

Închise uşa şi se îndreptă spre maşina sa. După cîţiva paşi începu să respire şuerat.

NIC NICOLAESCU

JOI DUPĂ AMIAZĂ

n ciuda vremii ciinoase de afară Malcolm reuşi să prindă relativ repede un taxi. Douăzeci de minute mai tirziu el se opri la două blocuri de cinema şi plăti şoferului, iar după alte citeva minute se afla în cel mai întunecos colţ al barului din apropiere. În mîna dreaptă, sub masă, ţinea pistolul pe care îl îndrepta împotriva oricui se apropia de masa lui.

La 14,40 sări de la masă şi se alătură unui grup numeros care tocmai părăsea barul. Ajungînd afară, se îndepărtă repede de grup. Merse cîteva minute pe trotuar urmărindu-i cu atenţie pe toţi cei care treceau prin apropierea lui. La orele trei era de-acum sigur că nu-l urmărea nimeni. Se îndrepta spre cinematograf.

rabie IV era un instructor cu ochelari care tremura. El preda despre sistemul organelor statului. Rolul lui în această aventură trebui să-l accepte vrind-nevrînd, lăsînd totuşi să se înţeleagă că nu era plătit pentru asta şi făcînd aluzie la soţie şi la cei patru copii. Pentru a-l linişti, la depozit îl îmbrăcară cu o vestă impenetrabilă. Nu-şi amintea de nimeni pe care să-l fi chemat Condorul sau Malcolm ; în clasele lui pentru categoriile inferioare avea o duzină de astfel de băieţi.

Colonelul Weatherby îl instrui pe şoferul maşinii în timp ce se îndrepta spre parcare, îşi controlă pistolul cu amortizor cu ţeavă retezată... Weatherby ar fi trebuit în mod normal să întărească prin semnătură faptul că primise arma, dar autoritatea lui Mitchell îl scuti de această formalitate. Armurierul îl ajută să-şi prindă peste umăr tocul special al pistolului, îi dădu douăzeci şi cinci de gloanţe şi-i dori mult succes. Weatherby luă loc, împreună cu „Vrabie IV“, într-un „Sedan“ de culoare albastru deschis.

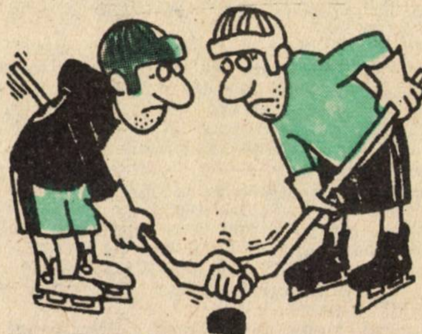
Din Langley ieşiră trei maşini mergînd strîns una după alta. „Sedan“-ul lui Weatherby se găsea la mijloc. Tocmai se înscriseră pe drumul spre Washington, maşina din spate avu pană ! Şoferul pierdu controlul asupra volanului iar maşina se puse de-a curmezişul peste două benzi. Nimeni nu fusese rănit, dar acest accident blocă şoseaua pentru zece minute. Weatherby urmărea din aproape maşina din faţă care se strecura prin înghesuiala traficului din Washington. Pe o stradă liniştită printre vilele din cartierul de Sud-Vest maşina din faţă se întoarse brusc pe contrasens. Trecînd pe lîngă Sedanul albastru, şoferul îi făcu lui Weatherby semn din faruri că totul e-n ordine, apoi dispăru. Weatherby se îndrepta spre Georgetown, foarte atent dacă nu cumva era urmărit.

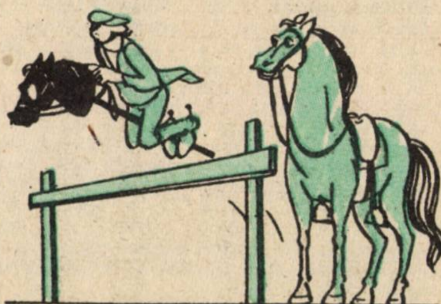
Acum lui Weatherby îi era limpede unde făcuse greşeala. El ordonase comandoului asasin să-i ucidă pe toţi cei aflaţi în clădire. Oamenii lui îndepliniră ordinul, dar nici unul dintre ei nu observă că un om era lipsă. De ce nu fusese acolo omul acela ? Acum era totuna. Weatherby făcuse greşeala, acum trebuia s-o repare.

Era foarte posibil ca Condorul să fie inofensiv, dar Weatherby nu putea miza pe asta. Heidegger discutase despre problemă cu toţi lucră-

— Uite aşa se sare, nătingule !

torii Societății, în afară de doctorul Lappe. Acum trebuia să moară și Condorul, la fel ca toți ceilalți chiar dacă el, Weatherby, nu știa ce anume cunoaștea Condorul din toate acestea.

Planul lui Weatherby era simplu : Îndată ce Condorul își va face apariția, îl va împușca. Autoapărare ! Weatherby aruncă o privire spre „Vrabie IV" victima secundară inevitabilă a acțiunii.

Weatherby nu-și făcea mustrări de conștiință din pricina morții instructorului. Planul era riscant, Condorul ar putea fi un trăgător mai teribil decît se presupunea, în plus, scena ar putea fi văzută de cineva care ar putea vorbi. Agenția nu trebuie însă să dea crezare spuselor lui și poate folosi un martor plătit pentru un interogatoriu eficient. Condorul putea apărea în fel și chip. O grămadă de lucruri ar putea să iasă pe dos. Dar, fie riscul cît de mare Weatherby nu avea altă posibilitate. Dacă n-ar face-o, soarta lui ar fi pecetluită. Poate ar reuși să „ducă" Agenția și întreaga rețea americană de spionaj... Ar exista cîteva căi pentru aceasta pe care le folosise cu succes pînă atunci. Dar nu va putea niciodată „duce" pe omul cu ochi albaștri. Omul acela încă nu dăduse greș niciodată, nu iertase nimănui nimic, niciodată. Niciodată. Weatherby trebuia să-și repare greșeala. Condorul trebuia să moară. Trebuie.

eatherby mergea încet pe străduță apoi se întoarse și parcă în spatele cinematografului, lîngă o ladă de gunoi. Străduța era pustie, așa cum presupusese Mitchell. Washingtonezii evită de regulă străzile lăturalnice, Weatherby știa că Mitchell se îngrijise ca prin împrejurimi să nu fie nici un polițist în uniformă, care l-ar fi putut speria pe Condor. Asta îi reușise lui Weatherby și făcu lui „Vrabie IV" semn cu capul, să coboare. Se opri lîngă mașină și așteptă.

Malcolm îl observă imediat. Îl urmări cu grijă de la o distanță de vreo șaizeci de pași. Se lipi strîns de un stîlp de telegraf și reuși numai cu mare greutate să-și stăpînească un strănut. Dîndu-și seama că erau singuri, se duse spre ei. Se simțea mai sigur cu fiecare pas pe care-l făcea.

Weatherby îl văzut și el pe Malcolm chiar din prima clipă. Se îndepărtă de mașină și se concentră cît putu mai mult. Lovitura trebuia să fie exactă sută la sută. Iar lui „Vrabie IV" trebuie să-i vină de hac mai înainte de a-și da seama ce se întîmplă „îi rad unul după celălalt", își zise.

Un gînd trecu ca fulgerul prin capul lui Malcolm cînd ajunse la douăzeci și cinci de pași de cei doi. Imaginea bărbatului în Sedanul albastru parcat în fața Societății în ploaia de dimineață îi reveni în minte. Individul din mașină și unul dintre cei doi care stăteau acum în fața lui era una și aceeași persoană ! Ceva nu era în regulă ! Malcolm se opri și începu să caute un ascunziș. Pipăi instinctiv pistolul.

Weatherby își dădu și el seama că ceva nu era în regulă. Prada lui se oprise în mod neașteptat tocmai în apropierea locului ales pentru capcană și-și pregătește apărarea. Mișcările neașteptate ale lui Malcolm îl făcută pe Weatherby să-și modifice planul inițial și să-l adapteze la situația nou creată. Scoase repede pistolul și îl îndreptă spre „Vrabie IV", rămas mut de spaimă.

Weatherby era un veteran, trecuse prin multe acțiuni care necesitau o soluție rapidă. În momentul cînd Wealtherby apăsă pe trăgaci Malcolm abia își scoase pistolul.

Amortizorul aplicat unei arme permite desfășurarea în liniște a operațiunii, dar îi reduce din eficacitate. Greutatea neobișnuită din capătul țevii scoate arma din echilibru, lucru de care trăgătorul trebuie să țină seama. Din punct de vedere balistic, amortizorul reduce viteza glonțului și influențează asupra traiectoriei acestuia. Toate aceste elemente lucrau acum împotriva lui Weatherby, care nu era obișnuit cu pistolul cu amortizor. Ucigaș cu experiență ce era, el țintise capul victimei dar greșise. La o fracțiune de secundă după ce se auzi lovitura înfundată, bucata de plumb trecu pe deasupra părului lui Malcom prin dreptul urechii stîngi și se pierdu în rîul Potomac.

Malcolm mai trăsese cu pistolul o singură dată în viața lui — cu unul de 22 al unui prieten. Toate cele cinci gloanțe ale sale trecură atunci printr-un șobolan care fugea. Acum trăsese cu pistolul doamnei Russell și împușcătura se împrăștie cu ecou pe străduță mai înainte să-și fi dat seama că trăsese !

Insului care primește o lovitură expediată dintr-un 35 glontele nu-i trage pe corp o linie roșie subțire și delicată ! Îl lovește puternic. O împușcătură de la douăzeci și cinci de metri echivalează cu lovitura unui camion. Glontele lui Malcolm trecu prin coapsa stîngă a lui Weatherby... În același timp îl aruncă în aer după care căzu pleașcă pe pavaj.

„Vrabie IV" se uită la Malcolm nevenindu-i să-și creadă ochilor. Malcolm se întoarse încet spre instructor îndreptînd pistolul spre pîntecele lui care tremura.

— A fost unul dintre ei ! scăpă el din gît ca după un efort cumplit. Unul dintre cei care ne-au atacat ! Apoi se îndepărtă încet de instructorul încremenit.

La capătul străduței o rupse la fugă.

Weatherby gemu dar își reveni din șoc. Era un om tare, dar trebui să-și adune toate puterile pentru a putea ridica mîna. Nu știu cum se făcuse că rămăsese mai departe cu pistolul în mînă. Ca prin minune, mintea îi era foarte limpede. Ochii cu foarte multă atenție și trase. Glontele următor îi trecut prin gît instructorului „Vrabie IV", tatăl a patru copii. După aceea nimeri în zidul cinematografului. Sprijindu-și corpul de mașină. Weatherby simți un fel de bucurie ciudată. Nu era încă mort, mai mult ca sigur. Condorul reușise din nou să

— Un mic efort, vă rog : gîndiți !

dispară, dar secția de balistică nu va avea nici un glonte după care să-și dea seama cine pe cine a impușcat. Totdeauna exista o speranță.
Leșină.

alcolm fugi cît ținură cele patru blocuri pînă își dădu seama cît de suspect se poartă. Încetini, se uită de cîteva ori după colț, apoi opri un taxi.

Christoase! își zise, așadar el a fost unul dintre ei! A fost unul dintre ei! Agenția sigur nu știe de treaba asta. Trebuie să ajungă la un telefon... Trebuie să sun...!

Îl cuprinse o sudoare rece. Ce-ar fi ca omul acela din stradă să nu fie singurul cu joc dublu? Ce-ar fi dacă l-ar fi trimis acolo un om care știa toate povestea. Și ce-ar fi dacă omul de la capătul liniei de alarmă face tot joc dublu?

Trebuie să cugete. Pînă nu ajunge la o concluzie nu poate telefona. Dar îl vor căuta! El este doar singurul om din secție care a supraviețuit. Ba nu, mai este și Heiddeger. În timpul atacului era acasă, în pat. Malcolm își scormonea memoria. Ce adresă are Heiddeger? O auzise odată de la doctorul Lappe.. Stai, Morent Royal Arms!

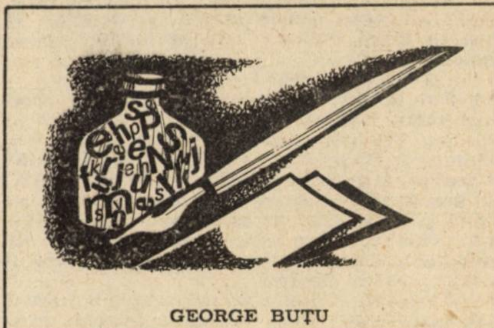
Bătu la ușă dar nu-i răspunse nimeni. Malcolm se aplecă puțin și se uită pe gaura cheii. Dacă presupunerile lui ar fi adevărate ar trebui ca ușa să fie închisă numai cu zăvorul. În zecile de cărți care-i trecuseră prin mînă eroul deschide ușa cu o bucată de plastic rigid. El de unde să-l ia? Legitimația! îi veni lui Malcolm ideea, și scoase din tașca de la piept legitimația de serviciu îmbrăcată într-o învelitoare de plastic. Legitimația adeverea cum că era angajatul firmei „Tentrex and Comp".

Douăzeci de minute s-a războit Malcolm cu broasca pînă cînd în cele din urmă disperarea i s-a transformat într-o ură teribilă. Începu să bată în ușă cu lovituri scurte. Pînă la urmă s-a dovedit că broasca nu era tocmai de calitatea cea mai bună. Ușa se deschise. Malcolm intră în încăpere și o trase încet și cu grijă în urma lui.

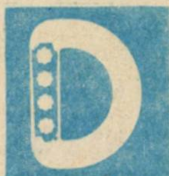
De bună seamă că nu-l dezmierdaseră. Cadavrul întins pe pat era vînăt la față, aproape spre negru — fără îndoială rezultatul strangulării — și începuse deja să miroasă. Se pricepea foarte puțin la medicină, dar îi era foarte limpede că situația aceasta nu se datora ultimelor cîtorva ore. Heiddeger trebuie că fusese omorît înaintea celorlalți. Veniră aici după ce văzură că nu era la serviciu... Malcolm nu înțelegea însă prea bine ce și cum.

Mîneca stîngă a pijamalei lui Heiddeger era ruptă și întinsă pe podea. Aceasta nu mai era rezultatul unei încăierări. Malcolm dădu la o parte cuvertura și examină brațul lui Heiddeger. Pe partea lui interioară se zărea un punct care amintea de înțepătura unei insecte. Sau de o injecție. Malcolm începu să examineze locuința.

Pe polița de sus a dulapului găsi un plic cu bani — bancnote de cincizeci și o sută de dolari. Apreciе suma la vreo zece mii de dolari. Se așeză într-un fotoliu pe care erau aruncate niște haine. Totul era ciudat. Un fost alcoolic, contabil, care tremura de teama hoților, să ascundă acasă o sumă atît de mare?! Ciudată treabă. Se uita la cadavru. Oricum, acum nu-i mai trebuiau. Malcolm luă banii și-i băgă în buzunarul din spate al treningului său. După care mai aruncă o privire prin încăpere, deschise cu grijă ușa și ieși în stradă.

GEORGE BUȚU

upă ce frizerul termină și Malcolm se privi în oglindă, își dădu seama că pe băiatul acesta îl văzuse ultima dată în urmă cu cinci ani. La bazar își alese o bluză militară veche cu eticheta proprietarului originar încă pe ea și cu insigna diviziei 101 parașutiști, niște blugi decolorați și niște ghete de parașutist scîlciate, lenjerie de corp, un pulover ieftin, o mașină de bărbierit și o periuță de dinți. Ieși de acolo cu pas sigur de soldat, schimbat de nerecunoscut. Cinci blocuri mai departe intră într-o cofetărie.

Se așeză într-un colț întunecos și medită la ce avea de făcut. Capul îi vîjîia, limba se lipi de cerul gurii. Îl cuprinseră fiori reci. Trebuia să găsească o ieșire, o ascunzătoare. Nu putea umbla ca un hăituit prin oraș așteptînd să fie prins... Dar cine să-l prindă? Cine-i pe urmele lui? Și de ce? De ce s-au întîmplat toate astea? Tremura de parcă ar fi avut febră, încît trebui să facă ceva pentru ca dinții să nu înceapă să-i clănțăne.

Deodată atenția îi fu captată de discuția de la masa vecină. Malcolm întoarse capul și ciuli urechile. La măsuța din spatele lui stăteau două fetișcane.

— Tu nu mergi nicăieri în concediu?

— Nu, rămîn acasă. Mă închid de lume pentru o perioadă de patru săptămîni.

— O să înnebunești...

— Se poate, dar nu suna pentru că n-am să ridic receptorul.

— Mă rog, treaba ta. Dar nici măcar astă seară nu mergi undeva?

— Nu, Anna, mulțumesc. Beau cafeaua asta și mă duc direct acasă.

— Distracție frumoasă, Wendy.

Fata care răspundea la numele de Anna își luă la revedere și se îndreptă spre ușă trecînd chiar pe lîngă Malcolm. Acesta văzut deodată două picioare superbe, părul blond și un profil ascuțit. El rămase nemișcat, și groaznic de nervos pentru că tocmai se hotărîse pentru o acțiune riscantă.

Pînă ca Wendy să-și bea cafeaua trecură cinci minute. Cînd se ridică, nici măcar nu se uită la omul de la masa vecină. Malcolm o urmări plătind și ieșind. Se ridică și el și se duse după ea. O urmărea din spate așa că nu-i vedea decît silueta zveltă, părul negru tuns scurt și picioarele frumoase. De ce n-ar putea fi ea blonda aceea?, își zise Malcolm pe neașteptate. Fata era cu mașina pe care o lăsase în partea din spate a parcării, unde paznicul vedea numai cu mare greutate. În timp ce descuia portiera mașinii tip „Corveire" Malcom o strigă:

— Wendy ! Ce intimplare ! Ce faci tu aici ?

Fata se trase repede înapoi și se uită la insul în bluză militară care se apropie de ea zîmbind.

— Cu mine vorbiți ?

— Bine-nțeles. Ce naiba, Wendy, tu chiar nu-ți mai amintești de mine ?

— Eu.. .eu n-aș putea spune că..., zise fata în timp ce observă că Malcolm ținea în mînă un pachet, iar mîna cealaltă o ținea în bluză.

Malcolm ajunse lîngă ea. Puse pachetul pe capotă și se sprijini cu mîna stîngă de mașină. Apoi brusc, o prinse bine de gît și o aplecă de cap pînă o făcu să-i vadă pistolul pe care îl ținea în mîna dreaptă.

— Nu striga și nici o mișcare bruscă, altfel îl descarc. Clar ? zise Malcolm. Simțea cum fata tremura. Acum urcă în mașină și deschide cealaltă portieră ! Jucăria asta trage și prin sticlă iar eu n-am deloc de gînd să-mi schimb planul.

Fata îl ascultă. Malcolm luă pachetul, inconjură încet mașina și urcă.

— Vă rog... nu-mi faceți nimic, zise ea cu glas mai mieros decît în cafenea.

— Uitați care-i treaba, nu vă fac nimic dacă mă ascultați cu atenție. Nu vreau bani și nici să vă violez nu vreau. Trebuie să faceți tot ce vă spun. Unde locuiți ?

— Pe Alexandria.

— Mergem la locuința dv. Conduceți dv. Dacă vă trece cumva prin cap să faceți vreun semn cuiva vă impușc. Eu voi plăti pentru asta, dar dv. veți fi moartă. Așa că gindiți-vă.

JOI SEARA, VINERI

Nu vă cred, zise ea. Stătea pe canapea cu ochii pironiți pe Malcolm. Nu mai era la fel de speriată, dar, cu toate acestea, avea sentimentul că o vertebră îi pătrunsese prin inimă.

Malcolm oftă. Stătea în fața ei de o oră încheiată și-i explica întîmplarea. Din cele găsite în poșeta ei se convinse că o chema Wendy Ross, că avea douăzeci și șapte de ani, că la cei un metru și șaizeci ai ei cintărea cincizeci și șapte de kilograme. Și încă alte cîteva lucruri de această natură.

— Ascultați-mă, spuse, dacă toate astea pe care le-am spus n-ar fi adevărate, pentru ce m-aș căzni să vă conving ?

— Nu știu.

— Vedeți ? zise Malcolm și a inceput să se plimbe prin încăpere.

Ar fi putut să-i pună cătușele, dar era riscant. Și-n afară de asta, fata i-ar putea face niște servicii neprețuite. La mijlocul unei serii de strănuturi îi veni și ideea.

— Bine, să zicem că aș putea să vă demonstrez că sînt de la C.I.A. De ce m-ați crede ?

— Știu și eu...

— Pe chipul fetei se observă o ușoară schimbare.

— Bun, atunci uitați-vă la asta, zise Malcolm așezindu-se lîngă ea.

— Ce-i asta ?

— Legitimația mea de C.I.A. Uitați-vă cu atenție... Sînt eu, cu deosebirea că în poză aveam părul mai lung.

— Și că aici scrie „Tentrex and Comp" și nu C.I.A. Știți, mai știu și alții să citească.

— Dar și eu știu ce scrie aici, zise Malcolm pierzindu-și răbdarea. „Dacă planul reușește ?" își zise în gînd. Aveți o carte de telefon ?

Fata arătă cu capul spre masă. Malcom traversă camera, luă cartea groasă și i-o aruncă fetei.

— Căutați „Tentrex and Comp" ! Legitimația mea vă spune numărul de telefon și adresa de pe Wisconsin Avenue. Trebuie să fie în carte. Găsiți-o !

Wendy căută, apoi închise cu grijă cartea și se uită la Malcom.

— Cu alte cuvinte, dv. aveți legitimația de la o organizație care nu există. Asta ce dovedește ?

— Vedeți... făcu Malcolm luînd telefonul și ducîndu-l spre fată atît cît îi permitea șnurul. Buun, spuse aproape în taină, acum găsiți telefonul C.I.A. din Washington. O să vedeți că este exact ca pe legitimație.

Wendy deschise din nou cartea și începu să caute. Rămase o clipă nemișcată — se vedea că gîndea intens — apoi refuză cu nesiguranță în glas :

— Poate ați dat să se tipărească o legitimație specială pentru un caz ca acesta.

„Christoase !" strigă Malcolm în gînd. Oftă din toți rărunchii, apoi începu din nou.

— Bun, poate că am făcut așa cum ziceți, asta se poate vedea. Acum sunați la numărul acesta.

— Dar a trecut de cinci. Dacă nu răspunde nimeni credeți cumva că am să vă cred pînă mîine dimineață ?

— Aveți dreptate, răspunse Malcolm plin de răbdare și calm. Dacă „Tentrex" există în realitate, acum au terminat programul. C.I.A. însă nu închide peste noapte. Formați numărul acesta și spuneți că vreți să vorbiți cu „Tentrex". Nu uitați că ascult așa că fără prostioare ! Cînd vă spun, închideți !

Fata fu de acord și formă numărul. Telefonul sună de trei ori.

— WE 4 — 3926.

— Vă rog puteți să-mi dați firma „Tentrex" ?

— Regret, spuse un glas moale. În aparat se auzeau păcănituri slabe. La „Tentrex" nu mai e nimeni. Dimineață. Dar puteți să-mi spuneți cine sună și pentru ce ?

Malcolm întrerupse legătura mai înainte ca locul de unde se vorbea să fi putut fi localizat măcar cu aproximație. Fata puse încet receptorul în furcă, uitîndu-se pentru prima dată în ochii lui Malcolm.

— Nu știu dacă pot crede tot ce spuneți, dar ceva-ceva cred...

— Ultima dovadă, zise Malcolm în timp ce scotea încet pistolul pe care îl puse încet în poala fetei. Traversă încăperea și se așeză pe un scaun. Palmele i se umeriză, dar era mai bine să riște acum decît mai tîrziu. Zise : Aveți pistolul. Ați putea să mă împușcați mai înainte ca eu să ajung la dv. Poftiți telefonul, sunați pe cine vreți, poliția, C.I.A., F.B.I. Mi-e totuna. Spuneți că sînt eu aici. Eu însă vă spun ce se va întîmpla dacă o veți face. Informația va ajunge la cine nu trebuie, ei vor ajunge primii aici... Vom fi morți amîndoi !

Fata tăcu multă vreme cu privirea pironită pe arma din poală. După aceea se ridică, puse pistolul pe masă și începu să se plimbe prin cameră.

— Eu... eu nu știu cum aș putea să vă ajut, dar am să încerc. Puteți rămîne în dormitor. Hm..., făcu apoi uitîndu-se spre bucătărie. Aș putea face ceva de mîncare.

Tensiunea scăzu mult. Malcolm rîse și i se păru că ultima dată cînd rîsese fusese foarte demult.

— Ar fi foarte bine. Dar ați mai face încă ceva pentru mine ?

— Orice, fac, orice, spuse Wendy cu nervii destinşi după ce şi-a dat seama că n-o păştea nici un pericol.

— Aş putea să fac un duş? Părul ăsta de pe gît înţeapă groaznic.

Riseră amîndoi.

În timp ce mîncau salata ea îi povesti o idilă burgheză din Illinois. Între felurile de brînză el află despre viaţa la Universitatea din sudul statului Illinois. La piureul de cartofi a fost amestecată povestea mai marelui ei. La şniţelul elveţian fata îi mărturisi cît de plictisitor e să lucrezi la un birou de avocaţi. Iar cînd a fost la turnatul cafelei, ea o însoţi cu cuvintele: „Pînă acum a fost otravă curată!"

După cină Wendy îi ură noapte bună şi urcă la etaj în dormitor. Malcolm îşi puse lentilele de contact în cutiuţa lor, îşi lustrui ghetele, îşi puse batista sub pernă iar pistolul pentru orice eventualitate îl puse pe noptieră. Adormi...

Puţin după miezul nopţii Wendy cobori la el. La început lui i se păru că visează, dar respiraţia grea şi jarul trupului ei erau cît se poate de reale. Se întoarse într-o parte şi o trase strîns lîngă el.

nii oameni nici gînd să doarmă în noaptea aceea. Cînd cei din Langley auziră de rănirea lui Weatherby nervii le erau deja la pămînt. Maşinile de intervenţie încărcate cu oameni energici depăşiră pe drumul pînă la străduţă şi maşina salvării. Poliţia din Washington se plînse superiorilor săi că oameni necunoscuţi, care se dau drept lucrători federali, interoghează martorii. În conflictul dintre cele două instituţii guvernamentale intervenea acum un al treilea. Trei maşini oficiale care supravegheau şoseaua opriră prin vecinătate. Doi domni foarte gravi în cămăşi albe bine călcate se înghesuiră prin mulţimea de curioşi şi-i informară pe comandanţii celor două organisme că oficiul Federal pentru investigaţii — F.B.I. — preia oficial cazul. Lucrători necunoscuţi, federali şi ai poliţiei din Washington, telefonară comandamentelor lor şi aflară astfel că nu trebuie să se amestece.

Toate erau astfel în ordine şi în concordanţă cu Legea securităţii naţionale din anul 1947. Dar nici CIA nu era în drepturile ei să cerceteze atacul asupra agenţilor săi. Numai poliţia din Washington a făcut mare scofală, avînd acum în spinare un singur cadavru şi o singură victimă împuşcată, dar şi acesta dispăruse la vreun spital necunoscut din Virginia. Starea gravă, speranţe puţine.

La nivele inferioare se căzuse însă la înţelegere, agenţii respectivi ai tuturor serviciilor de informaţii unindu-şi forţele. Seara, era în plină desfăşurare cea mai mare vînătoare de oameni din istoria Washingtonului. Prada trebuia să fie Malcolm. Numai că spre dimineaţă vînătorii nu aveau nici cea mai vagă idee de locul unde s-ar putea găsi.

Această situaţie nu spori bunădispoziţia grupului de domni care, în dimineaţa aceea cenuşie, se aflau în jurul mesei dintr-un anume birou central din Washington. Din acest grup făceau parte toţi adjuncţii directorului CIA, precum şi directorii şi adjuncţii tuturor serviciilor de spionaj. În capul mesei stătea adjunctul directorului însărcinat cu strîngerea şi dirijarea informaţiilor. El încerca să explice, cu maximum de răbdare, stadiul căutărilor unui

bărbat în uniformă de căpitan al marinei militare a Statelor Unite, despre care toţi ceilalţi ştiau că lui trebuia să i se spună, de două ori, fiecare lucru : „Opt dintre oamenii Agenţiei sînt morţi, unul este rănit, iar altul — care probabil face joc dublu — lipseşte. Şi n-avem cea mai vagă explicaţie pentru ce toate astea".

— Aş putea să vă pun una-două întrebări, domnule adjunct ?

Adjunctul se înclină cu atenţie plină de respect.

— Da, bineînţeles.

— Mulţumesc, zise cel care puse întrebarea, un ins mărunt şi fin. Celor care nu-l cunoşteau el le făcea impresia unui unchi bătrîn şi iubitor, cu ochii plini de zîmbet. Pentru împrospătarea memoriei — vă rog să mă corectaţi dacă greşesc — tipul din casă, Heiddeger ăla, avea pentothal în sînge, nu ?

— Da, răspunse adjunctul, încercînd să-şi amintească dacă nu uitase să treacă vreun detaliu în procesul verbal.

— Dar nici unul dintre ceilalţi nu a fost interogat, dacă putem folosi acest cuvînt. Foarte ciudat. Au venit la el în timpul nopţii, înaintea celorlalţi. A fost ucis cu puţin înainte de a se face ziuă, dar potrivit cercetărilor dv., tînărul acela, Malcolm, s-a aflat în locuinţa lui pînă după masă, cînd a fost împuşcat Weatherby. Iar dv. spuneţi că nu există nici un indiciu care să arate că Heiddeger făcea joc dublu ? Nici un fel de venituri prea mari, nici o bogăţie, nici un fel de relaţii incorecte.

— Nimic din toate astea.

— Nici semnul vreunei boli de nervi ? După cîte ştiu, lucrătorii CIA fac parte din grupa cetăţenilor la care procentul celor bolnavi de nervi este cel mai ridicat.

— Nimic. În afară de faptul că fusese alcoolic mai înainte, totul era normal. Chiar dacă era un soi însingurat.

— Hm... Dar cercetarea celorlalţi nu a dat la iveală nimic extraordinar ?

— Nimic.

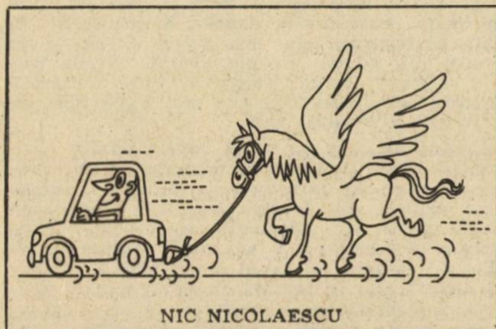
— Aţi vrea să fiţi amabil să citiţi ce a spus Weatherby doctorilor ? Apropo, cum se simte ?

— Mai bine, doctorii spun că o să scape, dar va trebui să-i ia un picior, zise adjunctul căutînd printre hîrtii. Aici este, dar trebuie să aveţi în vedere faptul că a fost mai mult fără cunoştinţă. O ţinea într-una, uitîndu-se la doctor : „Malcolm ne-a împuşcat. Pe amîndoi. Trebuie să puneţi mîna pe el, împuşcaţi-l !"

La celălalt capăt al mesei cineva se mişcă brusc — bărbatul în uniforma de căpitan al marinei de război se aplecă puţin din fotoliu şi zise :

— Eu spun că îl vom găsi pe acest netrebnic şi îl vom împuşca...

Bătrînul domn zîmbi :

— Da, bine, se-nţelege că sînt de acord, că trebuie să-l găsim pe acest Condor care acum zboară aiurea. Dar cred că ar fi păcat să-l împuşcăm înainte ca el să ne spună pentru ce a tras în nefericitul de Weatherby. Mai aveţi ceva pentru noi, domnule adjunct ?

— Nu, domnilor, cred că am atins totul. Aveţi toate informaţiile. Vă mulţumesc, domnilor, pentru participare.

Cînd se strînseră la ieşire, bătrînul domn se întoarse spre vecinul său şi-i spuse încet :

— Tare aş vrea să ştiu de ce a tras.

După care ieşi din încăpere dînd din cap.

Wendy puse mîna pe fruntea lui Malcolm şi se încruntă.

— Malcolm, tu n-ai ceva ? Parc-ai avea febră ! Gîtul ţi-e umflat ! Chem un doctor !

Malcolm o prinse de mînă. Wendy se întoarse spre el şi zîmbi.

— Nu te speria, am o prietenă al cărei soţ e doctor. Trece pe aproape cînd merge la clinică. Dacă îl mai prind acasă îl rog să se oprească şi pe la mine, să-l vadă pe prietenul meu bolnav. Dar nu te teme, n-o să spună nimănui, o să fie bucuros că i-am mai destăinuit un secret de-al meu, zise ea zîmbind.

Doctorul era un omuleţ rotofei de vîrstă mijlocie care descoperi la Malcolm o angină puternică şi-i recomandă injecţii cu penicilină. Îi dădu lui Wendy o reţetă.

— Pentru astea dă fuga la farmacie. Are nevoie de linişte cîteva zile, zise el, apoi îi şopti lui Wendy :

— Am în vedere o linişte totală, ştii la ce mă refer ?

În uşă, doctorul se opri şi se mai uită odată la Wendy.

— Se pare că eşti medicina însăşi sub forma care îi trebuia de mult acestui băiat...

privire asupra cercurilor celor mai de sus şi uneori mai rigide ale spionajului american reprezintă o problemă care poate fi exprimată cel mai bine prin dictonul clasic latin „Sed quis custodict epsos custodes ? — Dar cine îi va păzi pe paznici?"

Legea privind securitatea naţională din anul 1947 a înfiinţat Consiliul Naţional al Securităţii ai cărui membri sînt preşedintele şi vicepreşedintele şi, de regulă, şi miniştrii cei mai importanţi. Menirea principală a Consiliului este aceea de a supraveghea activitatea instituţiilor de informaţii şi de a decide asupra hotărîrilor politice spre care le-ar putea mîna activitatea acestora. Numai că membrii Consiliului sînt persoane sus-puse din care cauză nu se pot ocupa de problemele curente ale serviciilor de informaţii. Din această cauză a fost înfiinţat un subcomitet al Consiliului cunoscut sub denumirea de Grupa specială sau Grupa 54/12. Menirea ei este aceea că prin activitatea sa să-i conducă, pe baza informaţiilor pe care i le furnizează, tocmai cei pe care-i controlează şi-i supraveghează.

La rîndul ei, Grupa 54/12 a creat mici secţii speciale de securitate. Şeful unei astfel de secţii stă în fruntea micului grup format din ofiţeri de stat major ai tuturor instituţiilor de informaţii. Ea are puterea de a hotărî asupra conflictelor de jurisdicţie şi poate, în acelaşi timp, să aprecieze independent orice informaţie pe care Grupa 54/12 o primeşte de la unităţile de informaţii. Dar lucrul cel mai important este faptul că secţiile speciale au depline puteri asupra măsurilor de securitate necesare

care decurg din împrejurările excepționale. Din toate aceste motive, cu conducerea secțiilor speciale sînt investiți numai oameni extraordinar de capabili.

În timpul cînd Malcolm și Wendy îl așteptau pe doctor, în fața biroului oficiului de pe Pensylvania Avenue stătea un băiat cu aspect serios care aștepta să fie chemat. Numele lui era Kevin Powell. Aștepta răbdător, o astfel de invitație nu primea în fiecare zi. În cele din urmă secretara îi făcu semn cu capul și Powell intră în biroul unui domn care arăta a unchi în vîrstă, delicat și amabil.

— Sînt bucuros, Kevin, că te văd.

— Mă bucur și eu, domnule. Arătați splendid.

— Ca și tine, băiete, ca și tine. Asta este, citește-o, zise bătrînul domn. Apoi, după ce Powell își ridică ochii de pe hîrtie, îl întrebă : Ei, băiete, ce părere ai ?

— Foarte ciudat, spuse Powell cu multă grijă. Nu știu precis cît înseamnă asta, dar cred că înseamnă mult.

— Vorba mea, băiete, vorba mea. Agenția și oficiul au împînzit întregul oraș cu detașamente care controlează aeroportul, autobazele, trenurile... Trebuie să spun că o fac foarte bine. Cel puțin așa au făcut-o pînă acum.

Tăcu o clipă pentru a respira și pentru a examina fața lui Powell.

— Au aflat de la un frizer care își amintește că l-a tuns pe băiatul ăsta al nostru la scurtă vreme după ce Weatherby a fost împușcat. Printre altele, Weatherby a ieșit bine din toate astea. Speră că astă seară îl vor putea interoga. Dar unde am rămas... da, au periat întreaga regiune și au aflat că și-a cumpărat de la bazar ceva pentru el. După aceea i-au pierdut urma. Și nu au idee pe unde se ascunde acum. Eu am o idee-două, dar deocamdată le țin pentru mine. Aș avea însă nevoie să pun cîteva întrebări. Încearcă să răspunzi la ele sau să găsești alte întrebări la care nu pot ajunge singur.

Urmărește această metodă. De ce atît de brutal ? De ce l-au atacat pe Heiddeger cu o noapte înainte ? Ce știa el în plus față de ceilalți ? Și dacă el știa ceva extraordinar de important, de ce i-au mai omorît și pe ceilalți ? Dacă Malcolm lucrează pentru ei, nu mai era necesar să-l întrebe nimic pe Heiddeger, Malcolm le-ar fi putut spune foarte bine tot ce-i interesa. Iar dacă Malcolm face joc dublu, pentru ce a alertat centrala de alarmă ? De ce a pus la cale întîlnirea — pentru a-l ucide pe „Vrabie IV" — pe care l-ar fi putut ucide absolut cînd ar fi avut chef ? Dacă însă el nu face joc dublu, atunci pentru ce a tras asupra celor doi oameni care urmau să-i asigure securitatea ? De ce s-a dus la locuința lui Heiddeger după schimbul de focuri ? Și, bine-nțeles, unde se află acum, de ce și cum a ajuns acolo ?

Powell dădu din cap și întrebă...

— Și eu ce să fac cu toate aceste întrebări ?

Bătrînul domn zîmbi.

— Dumneata, băiete, ai mare noroc că ai fost împrumutat secției mele. După cum știi, noi am fost creați pentru a-i descurca pe birocrați. Îmi este foarte clar că unele dintre creierele care m-au aruncat aici au crezut că o să mă înec în hîrtii mai înainte de a muri sau de a ieși la pensie. Numai că cele două alternative n-or să mi le pună ei sub nas, de aceea m-am hotărît să adun cițiva lucrători operativi foarte buni cu care să-mi deschid propria prăvălioară, exact ca pe timpuri. Am să scot capital din zăpăceala celorlalți. Și cred, adăugă el modest, că unele din eforturile mele, chiar dacă nu prea mari, vor fi folositoare țării noastre.

Acum, domnule, să trecem la cazul de față. Să fiu sincer, nu mă prea omor după el. dar trebuie să-ți spun că afurisita asta de treabă mă interesează. În afară de asta, cred că în modul în care Agenția și Oficiul acționează în acest caz este o hibă. În primul rînd, acesta este un caz excepțional, iar ei folosesc metode absolut obișnuite. În al doilea rînd, se calcă unii pe alții pe picioare pentru că fiecare vrea să culeagă laurii. Și-apoi mai este ceva, ceva ce nu pot eu exprima prea exact. Ceva în toată treaba asta nu-mi iese. Nu vreau să spun că Agenția ar fi incapabilă, ci pur și simplu că nu privește problema din unghiul corespunzător. Înțelegi, băiete, ce vreau să spun?

Powell dădu din cap.

— Dar dv. aveți acest unghi, nu-i așa?

Bătrînul domn zîmbi.

— Păi să spunem așa... puțin. Acum ascultă-mă ce vreau să faci. Ai văzut buletinul medical în dosarul personal al acestui tînăr? Are adesea anghină și probleme cu respiratul. Are nevoie mereu de doctor. Și, dacă îți amintești de înregistrarea celei de a doua convorbiri cu centrala de alarmă, acolo se auzea un tușit iar Malcolm a spus că e răcit. Bag mîna în foc că și acum are nevoie de ajutor medical. Ce crezi?

Powell ridică din urmeri.

— Merită încercat.

— Așa cred și eu, zise bătrînul domn. Pînă acum nici Agenția, nici Oficiul nu și-au dat seama de asta, așa că avem cale liberă. Am aranjat să conduci un detașament special de detectivi din districtul nostru. Începeți cu doctorii din zona capitalei. Și încă ceva: nu vă trădați...

În timp ce Powell își începuse cercetările istovitoare prin unitățile medicale din Washington, în fața bazarului coborî un domn cu o privire ciudată. Întreaga după amiază și-o petrecu studiind dosarul, care era o copie a celui pe care îl analiză și Powell. Dosarul îl obținuse de la un anume domn. Individul cu privirea ciudată își avea planul lui pentru găsirea lui Malcolm. După ce se plimbă o oră cu mașina prin împrejurimi, acum începuse să se plimbe pe jos. Se oprea în baruri, în chioșcurile de reviste, în birouri, în case particulare și peste tot unde omul în cauză s-ar fi putut opri pentru cîteva minute. Se oprea deci și el și arăta un desen înfățișîndu-l pe Malcolm, realizat după o fotografie, dar cu părul tuns.

Acum, la patru și jumătate era deja obosit. Se opri de aceea la o cafenea pentru a se odihni și înviora. La ieșire îi arătă portretul — gest absolut automat — și casierului. Iar casierul îi spune că-l recunoaște pe omul din portret!

— Daaa, eu pe malagambistul ăsta l-am văzut. Avea teșchereaua plină, mi-a aruncat firfiricii pe tejghea uite-așa...

— Era singur?

— Da.

— Ați văzut încotro a luat-o?

— Bag samă că da... Într-acolo.

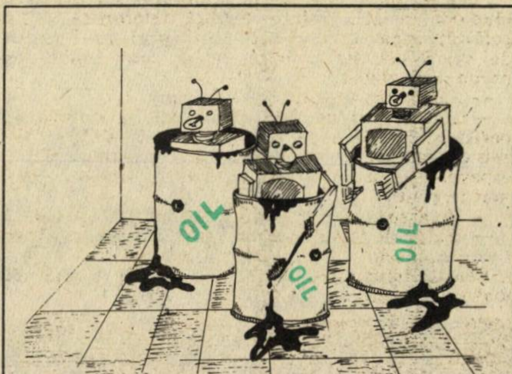
Individul plăti și-i lăsă casierului, drept bacșiș — aproape un dolar. Ciudat, de ce se grăbea Malcolm cînd căuta doar un ascunziș? Dar dacă... După aceea individul se duse la parcare și se îndreptă spre paznic.

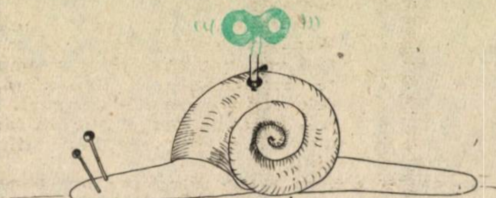
— Da, l-am văzut pe ăsta! S-a dus lîngă mașină, lîngă mămăliga aia.

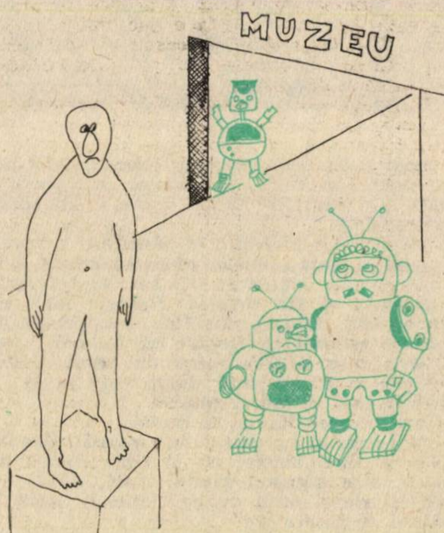
Individul făcu ochii mici.

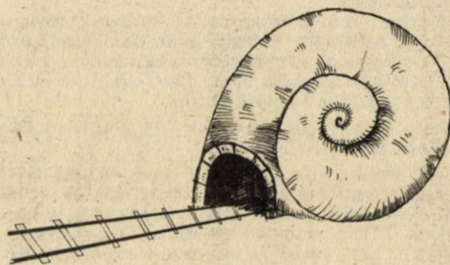
— Lîngă care mămăliga aia?

— Lîngă aia care e abonata noastră. Nu arată cine știe ce, da are clasă... Nu știu dacă mă înțelegeți... O clipă... Unde naiba e? Da... box

SORIN TRUȘCA

63. Da... Ros... Wendy Ross, asta e adresa ei.
Zece minute mai tîrziu individul cu privirea ciudată se afla într-o cabină telefonică. La celălalt capăt al orașului receptorul fu ridicat de un domn serios care spuse „da" îndată ce recunoscu glasul.
— Am prins o pistă bună.
— Am contat pe asta. Trimiteți pe cineva să verifice dar fără să acționeze... Vreau s-o rezolvați personal, nu trebuie să comitem nici o eroare. Acum însă am pentru dumneata ceva mai urgent.
— Prietenul nostru comun bolnav ?
— Da. Am temeri că starea lui trebuie să se înrăutățească.
Veniți după mine la locul numărul 4, dar cît mai repede cu putință.

SÎMBĂTĂ

e simți mai bine ?
Malcolm ridică ochii spre Wendy vrînd să-i dea de înțeles că-i era mai bine. Dar în timp ce durerile fizice se atenuaseră, cele le gîndurilor sale crescură.
— Vezi, eu pur și simplu tot nu înțeleg, zise scrîșnind din dinți.
Își stoarse creierii vreme de cîteva ore bune dar nu ajunsese decît în fața unor ipoteze : că „cineva" s-a trecurat în rîndurile Agenției ; că acel „cineva" este cel care a atacat secția lor ; că acel „cineva" a încercat să arunce asupra lui Heiddeger bănuiala că face joc dublu, prin aceea că i-a lăsat banii în casă ; că acel „cineva" a vrut să-l omoare, pe el, pe Malcolm adică.
— Știi ce ai de făcut ?
— Nu, recunoscu el cuprins de disperare, dar s-ar putea ca diseară să încerc să sun de la o cabină telefonică la numărul de alarmă.
Wendy se aplecă asupra lui, zîmbi și îl sărută pe ochi. Malcolm o trase lîngă el...
După ce făcură cîte un duș și Malcolm își puse lentilele de contact reveni în pat. Wendy își făcu apariția îmbrăcată complet.
— Unde... ? făcu Malcolm înghițindu-și cuvintele care trebuiau să urmeze. Gîtul îl durea încă. Unde te duci ?
Wendy rise.
— Prostuțule, dar trebuie să fac cumpărături. Mîncarea e pe sfîrșite și-n plus avem nevoie și de alte lucruri, zise ea gata de plecare, dar ajunsă în ușă se întoarse spre el : Dacă sună telefonul, să nu ridici decît în cazul că sună de două ori, după care închide și sună din nou. Înseamnă că eu te sun. Nu-i așa că o să iasă un spion a-ntiia din mine ?
Îndreptîndu-se spre mașină, Wendy nu-l observă pe individul din camioneta parcată pe cealaltă parte a străzii. Părea ceva cu totul obișnuit. Acesta avea pe el un fiș, cu toate că dimineață fusese soare. Parcă ar fi știut că vremea bună n-o să țină o veșnicie. Acesta o urmări pe Wendy cum pleacă din parcare. Se uită la ceas. Așteptă trei minute...

n după amiaza aceea Kevin Powell și oamenii lui vizitară două sute șaisprezece medici practicieni, interniști, surori și alți reprezentanți ai obștei medicale. Acum era ora unsprezece și tot ce puteau raporta ei bătrînului domn care stătea la biroul său de mahon se exprima printr-un singur cuvînt : nimic.
— Ei, continuați... Mai mult n-am ce vă spune. Am însă pentru voi o noutate : Weatherby e mort.
— Credeam că se simte mai bine, dv. ați spus... făcu Powell ca și cînd n-ar fi priceput nimic.
— S-a simțit, voiau să-l interogheze ieri seară sau azi dimineață. Cînd însă s-au dus la el pe la orele unu, l-au găsit mort.
— Dar cum s-a putut întîmpla ? întrebă Powell cu multă suscipiune în glas.
— Cum ? Paza de la ușă jură că în cameră n-a avut acces decît personalul medical. Doctorii spun că avînd în vedere șocul și pierderea sîngelui este foarte posibil ca el să fi murit în urma rănii primite. Acum se află la autopsie.
— Foarte ciudat.
— Foarte, nu-i așa ? Dar pentru că este ciudat putem face și presupuneri.
Înainte de a deschide ușa, Powell se uită la zîmbitorul domn bătrîn și zise !
— Un lucru mă înnebunește : Malcolm n-a fost niciodată pregătit pentru munca de teren. El este un analist. Și poftim ce-a ieșit !
— Da, e un caz destul de aparte, fu de acord bătrînul domn. Știi, aștept din ce în ce mai mult să-l cunosc pe acest tînăr. Găsește-mi-l, Kevin, găsește-mi-l repede.

alcolm tocmai pusese apă pentru cafea cînd se auzi zbirniitul sonerei. Îngheță. Pistolul era sus lîngă pat. Se apropie încet de ușă. Soneria se auzi din nou. Răsuflă ușurat cînd îl zări prin vizor pe poștaș cu tolba pe umăr și cu un plic într-o mînă. Deschise.
— Bună dimineața, în ce stare ne găsim azi ?
Buna dispoziție a poștașului parcă-l contamină pe Malcolm. Acesta zîmbi și spus răgușit :
— Ce-aveți acolo ?
— Un pachețel pentru domnișoara Wendy Ross. Recomandat, trebuie semnat de primire.
— D-ra nu-i acasă, puteți reveni mai tîrziu ?
Poștașul se scărpină pe cap.
— Păi, aș putea să trec din nou, dar ar fi suficient dacă semnați dv...
— Bine, spuse Malcolm. Aveți un stilou ?
Poștașul se căută prin buzunare dar fără nici un rezultat.
— Poftiți înăuntru, găsesc eu ceva.
Ducîndu-se în bucătărie după stilou, Malcolm îl văzu pe poștaș cum puse pachetul pe podea și își luă tolba de pe umăr. Cu cîteva clipe înainte de a se întoarce din bucătărie el auzi un țăcănit slab. Ținea într-o mînă ibricul cu cafea iar în cealaltă o ceașcă goală. Își zise că poștașul acestuia de treabă nu i-ar strica nițică licoare înviorătoare. Iar dacă n-a reușit în această împrejurare, aceasta o datorează numai prezenței sale de spirit. Cînd a auzit țăcănitul și a văzut automatul îndreptat asupra lui, a aruncat ibricul cu cafea fierbinte și ceașca goală drept pe fața poștașului.
Poștașul își trase mîinile și își protejă fața de cele ce zburau spre ea. Ceașca se sparse de automat, dar capacul ibricului și cafeaua fierbinte ajunseră pe mîinile și fața atacatorului.
Poștașul urlă și aruncă arma. Aceasta căzu pe podea iar de aici alunecă sub măsuța pe care se afla stereopicupul lui Wendy. Malcolm se aruncă disperat asupra lui. Cu o lovitură strașnică de picior îl culcă pe poștaș la pămînt. Îl prinse și îi trase mult capul pe spate. Poștașul zbură însă peste el și se ridică în picioare.
Cei doi bărbați se aflau acum față în față. Malcolm se găsea la trei metri de automat. Ar fi ajuns la el înaintea poștașului, dar s-ar fi

trezit cu duşmanul în spate pînă a nu fi apucat să se ridice.

Poştaşul îl privi fix pe Malcolm şi rise dispreţuitor. Malcolm începu să se împace cu gîndul morţii. Experienţa lui în lupta corp la corp era neglijabilă. Citise în nenumărate cărţi despre încăierări, văzuse la cinematograf. Cînd era băieţandru s-a bătut de două ori — odată a cîştigat, a doua oară a mîncat papară. Mintea îi spunea acum să adopte exact poziţia adversarului : picioarele îndoite, pumnii strînşi, mîna stîngă puţin înainte lăsată niţel spre pămînt, dreapta lipită strîns de stomac.

Foarte încet, poştaşul începu să reducă din cei aproape cinci metri care-l despărţeau de prada sa. Malcolm se dădu puţin la dreapta mirîndu-se în gînd de ce o face. Cînd ajunse la doi metri de Malcolm, poştaşul urlă şi-i aplică acestuia o lovitură în faţă cu mîna stîngă. Malcolm se aruncă cu capul înainte. Poştaşul se aruncă brusc la călcîiul piciorului stîng iar la capătul mişcării lovi cu piciorul drept. Acesta ajunse în umărul stîng al lui Malcolm. Lovitura îl aruncă pe Malcolm în perete.

Poştaşul era turbat. Ratase două lovituri. Adversarul lui avea mîna stîngă paralizată, dar el trebuia să fi fost de-acuma mort ! Poştaşul era atît de concentrat asupra morţii adversarului său încît nici nu auzi cînd Wendy deschise apoi închise uşa. Încet-încet pentru a nu-l trezi pe Malcolm. Îşi uitase acasă carnetul de cecuri.

Ceea ce văzu ea, în camera ei, i se păru a nu fi real. Malcolm al ei stătea la perete cu mîna atîrnîndu-i neputincioasă iar în faţa lui, într-o poziţie ciudată, cu spatele la ea, un individ necunoscut, scund şi îndesat. Cînd însă necunoscutul începu să se apropie de Malcolm, Wendy îşi reveni. Se duse, alunecînd parcă, în bucătărie şi luă un cuţit lung din suportul magnetic de pe perete.

Poştaşul auzi zgomotul tocurilor pe podeaua dură. Aruncă o privire spre Malcolm, dar se întoarse la fel de repede pentru a-şi vedea noul adversar. Cînd văzu că este vorba despre o fată cu un cuţit în mînă teama îi trecu dintr-o dată. O lovitură scurtă cu piciorul stîng şi cuţitul îi zbură din mînă... Wendy căzu pe canapea.

Poştaşul uitase însă regula principală a luptei cu mai mulţi adversari. În clipa în care se pregătea să-i aplice lui Wendy lovitura decisivă Malcolm ţinea deja în mînă automatul cu ţeava îndreptată spre el.

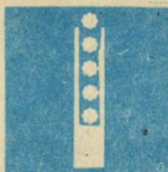
— Nu !

Poştaşul se întoarce brusc spre cel de al doilea adversar dar Malcolm apăsă deja pe trăgaci. Lătratul automatului nu încetă pînă cînd poştaşul nu căzu pe divan de unde se prăbuşi apoi pe podea.

Malcolm o ajută pe Wendy să se ridice. Ochiul ei stîng începuse să se umfle iar pe obraz i se prelingea o şuviţă de sînge. Plîngea încet cu sughiţuri. Malcolm încercă să o liniştească în timp ce observa strada prin intervalele dintre stinghiuţele jaluzelelor. Nu se vedea nimeni. Se îmbrăcă repede, îşi luă banii, hainele şi tot ce-i cumpărase Wendy şi le aruncă într-un geamantan de-al ei gol. Între timp, Wendy îşi reveni, împachetă lucrurile apoi se spălă pe faţă.

Malcolm oftă adînc apoi deschise uşa. Peste pistolul pe care îl ţinea în mînă avea un fiş.

Nu se întîmplă însă nimic. Nu trase nimeni asupra lui. Se duse repede la maşină. Nu se vedea nimeni prin apropiere. Îi făcu semn cu capul lui Wendy. Ea fugi spre maşină trăgînd după ea două geamantane. Urcară şi plecară.

Individul care păşea acum grăbit spre Powell, era detectivul Andrew Wash de la secţia „Crime". Îl prinse pe Powell de braţ.

— Cred că ceva am aflat... Ştiţi doar că am dat peste nişte oameni care au spus că au fost chestionaţi. Ei bine, acum am găsit unul, e paznic, la o parcare, care ar fi spus domnului aceluia care-l interoga, ceva ce nu apare în actele secţiei.

— Pentru Dumnezeu ce ? întrebă Powell iar oboseala îi dispăru ca prin minune.

— Cică l-ar fi recunoscut pe Malcolm într-un portret pe care i-l arătase. În plus, a mai spus că l-a văzut... urcînd în maşină cu fata asta. Am aici numele ei şi adresa.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Ieri după amiază.

— Plecăm ?

Powell alergă pînă la maşină că detectivul abia se putu ţine de el. Parcurseră trei blocuri cînd auziră telefonul de bord. Powell ridică receptorul.

— Da, alo ?

— Grupa care a chestionat doctorii afirmă că un anume doctor Robert Knudsen l-a identificat pe Condor, după un portret, ca fiind pacientul pe care l-a îngrijit aseară. Angină. În locuinţa unei oarecare Wendy Ross. R...o...s...s.

— Tocmai într-acolo mergem. Toate grupele să fie concentrate în zonă, dar să nu se apropie nimeni de casă pînă nu ajung eu. Să fie acolo cît mai rapid. Acum dă-mi-l pe şefu !

Nu durà nici un minut şi Powel auzi în aparat un glas calm.

— Alo, Kevin, care-i treaba ?

— Mergem la ascunzătoarea lui Malcolm. Ambele grupe au aflat cam în acelaşi timp. Amănunte mai tîrziu. Mai este însă o problemă : cineva cu legitimaţie de centrală îl caută pe Malcolm, dar n-a raportat ce-a aflat.

Urmă o clipă de linişte.

— Asta ar putea explica ceva, băiete. Ar explica multe. Fiţi cu ochii în patru, sper să ajungeţi la timp acolo.

După zece minute Powell împreună cu trei detectivi sunară la locuinţa lui Wendy. Au aşteptat un minut după care au forţat uşa. După alte cinci minute Powell îl sună pe bătrînul domn.

— Pe mortul acesta nu-l putem identifica pe loc. Uniforma de poştaş e falsă. Automatul cu amortizor a fost folosit, mai mult ca sigur, la atacul asupra Societăţii. Se pare că s-a hărţuit cu cineva. Cu Malcolm, probabil. Desigur că Malcolm a reuşit să-i smulgă automatul, mai mult ca sigur că el a partinut poştaşului pentru că tolba lui e legată de armă. Am impresia că tînărul nostru are un noroc cît roata carului.

Avem o fotografie a fetei și numărul mașinii ei. Ce avem de făcut ?

— Păi... poliția să emită un mandat de arestare pe numele lui pentru... crimă. Acum trebuie să aflați cine este mortul. Dar repede. Trimiteți fotografia și o descriere a lui tuturor agenților cu mențiunea „urgent". Nu le furnizați mai multe informații. Oamenii dumitale să-l caute pe Malcolm și pe fată.

alcolm colindă cartierul pînă cînd găsi o împrejmuire cu mașini vechi. Opri la două blocuri de ea și o trimise pe Wendy să cumpere una. Completă permisul de înmatriculare pe numele A. Edgert, plăti o sută de dolari în plus și peste zece minute plecă cu un „Dodge" aproape nou. Malcolm o urmări pînă în parcare. Mutară geamantanele și demontară numărul de înmatriculare de pe „Corveire" cu care veniseră.

După cinci ore de mers opriră la un motel din Parisburg din Virginia. Se înregistrară în chip de doamna și domnul Evans.

Malcolm se dezbrăcă încet. Își luă medicamentele și își puse lentilele de contact. După aceea se așează pe pat lîngă Wendy.

— Trebuie să dormi puțin, iubito.

Ea se întoarse încet și se uită la el.

— Tu l-ai ucis pe omul acela. Ai ucis un om în casa mea.

— N-am avut de ales, el sau noi. Doar știi bine...

— Da, știu, zise ea întorcîndu-și fața de la el. Se ridică și începu încet să se dezbrace. Stinse lumina și se băgă în pat, dar nu se mai cuibări lîngă el.

O oră mai tîrziu, înainte de a adormi. Malcolm constată că încă nu adormise.

i, Kevin, facem progrese.

Powell nu împărtășea, desigur, optimismul bătrînului domn.

— Cum vine asta ? S-a dat cumva de urma Condorului și a fetei ?

— Nu, asta nu... Dar mergem pe altă pistă. Am identificat cadavrul din locuința fetei. Mai întîi s-a numit Calvin Lloyd, sergent în infanteria marină a S.U.A. Într-o zi, în 1959 a dispărut brusc de la unitate. Undeva prin Coreea, unde lucra în chip de consilier în cadrul infanteriei marine sud-coreene. Se pare că era amestecat în asasinarea unei mame din Seul și a uneia dintre fiicele ei. Dovezi concrete nu s-au găsit, dar există bănuiala că făceau împreună afaceri cu mărfuri din depozitele armatei. Lloyd a dezertat imediat ce a fost descoperit cadavrul femeii. În anul 1961 serviciul de informații al marinei de război a primit vestea potrivit căreia el ar fi murit, subit, la Tokyo. În 1963 el a fost însă identificat ca vînzător de arme în Laos, unde era în legătură cu un individ, pe nume Vincent Dale Maronick. Despre acesta însă, mai pe larg, mai încolo. Lloyd a dispărut din nou în 1965 fiind considerat, pînă aseară, mort.

— Bine, dar cu ce ne ajută asta pe noi ?

— Răbdare, băiete, răbdare. Trebuie să avansăm pas cu pas și să urmărim unde se încrucișează anumite drumuri. Autopsia lui Weatherby a demonstrat un fapt pe care în împrejurările date îl apreciez foarte mult. Este foarte probabil ca moartea să-i fi fost pricinuită de introducerea unor bule de aer în sînge. În orice caz, doctorii susțin că moartea a fost provocată de o cauză exterioară și că aceasta nu li se datorează lor. Sînt întrutotul de acord cu ei. Păcat că nu l-au putut interoga pe Weatherby. Pentru unii asta-i baftă cît roata carului. Colosală, dacă mă înțelegi !

Sînt convins că Weatherby făcea joc dublu, chiar dacă nu am idee care este cealaltă parte pentru care lucra. Documentele pierdute, omul acela care aleargă prin oraș totdeauna cu un pas înaintea noastră, modul în care a fost atacată Societatea, toate acestea sînt pe baza unor informații din interior. Moartea lui Weatherby poate însemna că fisura prin care se scurgeau informațiile putea fi chiar el și că el a devenit periculos pentru cineva. Așa se explică împușcătura de la cinematograf. Acum mi-a venit o altă idee.

Am dat alor noștri de la balistică să examineze cadavrele celor doi — Vrabie și Weatherby. Băieții sînt de părere că ei n-au fost atinși de aceeași armă. Am impresia că Malcolm al nostru l-a împușcat — din anumite motive — pe Weatherby, după care a fugit. Weatherby era rănit, dar nu atît de grav încît să nu poată lichida martorul, pe Vrabie adică. Dar nu acesta este lucrul cel mai interesant.

Între anii 1958 și 1969 Weatherby se afla la Hongkong. De acolo a plecat în Coreea, Japonia, Laos, Thailanda, Cambodgea și Vietnam. A lucrat ca agent special de teren apoi șef de serviciu. Vă rog să observați că în aceste țări Weatherby a fost în aceeași perioadă cu nefericitul nostru de poștaș : vă amintiți de un individ cu numele Maronick ?

Powell se încruntă.

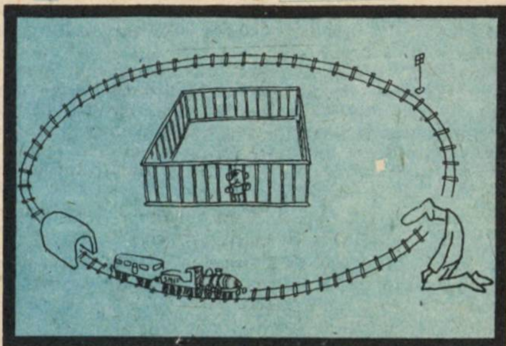
— Am impresia că a fost un fel de agent special. Liber profesionist, dacă îmi amintesc bine.

Bătrînul domn zîmbi plăcut surprins.

— Excelent, Vincent Maronick a fost — sau este, dacă nu mă înșel — unul dintre cei mai buni agenți liber profesioniști ani buni la rînd. Excelent în operațiuni rapide cerînd istețime, prevedere și lipsă de scrupule. Neobișnuit de insistent și dur. Un om din cale afară de periculos, unul dintre oamenii de care m-aș teme.

La începutul anilor șaizeci s-a raliat francujilor, în special în Algeria, dar s-a preocupat, in continuare, de interesele sale din Asia de sud-vest. Din 1963 a fost atras de profesiunea noastră. În diferite perioade a lucrat pentru Anglia, Italia, Africa de Sud, Congo, Canada și — în două rînduri — și pentru Agenția noastră. A avut totdeauna numai succese. De ce a făcut toate astea, nu știu, aș putea însă spune că și-a folosit capacitatea deosebită pentru a smulge niște prime... Dar partea cea mai interesantă de abia acum vine.

În anul 1964, Maronick a fost angajat în Taiwan, de Cian-Kay-Shek, care, în perioada aceea ne cam crea probleme. N-a mers niciodată direct împotriva noastră, dar Agenția a

hotărît să-l lichideze pe Maronick din motive preventive. Ei, și cine credeți că era agent în serviciul lui Cian-Kay-Shek în momentul cînd s-a primit ordinul lichidării lui Maronick ?

— Weatherby, zise Powell convins nouăzeci la sută de adevărul răspunsului său.

— Exact. Sarcina de a-l lichida i-a fost încredințată lui Weatherby. El a raportat îndeplinirea cu succes a misiunii. Numai că aici este o chichiță : bomba plasată în locuința lui Maronick i-a desfigurat acestuia doar trupul...

Acum să ne întoarcem iarăși la trecut. Pe cine credeți că a folosit Maronick ca ajutor în cel puțin cinci cazuri diferite ?

— Pe poștașul nostru cel mort, sergentul Calvin Lloyd, răspunse Powell fără să stea pe gînduri.

— Exact, și de data asta... Despre Maronick n-am avut niciodată destul material ; cîteva fotografii cețoase, descrieri vagi etc. Acum, ghiciți al cărui dosar este lipsă ? întreabă bătrînul domn fără să-i dea lui Powell răgaz pentru a răspunde. Al lui Maronick ! De asemenea, nu am nici un fel de documente despre sergentul Lloyd. Frumos, nu ?

— Da, zise Powell mai nesigur pe el. Dar ce vă face să credeți că Maronick e amestecat în povestea asta ?

Bătrînul domn zîmbi.

— Bănuiala, pur și simplu bănuiala. Mi-am bătut capul gîndindu-mă cine ar fi putut pune la cale planul și atacarea Societății. Ei bine, cînd mi-am dat seama că între cele douăsprezece dosare care lipsesc se află și cel al lui Maronick am devenit din ce în ce mai curios. Cei de la Marină ne-au trimis o informare despre Lloyd din care am aflat că el a avut legături cu Maronick. Atunci mi-a clopotit ceva. Cînd a apărut și legătura lor cu Weatherby, lucrurile au început să-mi fie și mai limpezi.

Powell rămase o clipă pe gînduri.

— Dv. credeți că Maronick a întreprins unele acțiuni și că Weatherby a făcut un timp joc dublu pentru el ?

— Nu, spuse bătrînul domn. Nu asta cred eu.

Powell rămase surprins, așteptînd continuarea.

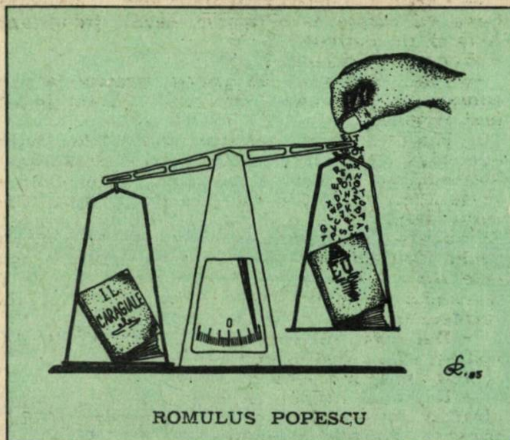
— Dacă stăm să ne gîndim, trebuie să ajungem la concluzia că presupunerea potrivit căreia ținta acțiunii a fost C.I.A. este o presupunere falsă. Aici apare o întrebare : cine ? Cine i-a plătit — cine i-a plătit bine — pe Maronick și ajutoarele lui ? N-am nici cea mai vagă idee. Și iarăși ajungem la întrebarea : de ce ? Și astfel ne aflăm tot de unde am plecat. Nu, eu cred că întrebarea corectă nu este nici „cine ?", nici „de ce ?" și „ce ?". Ce se întîmplă ? Dacă reușim să răspundem la această întrebare vom găsi răspuns și la celelalte. Cheia este una singură — Malcolm. Am cîțiva oameni care se preocupă de Maronick.

— Cu mașinăria asta pe care o aveți la dispoziție n-ar fi chiar atît de greu să-i găsiți pe amîndoi. Cu condiția să le spuneți și lor ce mi-ați spus mie...

Bătrînul domn îl întrerupse calm, dar ferm.

— Gîndește și tu puțin, Kevin. Nu am nici un fel de mașinărie, sîntem numai noi doi și cîțiva polițiști pe care i-am obținut după lungi insistențe de la district.

Ascultă, Kevin. Weatherby făcea joc dublu în Agenție — poate avea și cîțiva oameni mai jos postați. El a obținut acte false, a aflat informațiile care-i trebuiau, după care a plecat singur pe teren. Dar dacă făcea joc dublu, cine a pus la cale să fie lichidat ? Cine știe ce hram purta și cine cunoștea atît de bine măsurile de securitate din Societate încît călăul (probabil Maronick) să poată intra și să iasă ?

ROMULUS POPESCU

Răspunsul corect : un alt ins care făcea joc dublu. Și, dacă bănuiala nu-mi joacă festa, unul sus plasat. Nu putem risca fuga altor informații. Și pentru că nu ne putem destăinui nimănui, trebuie să acționăm doar noi doi. Cheia întregii probleme este Condorul.

— Așa că problema numărul unu rămîne în continuare găsirea lui Malcolm și ducerea lui la loc sigur, da ?

Bătrînul domn zîmbi.

— M-am gîndit mult la tînărul acesta. Ei — indiferent cine sînt acești ei — vor să-l ucidă cu orice preț. Dacă vom reuși să-l menținem în viață, să facem ceva pentru aceasta, ei își vor concentra extraordinar eforturile pentru lichidarea lui, încît vor deveni ei înșiși lacătul pe care îl vom deschide cu cheia pe care scrie : Condorul. Oricum, Condorul trebuie găsit, și cît mai repede.

— Puteți să-mi dați ceva despre Maronick ? întrebă Powell.

— Unul din prietenii mei de la serviciile secrete franceze mi-a trimis copii după actele lui de la Paris. Ajung însă abia mîine. Pînă atunci îți pot spune doar că Maronick este un tip cu foarte multe idei, foarte inventiv.

În momentul cînd Powell ieșea din biroul bătrînului domn, Malcolm tocmai se trezea. Un glas calm, liniștit îi șopti la ureche.

— Te-ai trezit ?

Wendy se așeză într-un cot și se uita la el sfioasă.

— Eu... îmi pare rău cum m-am purtat aseară. N-am mai văzut niciodată așa ceva, iar șocul...

Malcolm o reduse la tăcere cu un sărut.

— Acum ce vom face ? o întrebă.

Wendy zîmbi. Îl sărută ușor și-l duse cu gura aproape de sînii ei.

După o jumătate de ceas Malcolm se dădu jos din pat.

— Dar nu putem face tot timpul numai asta !

— De ce nu ? se prefăcu Wendy acră. După care capitulă oftînd. Bine, atunci vom face altceva. Sări jos din pat și se așeză pe podea. Unde-i tașca ? Am acolo cîteva cărți, să le citim cu glas tare. Ziceai că-ți place Yeats, continuă ea să caute în tașcă. Malcolm, nu le găsesc, nu-s aici. Toate-s aici numai cărțile nu. Trebuie că le-am... Da ! Wendy se opri pentru că Malcolm o strînse de mînă. Ce faci ? Mă doare.

— Cărţile ! Lipsesc cărţile ? zise Malcolm. Ceva cu cărţile care lipsesc, ceva important. Asta să fie motivul ?

Wendy nu pricepu.

— Dar erau cărţi de poezie, practic le poţi cumpăra de oriunde. Probabil că nu le-am luat cu mine.

— Nu de cărţile acestea-i vorba, de cărţile Societăţii, cele care-i lipseau lui Heiddeger ! Malcolm simţea cum îl cuprinde furia. Cînd o să le spun de cărţile care lipsesc... Cauza atacului asupra Societăţii au fost cărţile acelea. Ei au aflat că Heiddeger se uitase prin actele vechi. Toţi cei care au aflat ceva despre aceste acte trebuia să moară. Dacă aceste date vor fi transmise Agenţiei, atunci se va putea compune întregul tablou.

— Dar cum să spui asta Agenţiei ? Aminteşte-ţi cum a fost ultima dată.

Malcolm se întunecă la faţă.

— Da, da... Numai că ultima dată au organizat o şedinţă. Dar şi dacă duşmanul a pătruns în Agenţie şi chiar dacă ştie despre ce se discuta pe firul de alarmă, acolo tot trebuie să se afle cineva ca lumea. Şi el e cel care telefonează mai departe. Trebuie să spun cuiva treaba asta... Plecăm ! Trebuie să mergem înapoi la Washington ! zise Malcolm de sub duş.

— Dar or să ne omoare !

— Ce... ? făcu el, dar zgomotul apei îi acoperi cuvintele.

— Că or să ne omoare !

— Dar de omorît ne pot omorî şi aici !

-ai decepţionat cumplit, Maronick !

Cuvintele acestea aspre creară o stare de tensiune între cei doi bărbaţi. Cel care vorbise, un domn grav, îşi dădu instantaneu seama că făcuse o greşeală.

— Numele meu e Levin, fiţi amabil şi vă amintiţi : Aş fi tare bucuros dacă n-aţi mai face astfel de greşeli.

Sobrietatea acestuia din urmă îl făcu pe primul să-şi piardă încrederea în sine, dar acesta se strădui să nu lase să se vadă.

— Eu nu ţin seama de fleacuri.

— Operaţiunea încă nu s-a terminat. Poate că nu ne-au reuşit toate, dar învinşi nu sîntem. Altfel, n-am mai exista nici eu, nici tu.

Cei doi se pierduseră cu totul în mulţimea care viermuia în jurul lor. Era duminică, iar duminica lumea roieşte în preajma Capitoliului.

— Cu toate astea, insuccese am avut. Dar, după cum bine ai subliniat, operaţiunea încă nu s-a terminat. Nu trebuie să vă amintesc că, potrivit planului, ea trebuia rezolvată încă de acum trei zile. Cu cît se prelungeşte mai mult, cu atît există rîscul să se petreacă ceva. Şi ştim amîndoi ce ar însemna acesta ? Buuun. O să te informez cu tot ce-i nou la Agenţie. Aştept acelaşi lucru de la tine. Mai multe nu trebuie să-ţi spun.

n vreme ce Malcolm şi Wendy îşi făceau bagajele, iar cei doi domni plecară de la Capitoliu, în faţa porţii exterioare de la Langley opri un atelier mobil de la telefoane. Echipajul lui trecu prin controlul obişnuit de la intrare şi se îndreptă spre centrul de telecomunicaţii. Cei doi indivizi de la telefoane erau însoţiţi de un ofiţer din C.I.A. Documentele ofiţerului erau pe numele „David Brarros, maior". În realitate se numea Kevin Powell iar cei doi meşteri, care aparent trebuiau să controleze aparatele de ascultare şi localizare a convorbirilor telefonice erau doi experţi de înaltă calificare din aviaţia militară, veniţi aici în urmă cu două ore. În afară de faptul că verificară instalaţia de ascultare, cei doi instalară şi unele noi şi adăugară unele operaţiuni mai complexe celor vechi. După aceea îşi strînseră ustensilele şi dispărură la fel de normal precum şi veniseră.

NIC NICOLAESCU

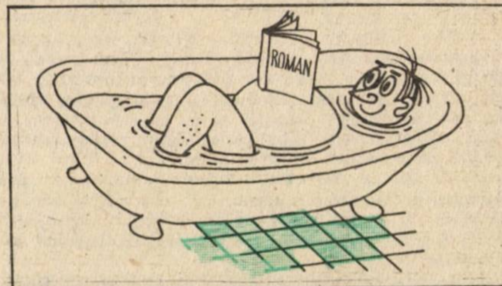
O oră mai tîrziu, Powell se găsea într-o încăpere mică dintr-un cartier al Washingtonului. Împreună cu el se aflau şi trei agenţi. Powell vorbea la unul din cele două telefoane pe care le avea în faţă pe masă.

— Am încercat de două ori. Omul nostru din centrala de alarmă ne-a răspuns că şi acolo e totul în regulă. Din acest moment toate convorbirile care vor veni pentru Condor pe linia de alarmă vor fi comutate aici. Dacă o să fie băiatul nostru... Eh, să sperăm...

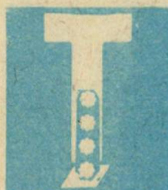

alcolm parcă maşina lîngă monumenul lui Lincoln, scoase geamantanele apoi încuie cu grijă uşa. Pe drum cumpără din Bethesda cîteva lucruri de toaletă, haine, o perucă blondă şi un sutien pentru Wendy, o cutie de izolirband, alte cîteva ustensile şi o cutie cu gloanţe. Malcolm era conştient de riscurile pe care le implica planul lui. Din principiu, ascunzătoarea cea mai bătătoare la ochi este cea mai sigură. De aceea Malcolm se urcă în autobuz, împreună cu Wendy, şi coborîră la Capitol Hill. Închiriară o cameră la un han turistic pe strada Capitol-Vest. Proprietăreasa îi primi foarte cordial pe noi căsătoriţii din Ohio, fără să o deranjeze faptul că nu aveau inele de logodnă şi că fata avea la ochi un „monoclu" cît toate zilele.

După modelul celorlalţi „Just married" aflaţi în călătorie de nuntă, tînăra pereche îşi petrecea mai tot timpul în pat.

DUMINICĂ DE DIMINEAȚĂ PÎNĂ DUPĂ AMIAZĂ

Țîrîitul ascuțit al telefonului îl trezi pe Powell din moțăit. Ridică receptorul pînă a nu apuca să sune a doua oară. Ceilalți agenți din încăpere purceseră îndată la înregistrarea și localizarea convorbirii. Powell se prezentă.

— 493 — 7 282 !

— Aici, Condorul ! se auzi cu glas înfundat, de departe.

— Te ascult, Condorule ! deschise Powell dialogul dinainte pregătit. Ascultă cu atenție. Au reușit să se infiltreze în Agenție. Nu știu cine, dar știu precis că nu ești dumneata... Nu pierde timp pentru a-ți dovedi nevinovăția... O luăm ca o ipoteză de lucru... iar acum, de ce l-ai împușcat pe Weatherby cînd a venit după dumneata ?

Glasul de la celălalt capăt al firului trăda neîncredere.

— Băiatul acela... Weatherby a fost ? După el am tras ? a parcat miercuri dimineață în fața Societății...

— „Vrabie IV" e mort. A fost împușcat pe aceeași stradă.

— Dar nu eu am...

— Știm asta. Credem că Weatherby a făcut-o. Am aflat de dumneata și de fată, spuse Powell apoi tăcu pentru ca Malcolm sa-și facă ordine în gînduri. Am pătruns în locuința ei și am dat peste un cadavru. Este opera dumitale ?

— A fost la un fir de păr, mai să ne vină de hac.

— Ești rănit ?

— Nu, frînt.

— Ești în siguranță ?

— Deocamdată.

După care Powell continuă enervat, punînd întrebarea deznădăjduită, dar teribil de importantă :

— Ai idee pentru ce a fost atacată secția voastră ?

— Am.

Mîna în care Powell ținea receptorul transpiră cumplit. Malcom îi explică repede povestea cu cărțile pierdute și neconcordanțele de natură financiară descoperite de Heidegger.

— Dar asta ce înseamnă, ai idee ? întrebă Powell după ce Malcolm își termină explicația.

— Nu. Acum ce faceți ca să fim puși în siguranță ? În afară de pericol ?

— Mda, o să fie o problemă. Nu pentru că nu am vrea să ieșiți din situație, ci pentru că nu vorbiți cu Agenția.

La cinci mile distanță, în cabina telefonică, pe Malcolm începu să-l doară stomacul. Dar pînă să apuce să spună ceva, Powell continuă :

— Nu pot intra în detalii. Pentru că s-au infiltrat în Agenție și încă, după cît se pare, la nivel destul de înalt, am preluat noi cazul... Vă rog să nu închideți. Trebuie să descoperim omul cu joc dublu din Agenție și să aflăm despre ce este vorba. Este singura noastră speranță și vreau să ne ajuți. Nu ai de ales !

— Pe dracu, camarade ! Poate sînteți o altă unitate de securitate, poate nu. Dar chiar acceptînd că ați fi, de ce dracu ar trebui să vă ajut ? Nu-i treaba mea. Eu despre astfel de lucruri citesc, nu le fac.

— Ia atunci în considerație o altă posibilitate, zise Powell cu glas rece. Fericirea ta n-o să țină o veșnicie, în afară de noi te mai caută și alți oameni foarte capabili și foarte deciși. Cineva o să te găsească. Fără noi poți spera să te găsească cei adevărați. Dacă cei adevărați sîntem noi, atunci totul va fi în ordine. Dacă nu... E mai bine decît să alergi legat la ochi. Și încă ceva : sîntem stăpîni peste legătura cu Agenția. Avem și un om la firul de alarmă. Singurul alt mod de a ajunge acasă este să te arăți personal la Langley. Am însă impresia că ai să fii rece, atunci...

Powell tăcu fără să primească nici un răspuns.

— Asta-i. Tot ce vrem de la tine este să rămîi ascuns. Acum am să-ți spun ce știu deocamdată...

Și Powell îi spuse lui Malcolm, pe scurt, toate informațiile pe care le deținea. Tocmai cînd era pe terminate se apropie de el agentul însărcinat cu localizarea și ridică din umeri. Powell însă continuă.

— Mai este încă o cale în care am putea fi în legătură. Știi codul cărții ?

— Nu... repetați-l.

— Bine. Mai întîi să faci rost de ediția de buzunar a cărții „Secretele femeii". A apărut într-o singură ediție. Cînd vrem să-ți comunicăm ceva dăm un anunț la „Poșta" : „Astăzi au fost extrase aceste fericite numere" și va urma seria numerelor despărțite prin intervale mici. Primul număr din grup înseamnă pagina, al doilea rîndul, al treilea cuvîntul. Oficiul o să ne trimită scrisoarea pe care o vei adresa pe numele tău iar pe plic vei scrie „Cîștigătorul fericit, căs. poștală : Washington, poșta centrală". E clar ?

— Da. Pot folosi în continuare firul de alarmă?

— Mai bine nu, e foarte riscant.

— Bine, dar atunci ce vreți să fac ?

— Poți suna încă o dată Agenția ?

— Pot, dar trebuie să găsesc alt telefon. Cam peste o jumătate de oră.

— Bine. Sună, dar spune-le un cartier în care sigur n-ai să ajungi.

— Chevy Chase, zise Malcolm după o clipă de gîndire.

— Bun. Exact peste o oră o să apară vestea că te-ai arătat în Chevy Chase. Peste încă o jumătate de ceas, un polițist din Chevy Chase va fi împușcat în timpul urmăririi unui bărbat și unei femei care corespund descrierii voastre. În felul acesta toată lumea își va concentra atenția asupra acestui cartier iar voi veți avea suficient spațiu de mișcare. Ai timp ?

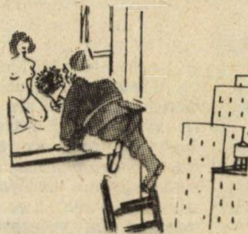
— Faceți treaba asta cu o oră mai tîrziu.

— S-a făcut.

— Și încă ceva, cu cine vorbesc ? Ca persoană, mă gîndesc.

— Zi-mi Roger, Malcolm.

Legătura se întrerupse. Powell nu apucă încă să pună receptorul cînd se apropie de el telefonista.

— Incendiul e la blocul de vis-à-vis !

— Știți ce-a făcut diavolul ăla? Știți ce-a făcut? Atunci am să vă spun. A alergat în tot orașul, a conectat în cabine, la un loc, toate firele și a lăsat receptoarele să atîrne în așa fel încît prin toate se transmitea o singură convorbire și fiecare telefon a dus convorbirea la centrală. Am reacționat primii, după un minut, o grupă de-a noastră s-a deplasat acolo. Au găsit cabina goală și o inscripție de mînă: „Defect"... Am fost la trei cabine, și astea nu-s nici pe departe toate. Mizerabilul!

Powell se lăsă pe spate și pentru prima dată după mai multe zile rîse din toți rărunchii. După aceea, citind în dosarul lui Malcolm că în vacanțe lucrase la telefoane, mai rise o dată.

elefonul sună chiar în momentul cînd Mitchell ducea la gură ceașca cu cafea.

— 493 — 7282.

— Aici Condorul

— Cine dracu...

— Gura! Știu că încercați să localizați convorbirea, așa că n-am timp prea mult. Altfel nu mi-ar păsa, dar în Agenție s-au infiltrat...

— Ce spui?

— Cineva acolo, la voi, face joc dublu... Băiatul de pe ulicioară — spuse Malcolm gata-gata să pronunțe numele lui Weatherby, dar se opri la timp — ...a tras primul asupra mea. L-am recunoscut, a parcat mașina miercuri dimineață în fața Societății. Al doilea om de pe străduță v-o poate spune, așa că...

Malcolm tăcu așteptînd ca Mitchell să-i ia vorba din gură. Nu se înșelase.

— „Vrabie IV" a fost împușcat. Dumneata...

— Nu eu am făcut asta. De ce aș fi făcut-o? Nu știați de asta?

— Știu doar că acum avem doi morți în plus.

— S-ar putea ca eu să-l fi ucis pe băiatul ăla care a tras în mine, dar nu eu l-am ucis pe Maronick.

— Pe cincee?

— Pe Maronick, individul căruia i se spune „Vrabie IV".

— Nu. Băiatul acela în care au tras, cînd s-a prăbușit a strigat „Maronick!". De aceea am crezut că Maronick este „Vrabie IV" (Încet, își zise Malcolm în gînd, nu te grăbi!). Pagubă-n ciuperci, timpul zboară. Dacă am fost atacați, atunci ei au venit după ceva ce știa Heiddeger. El ne spusese că a găsit ceva ciudat în cărțile de conturi. Mai spusesc că o să anunțe pe cineva din Langley. De aceea cred că acolo trebuie să fie cineva care face joc dublu, iar Heiddeger a informat pe cine nu trebuie. În plus, am găsit ceva în locuința lui Heiddeger. Sper să-i dau de cap dacă-mi lăsați puțin timp. Știu că trebuie să mă căutați. Ați putea să nu vă omorîți cu firea pînă nu rezolv problema pentru care ei vor să mă ucidă?

Mitchell tăcu puțin. Insul care încerca să localizeze convorbirea îi făcea semne disperate să continue discuția.

— Nu, nu știu, poate dacă...

— Nu mai e timp, o să vă sun dacă am date în plus.

Convorbirea se întrerupse. Mitchell se uită la tehnicianul său care dădu din cap. După aceea, Mitchell se uită prin încăpere. Privirea lui se opri asupra unui om despre care știa că este un agent în vîrstă și experimentat.

— Jason, numele Maronick îți spune ceva?

— Am auzit cîndva de el, zise Jason dînd încet din cap.

— Şi eu, spuse Mitchell ridicînd receptorul. Arhiva ? Îmi trebuie tot ce aveţi în legătură cu un individ pe nume Maronick. Avem nevoie astăzi de mai multe copii.

Puse apoi receptorul în furcă şi-l sună pe adjunctul directorului.

ă fiu eu spînzurat dacă mă pricep ! Zicînd acestea, căpitanul de marină lovi cu pumnul în masă pentru a-şi sublinia supărarea, apoi se aplecă pe spate în fotoliul solid în care şedea. În încăpere aerul era închis. Petele de sudoare de la subsuorile căpitanului se măriră. Tocmai acum trebuia ca aclimatizoarele să nu funcţioneze ! îşi zise în gînd.

— Nici unul dintre noi nu se pricepe la aşa ceva, căpitane, zise răbdător adjunctul directorului legînd firul de unde îl întrerupse căpitanul. După cum am spus, în afara informaţiilor primite de la Condor nu sîntem nici cu un pas mai departe decît eram la ultima şedinţă.

Căpitanul se aplecă spre dreapta, spre vecinul său, reprezentantul FBI, şi-i spuse în şoaptă :

— Atunci, de ce dracu ne-am mai adunat ?...

— După cum ştiţi, continuă adjunctul ferm, dosarul personal al lui Maronick a dispărut. Am cerut englezilor o copie după datele pe care ei le deţin. Cu avionul ar putea fi aici în trei ceasuri.

— Permiteţi-mi o remarcă, două, domnule director adjunct, spuse bătrînul domn.

— Da, bine-nţeles. Comentariile dv. sînt totdeauna bine venite.

Toţi cei de faţă se aşezară mai bine în scaune şi deveniră foarte atenţi. Chiar şi căpitanul de marină. Pînă a nu începe să vorbească, bătrînul domn se uită la reprezentantul FBI.

— Trebuie să spun că nu sînt de acord cu reprezentantul Oficiului. Dacă, aşa cum tocmai a spus, Weatherby a fost principalul individ cu joc dublu şi dacă odată cu moartea lui problema s-a închis, se pune întrebarea : cum şi de ce a murit ? Ştiu că aceasta este o problemă controversată, cel puţin pînă în momentul în care laboratorul va finaliza toate testele. Eu unul sînt sigur că a fost ucis. Ordinul pentru aceasta trebuie că a venit foarte de sus. Cred că va trebui să mergem pe drumul de pînă acum, dar cu două mici schimbări : în primul rînd, ar trebui să vedem trecutul tuturor celor care au legătură cu problema şi să vedem unde se întîlnesc drumurile lor. Cine ştie ce ni se poate dezvălui. În al doilea rînd, daţi-i Condorului prilejul să zboare ! Terminaţi cu goana asta pe urmele lui ! Asta-i totul pentru astăzi, vă mulţumesc.

ie pur şi simplu nu-mi place. Doi domni se plimbau pe o cărăruie din apropierea Capitoliului, cumva ferită de mulţimea de turişti care acum se mai răriseră.

— Nici mie nu-mi prea place, dragul meu prieten, numai că trebuie să luăm situaţia aşa cum este şi nu cum am vrea noi să fie, zise cel mai în vîrstă dintre ei uitîndu-se spre colegul său de plimbare, după care continuă : Cu toate astea ştim ceva mai mult decît pînă acum. De pildă, ştim cît de afurisit de important este ca acest Condor să moară !

— Şi nu cred că ar fi singurul care trebuie să moară.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta ?

— Weatherby a fost un agent cu experienţă. Cu toate că era rănit, a reuşit să-l omoare pe „Vrabie IV". Dv. chiar credeţi că un om ca el ar fi strigat numele meu ? Dar şi dacă ar fi făcut o asemenea greşeală, de ce m-a strigat tocmai pe mine. Nu are sens.

— Dar ce are astăzi sens, mă rog frumos...

— Nu ştiu, dar se petrece ceva care nouă ne scapă. Sau ceva care îmi scapă mie.

— Doar nu vreţi să spuneţi că vă ascund unele informaţii ?

După o lungă tăcere Levine-Maronick îi răspunse :

— Nu ştiu. Mă-ndoiesc, dar această posibilitate există. Nu obiectaţi nimic, eu vreau să vă amintesc că loialitatea noastră reciprocă trebuie să fie cu adevărat reciprocă.

Cîteva minute se plimbară în tăcere. În cele din urmă, cel mai în vîrstă frînse tăcerea.

— Oamenii dv. au ceva nou ?

— Nimic. Sîntem numai trei şi nu facem prea multă muncă în teren. Dacă vreo grupă — din Agenţie sau din FBI — l-ar găsi pe Condor, aţi putea aranja ca el să fie dus într-un loc anume sau măcar să aflăm ce planuri are cu noi ?

Domnul în vîrstă încuviinţa dînd din cap, apoi Maronick continuă :

— Încă un lucru mi se învîrte prin cap — e vorba de Lloyd. Poliţia încă nu a făcut legătura între el şi povestea asta, cel puţin după cît ştiu eu. Amprentele Condorului trebuie să fie peste tot în casă. Ar trebui să vă uitaţi, dar fără să atrageţi atenţia.

Domnul cel bătrîn dădu din nou din cap. Continuară amîndoi să umble, aşa cum fac oamenii care se întorc de la muncă acasă. Şi iată-i ajunşi la trei blocuri de Capitoliu, în cartierul de locuinţe.

-a întîmplat în momentul în care Malcolm şi Wendy ajunseră în dreptul celor doi domni care veneau din sens opus pe celălalt trotuar. Rafala de vînt fu prea puternică, din această cauză acele care ţineau peruca lui Wendy nu rezistară. Vîntul smulse smocul auriu de pe capul fetei şi îl purtă pe stradă. Peruca se opri tocmai în mijlocul carosabilului.

— Malcolm, peruca mea ! Prinde-o ! Prinde-o ! strigă Wendy uluită. Glasul ei pătrunzător acoperi şuierul vîntului şi zgomotul străzii. Pe trotuarul celălalt Levine-Maronick îl trase brusc de mînă pe colegul său de plimbare.

Malcolm îşi dădu repede seama că Wendy făcuse o greşeală strigîndu-l pe nume. Cu un gest scurt o făcu să tacă, privi atent în jur şi coborî pe stradă după perucă. Văzu cum doi domni de pe trotuarul vecin îl urmăreau, de aceea se strădui să se comporte cît mai natural.

Levine-Maronick era însă atît de experimentat, încît depăşi repede şocul produs de întîmplare. Îşi desfăcu haina cu mîna stîngă, Malcolm îl urmărea cu coada ochiului prefăcîndu-se că ar fi concentrat asupra smocului de păr de la picioarele sale. Wendy îl ajunse tocmai cînd Malcolm ridica peruca de jos.

— E complet distrusă, zise Wendy luînd-o din mîna lui Malcolm.

Tovarăşul lui Maronick era obişnuit demult cu terenul. Stătea pe trotuar urmărindu-i pe cei doi de pe trotuarul de vizavi. Privirea lui fixă atrase atenţia lui Malcolm chiar în clipa în care individul rosti un cuvînt. Malcolm nu înţelese ce spusese, dar îi era de-acum limpede că ceva nu era în regulă. Se uită după însoţi-

torul care tocmai începuse să umble pe stradă. Îi văzu haina descheiată şi miinile strinse de abdomen.

— Fugi !

O împinse pe Wendy de lîngă el şi sări peste o maşină tip sport parcată acolo. Spera să nu se întîmple nimic, zicîndu-şi în gînd că se prosteşte.

Maronick nu era însă atît de prost încît să fugă printr-un spaţiu descoperit şi să atace un om înarmat ascuns într-un loc unde nu se putea trage. El voia să-şi ducă victima într-o poziţie în care să poată fi ochită bine. Revolverul scurt din mîna lui lătră o dată.

Wendy făcu repede patru paşi apoi îşi dădu seama că nu ştia de ce fuge. E-o prostie, gîndi ea şi încetini. Sări între două maşini şi continuă să meargă în pas grăbit. Ajungînd la un metru în faţa unui zid format dintr-un şir de maşini Wendy se întoarse pentru a vedea ce face Malcolm.

Glonţul de oţel o atinse în baza craniului. Wendy se răsuci ca o balerină mecanică.

Malcolm ştia ce însemna această împuşcătură. Întoarse capul spre stînga şi zări pe trotuar, cam la şase metri depărtare de el, o grămadă ciudată. O şuviţă de sînge se prelingea, pe terenul înclinat, spre el. Văzuse destui morţi în ultimele zile, nu mai era nevoie şi de aceasta pentru ca tabloul să fie complet. Ridică încet capul chiar în clipa cînd pistolul lui Maronick lătră din nou. Glontele atinse capota. Malcolm se ghemui. Maronick trecu repede, ghemuit, strada. Îi mai rămaseră numai patru cartuşe.

Capitoliu Hill din Washington are două caracteristici caraghioase : are unul din cele mai ridicate procente de criminalitate şi una dintre cele mai mari concentrări de poliţişti din întregul oraş ! Împuşcăturile lui Maronick şi ţipetele disperate ale turiştilor îl determinase pe unul din agenţii de circulaţie să vină în fugă. Era un tip scund şi îndesat, Arthur Stebbins pe nume. Pînă la pensie îi mai rămăseseră cinci ani... Mai întîi îl văzu pe individul care trecuse în fugă strada cu pistolul în mînă. Şi, de fapt, acesta a fost şi ultimul lucru pe care l-a văzut. Glontele lui Maronick îl atinse exact în piept.

Maronick îşi dădu seama că nu-i a bună. Îşi zise că pînă la venirea poliţiei nu poate fi decît chestie de minute. Timp în care Condorul poate fi mort iar el departe de aici. Numai că ceva mai departe zări două uniforme albastre. Poliţiştii duseră mîinile după pistoale. Maronick îşi evaluă repede şansele apoi se întoarse căutînd locul pe unde să se facă nevăzut.

De pe una din străzile lăturalnice apăru un funcţionar de la Congres, care se întorcea, cam otrăvit, de la serviciu. Acesta opri Volkswagenul albastru aproape de Maronick pentru a se asigura că poate intra pe strada principală. Cu o zmucitură puternică Maronick deschise uşa maşinii, îl trase pe funcţionar afară, îl lovi cu pistolul peste faţă, după care dispăru cu maşina lui.

În tot acest timp, tovarăşul lui Maronick stătea absolut calm. Văzîndu-l însă pe Maronick că fuge, o rupse şi el la fugă. Alergă pe strada Capitoliu-Est, sări în Mercedesul lui negru şi apăsă pînă la refuz pe acceleraţie.

Malcolm ridică la timp capul pentru a-i reţine numărul de înmatriculare. După aceea se uită în josul străzii la poliţiştii aplecaţi asupra colegului lor. Unul dintre ei vorbea la Talkie-walkie : îl descria pe Maronick şi Volkswagenul albastru şi cerea întăriri şi o salvare. Lui Malcolm începu să-i fie clar că pe el nu-l văzuseră sau că îl considerau drept pieton obişnuit, martor la uciderea poliţistului. Se uită jur-împrejur... Se întoarse şi o porni repede în direcţia în care dispăruse Volkswagenul albastru. Încă nu ajunse la colţul străzii cînd se întoarse şi se uită la corpul contorsionat de pe trotuar. Un agent se aplecă asupra corpului nemişcat al lui Wendy... Malcolm înghiţi în sec şi îşi întoarse privirea. Trei blocuri mai încolo opri un taxi şi o porni în jos prin oraş. Tremura din tot corpul iar capul parcă îi era cuprins de foc. Cu mare încordare reuşi să se gîndească la ce avea de făcut.

LUNI SEARA

Malcolm schimbă de trei ori taxiul pînă să ajungă în nord-vestul Washingtonului. La marginea periferiei coborî şi o luă pe jos. Primul obiectiv : să găsească un adăpost care să-l ascundă de urmăritori.

Îi trebuiră douăzeci de minute pînă să apară. La colţ, trecu strada îndreptîndu-se spre el. La o denivelare a trotuarului se dezechilibră şi îi căzu în braţe. Malcolm o trase spre el punîndu-i amîndouă mîinile pe şolduri.

— Am nevoie de o femeie, zise Malcolm. Sînt bun de plată.

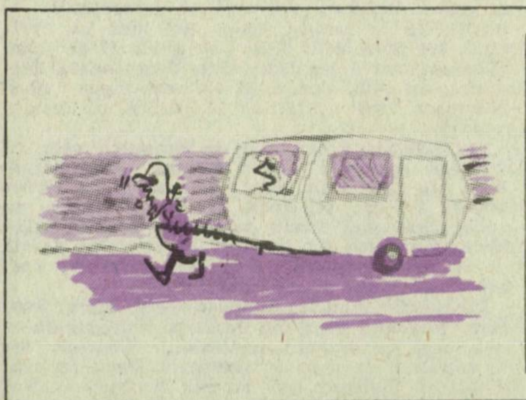
— Ei tu, Samson ce-mi eşti. Şi cum ţi-ai imaginat-o ?

— Cît ? O întrebă Malcolm privind-o de sus.

Fata îl măsură cu o privire pentru a-i cîntări posibilităţile.

— Eu nu mă grăbesc. Şaptezeci şi cinci pentru toată noaptea... Dacă-mi place coteţul tău ne învoim şi pentru micul dejun.

— Fie, dulcicule, nu-i rău... cu toate că.. Ce-ai zice de-un sutar ? O să fie extra special.

Almanahul Luceafărul coala 19 — 20

Malcolm încuviință.

— O sută de dolari. Pentru toată noaptea. Acasă la tine.

Locuința fetei se compunea dintr-o singură cameră, cu un colțișor pentru bucătărie și duș. Ajungînd înăuntru fata încuie. Malcolm puse și lănțicul.

— Îndată-s lîngă tine, drăguțule. Dă-ți jos țoalele. O să-mi dau silința să fie extra special, pe sufletu' meu...

MARȚI, DE DIMINEAȚĂ, PÎNĂ SPRE SEARA, DEVREME

alcolm se trezi la puțin timp după șapte. Se sculă și făcu un duș călduț. Înainte de a ieși din încăpere se mai uită o dată la fata care dormea în pat. Se mai gîndi o dată la suta de dolari apoi cu mîna ezitîndă puse banii pe dulap.

La 9,38 găsi o cabină telefonică. Sună mai întîi la informații apoi la un mic oficiu din Baltimore.

— Oficiul de înregistrare a mașinilor. Vorbiți, vă rog !

— Ascultați, spuse Malcolm, numele meu este Winthrop Estes, sînt din Alexandria. Aș fi bucuros să știu dacă ați putea face ceva pentru mine.

— Despre ce este vorba.

— Știți, aseară cînd mă întorceam de la lucru acasă mi s-a oprit motorul într-o intersecție. Am încercat să-l pornesc, dar mi-am dat seama că am bateria moartă. Tocmai cînd voiam să o trag pe dreapta s-a oprit lîngă mine un băiat cu un Mercedes. Teribil de amabil, m-a remorcat dar a dispărut fără să am timp să-i mulțumesc. Am numărul lui de înmatriculare, atîta tot. I-aș trimite cîteva rînduri de mulțumire... Nu te întîlnești în fiecare zi cu atîta amabilitate.

Individul de la celălalt capăt al firului fu de-a dreptul emoționat.

— Categoric că nu... Ts, trebuie că-i om cu suflet mare. Și vreți să aflăm cine este, da ?

— Exact cum spuneți. Puteți să mă ajutați ?

— Păi... prea legal n-ar fi, dar într-un caz ca acesta... Aveți numărul ?

— Maryland GE-48387.

— GE-48387 ? Bine, așteptați cîteva clipe și am să aflu. Malcolm auzi cum puse receptorul pe birou. Din încăpere se auzea voci și țăcănitul unei mașini de scris. După aceea se auzi zgomot de pași care se apropiau. Alo, domnul Estes ? Am găsit. Mercedesul negru Sedan este inscris pe numele Robert T. Atwood, Ebwood Lane 42. Chase Chevy. Oamenii ca el ar trebui ținuți în palme. Stă în cartierul rezidențial. E de mirare, de regulă de la ăștia nu scoți un șfanț, ca să nu mai vorbim de un ajutor de felul celui care vi l-a dat...

— Vă mulțumesc mult, zise Malcolm și puse in buzunar hîrtia pe care notase adresa. Numele și-l amintea și fără hîrtie.

Intră într-o cafenea. Ediția de dimineață din „Poșta" se afla pe tejghea. Anunțul era la pagina a douăsprezecea. „Condorule, sună acasă". Malcolm zîmbi iar cel de la doilea anunț codificat îl citi dintr-o privire fugară. Sunîndu-i, îi ziseră să se ducă la ei sau să dispară undeva. Dar asta nu era chiar ceea ce intenționa el să facă. De altfel, hotărîrea nu-i putea fi influențată în vreun fel de anunțul codificat indiferent ce conținea acesta. Informațiile lor ar fi avut oarecare importanță pentru el ieri la Capitol Hill.

În timp ce Malcolm își petrecea restul zilei stînd la rînd cu gură-cască veniți la monumentul lui Washington, agenții și polițiștii îl căutau prin tot orașul. Trei grupe a cîte trei agenți fiecare descinseră din trei mașini în sala de așteptare pentru turiști a gării urmărind trei piste — fiecare din ele falsă. Un lucrător al Congresului care corespundea vag cu descrierea făcută lui Malcolm, fu reținut de o patrulă a F.B.I. La o jumătate de oră după ce i-a fost stabilită identitatea și' a fost eliberat de federali, el a fost arestat de poliția din Washington...

La 16,30 Malcolm hotărî că sosise timpul să-și facă rost de o mașină. Cea pe care o fură era aproape nouă, avea rezervorul plin și cheia în contact. Un timp scurt Malcolm rulă pe autostradă care încercuia orașul. Se opri la Chevy Chase. Se duse la o toaletă unde își verifică pistolul.

Casa cu numărul 42 de pe Edwood Lane era un castel de țară. Abia se zărea din stradă. Spre ea ducea un drum particular care se termina cu o poartă masivă de fier. Cea mai apropiată casă se găsea cam la o milă depărtare. O pădure deasă înconjura proprietatea din trei părți.

La o stație de benzină Malcolm își procură o hartă a împrejurimilor. Pădurea din jur era nelocuită. Spunîndu-le celor de la pompă că îl interesează o specie nouă de sturz, care, chipurile, ar avea cuiburi prin partea locului, aceștia îi arătară pe hartă mai multe drumuri prin pădure dintre care unul ducea direct la numărul 42.

Pădurea era calmă. Malcolm ieși cu mașina de pe drum, o duse lîngă un tufiș și continuă drumul pe jos. Știa că trebuie să ajungă în apropierea casei pînă nu se lăsa întunericul, altfel n-ar mai fi putut s-o găsească. Se așternuse deja amurgul cînd el ajunse pe o ridicătură de unde casa i se vedea aproape la picioare, cam la trei sute de metri de locul în care se găsea el.

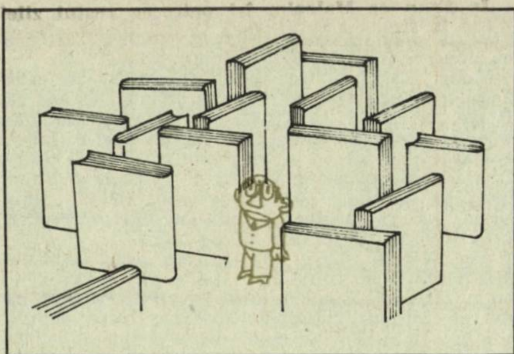
Așteptă să se întunece bine.

reierul lui Robert Atwood lucra la turație maximă. Ultimele evenimente îi cam scăpaseră însă din mînă schimbînd întreaga situație. Și-acum și fata aia... Știa că nu murise, dar a lipsit un fir de păr ca Maronick să-i facă creierul țăndări. După operație ea rămăsese tot fără cunoștință, starea îi era în continuare gravă, dar s-ar putea să scape. Cînd o să-și revină, ar putea fi identificată... Dar a-l trimite pe Maronick ar fi riscant, măsurile de securitate trebuie că sînt acum perfecte. Pe de altă parte, însănătoșirea lui Wendy ar putea însemna o dezvoltare interesantă și favorabilă în același timp, mai ales în privința lui Maronick. Fata i-ar putea fi de mare folos împotriva lui Maronick. Deocamdată Maronick nu știa, dar o să fie mai sigur dacă Maronick va continua să creadă că fata e moartă.

Lui Atwood îi era clar că Maronick voia să vină în casa lui numai pentru a-l compromite cît mai mult. Mai mult ca sigur că va aranja în așa fel încît să fie văzut de un vecin care mai tîrziu va putea depune mărturie. Maronick își imagina că în felul acesta se va putea asigura de loialitatea lui Atwood. Soluții se găsesc pentru toate.

Trecuseră minute bunicele pînă cînd, deodată, Malcolm zări doi indivizi îndreptîndu-se spre casă pe drumul particular. Siluetele lor se conturau cu greu în întuneric. Dacă nu s-ar fi mișcat, Malcolm nici nu i-ar fi observat. Tot

ce putea el să-şi dea seama din ascunzătoarea depărtată în care se afla era înălţimea deosebită, deşirată a unuia din cei doi. În subconştientul lui Malcolm se mişca ceva, dar el nu-şi putea da seama ce ar fi putut fi. Cei doi sunară şi dispărură repede în casă.

Malcolm numără pînă la cincizeci apoi începu să coboare cu grijă spre casă. Trei sute de metri. Pe la jumătatea drumului călcă într-un ciot, îşi rupse pantalonii şi îşi zdreli genunchiul. O sută de metri. Peste cîteva clipe era căţărat pe zidul de piatră. Luă pistolul în mînă şi încercă să-şi ţină respiraţia. Genunchiul îl durea, dar acum nu se gîndea la aşa ceva. După zid se întindea curtea. În partea ei dreaptă se afla un şopron pe jumătate dărîmat, partea stîngă era cufundată în întuneric.

Malcolm se uită spre cer. Luna încă nu apăruse. Zdrenţe de nori atîrnau din loc în loc, prin ele se zăreau stele strălucitoare. Aşteptă şi îşi ascuţi auzul. Se balansă peste zid şi căzu pe cel mai apropiat arbust. Cincizeci de metri.

Din şopron se văzu o lumină care poposi pe arbust. Malcolm ar fi trebuit s-o observe. N-o observă.

Încă o fugă rapidă şi Malcolm ajunse la douăzeci şi cinci de metri de casă. Lumina din vilă se răspîndea peste întreg spaţiul din jur, pînă la fişia îngustă de iarbă care îl despărţea pe Malcolm de tufa cea mai apropiată. Fereastra era joasă. Malcolm nu vru să rişte să fie văzut de cineva dinăuntru. Se aşeză pe burtă şi se tîrî pe fişia de iarbă neluminată. Zece metri. Auzi glasuri prin fereastra deschisă.

Malcolm respiră adînc şi o zbughi spre tufa de sub fereastră. Cînd se pregătea pentru a doua săritură auzi o mişcare. De încordare simţi o durere acută în tîmplă. Se cufundă într-un întuneric negru.

MARŢI, TÎRZIU ÎN NOAPTE — MIERCURI DIMINEAŢA, DEVREME

alcolm îşi recăpătă încet cunoştinţa. Stătea pe podeaua unui salon aranjat cu gust, cu cămin în peretele din faţă. În fotolii lîngă cămin stăteau doi indivizi. Cel care o împuşcase pe Wendy şi camaradul lui. Malcolm privi cu ochii întredeschişi. În partea dreaptă desluşi silueta unui alt individ. Unul lung şi deşirat. Malcolm încercă să-şi mişte mîinile, dar acestea îi erau legate la spate cu un material din mătase, care nu lasă urme.

Cel mai în vîrstă dintre indivizi zîmbi, de bună seamă că era foarte satisfăcut.

— Fii bine venit în cuibul meu, Condorule.

Cel de al doilea se prefăcea indiferent, dar lui Malcolm i se păru că în ochii lui reci citeşte o expresie de bucurie.

Individul în vîrstă continuă.

— Ne-a trebuit cam multişor pînă să te găsim, Malcolm, dar acum, că te afli aici, sînt cu adevărat bucuros că prietenul nostru Maronick nu te-a împuşcat. Am să-ţi pun cîteva întrebări. La unele ştiu deja răspunsul la altele nu. E tocmai timpul să-l aflu. Cutler, poate începe să vorbească sau l-aţi buşit cumva niţeluş cam tare ?

Individul care îl ţinea pe Malcolm avea un glas profund :

— Ar trebui să aibă de-acum capul limpede.

Cu o mişcare bruscă îl lungi pe Malcolm la podea. Deşiratul îl călcă pe picioare iar Maronick trase pantalonii de pe el. Îl înţepă în muşchii încordaţi cu acul unei seringi şi-i introduse cu lichid străveziu în safenă.

— Aici o să meargă mai repede şi e mai puţin probabil că judecătorul de instrucţie o să observe înţepătura pe partea interioară a coapsei.

Malcolm îşi dădu seama despre ce poate fi vorba şi încercă să rămînă nemişcat. Se trase spre zidul de cărămidă încercînd să-l atingă, să-l simtă, să se facă una cu el. Pierduse orice noţiune a timpului. Auzea glasuri care-l întrebau, dar aceste zgomote se prefăceau în cărămizi ale propriului zid.

După aceea, serul începu să roadă încet-încet din zidul lui. Examinatorii lui agitau prin aer, gînditori, „ciocănaşele" lor bine gîndite : „Cine eşti ?", „Ce vîrstă ai ?". Zidul se năruia bucată cu bucată. „Unde lucrezi ?", „Cu ce te ocupi", „Ce s-a întîmplat miercurea trecută ?". „Ce ştiţi despre asta ?". „Ce-aţi făcut în legătură cu asta ?", „De ce ai făcut ?".

Malcolm simţi cum zidul i se dărîmă bucăţică cu bucăţică. Îi părea rău că nu-l putea proteja. Întrebările încetară iar Malcolm se prăbuşi în vid. Simţi o înţepătură uşoară în coapsă.

Maronick calculase însă greşit. Greşeala se datora faptului că efectele drogului nu sînt aceleaşi în toate împrejurările. În timp ce vărsa intenţionat pe podea jumătate din cantitatea pe care i-o dăduse Atwood el îşi închipuia că a rămas suficientă cantitate pentru a-l face pe Malcolm să-şi piardă cunoştinţa. Injecţia a fost însă destul de slabă, suficientă doar pentru a paraliza organismul, nu şi pentru ca cineva să-şi piardă cunoştinţa.

Malcolm parcă ar fi visat. Zgomotele ajungeau la el ca un ecou. Creierul lui nu reuşea să facă vreo legătură între ele, reuşi însă să le înregistreze.

— Îl lichidăm acum ? (Vorbise cel cu glasul profund).

— Nu, numai acolo.

— Cine?

— Charlie. Daţi-i cuţitul dv.

— Daţi-i-l dv.

Paşi care se îndepărtau. Uşi închise, deschise. Miini îi aleargă pe corp. Ceva se mişcă în faţa lui.

— Drace!

O bucăţică de hîrtie de culoare roz lingă umărul lui. Lacrimile i-au înceţoşat lentilele de contact, dar de citit putea citi: „Zbor 27 TWA cursă internă — 06,00".

Uşi care se închid, se deschid. Paşi care se apropie.

— Unde sînt Atwood şi Charlie?

— Controlează afară dacă n-a rămas vreo urmă.

— Bine, aici e rezervarea de care trebuie să mă ocup. E pe numele James Cooper.

Foşnet de hîrtie.

— Bun, să mergem.

Malcolm simte că este ridicat de pe podea. Afară vîntul rece al nopţii! Bancheta din spate a maşinii. Drum lung. Stop. Motorul stins. Uşi deschise.

— Charlie, du-l în pădure, acolo sus, vreo cincizeci de metri. Îţi aduc o lopată. Aşteaptă-mă. Trebuie s-o facem cu grijă.

Un rîs scurt.

— Nici o grijă.

În momentul cînd insul deşirat îl aruncă la pămînt, Malcolm îşi recăpătase de-acum cunoştinţa. Corpul îi era încă amorţit, dar creierul lucra iar privirea îi era limpede.

Trosnete de crengi. La marginea micului luminiş apăru un individ, care ţinea o lanternă de buzunar în mîna stîngă. Fascicolul de lumină căzu asupra lui Malcolm, care încerca să se ridice. Glasul lui paraliză orice mişcare a lui Malcolm.

— E-n regulă Condorul nostru?

Insul slab răspunse nerăbdător.

— E-n regulă, Maronick... Şi-a revenit destul de repede după drogul acela. Sînteţi pregătit?

Glasul lui Maronick străbătu încet aerul rece al nopţii.

— Da, sînt.

Ridică mîna dreaptă şi glontele se înfipse în spatele lui Charlie, Maronick trecu peste corpul lui nemişcat şi, pentru mai multă siguranţă, îi mai trase un glonte în cap.

Creierii lui Malcolm se învîrtejiră. Nu-i venea să-şi creadă ochilor că ceea ce vedea era adevărat. Individul căruia i se spunea Maronick se îndreptă încet spre el. Se aplecă şi pipăi cătuşele lui Malcolm. După aceea se aşeză pe un trunchi doborît la pămînt şi stinse lanterna.

— Stăm niţel de vorbă? începu Maronick. Ceva ai prins, pînă acum ai reuşit să te descurci bine. Trebuie să spun că în aceste cîteva zile te-am admirat ca specialist. Numai că asta nu are nimic comun cu hotărîrea mea de a-ţi da o şansă pentru a ieşi viu din povestea asta. Şi încă în chip de erou.

În anul 1968, în cadrul ajutorului acordat mişcării anticomuniste, C.I.A. a ajutat unele triburi laoţiene în fabricarea stupefiantelor, principala sursă de cîştig în regiune. În apropiere se desfăşurau lupte, aici însă se ducea un război între grupurile concurente. Din punctul de vedere al C.I.A. întreaga problemă era normală chiar dacă cuiva nu-i făcea prea mare plăcere să audă că guvernul S.U.A. sprijină răspîndirea drogurilor.

După cum ştiţi, asemenea întreprinderi sînt teribil de lucrative. Echipa noastră — pe unii i-aţi cunoscut deja — era de părere că nu putem neglija aspectul îmbunătăţirii situaţiei economice individuale. De aceea, am sustras o anumită parte, destul de substanţială din morfină neprelucrată şi de înaltă calitate de pe piaţa oficială şi am orientat-o pe alt canal. Se-nţelege că pentru asta am fost recompensaţi.

N-am fost însă de acord cu modul în care Atwood organizase întreaga problemă. În loc să fi păstrat marfa în Thailanda, unde să fie distribuită apoi în cantităţi corespunzătoare laboratoarelor locale, el o ţinea una şi bună că morfina trebuie transportată direct în Statele Unite unde să se vîndă grupurilor care vor să acţioneze fără revînzători şi intermediari. Pentru asta trebuia să folosim şi Agenţia.

Am folosit secţia voastră din două motive. L-am plătit pe contabil — pe fostul contabil — ca să facă vrăji sau minuni cu cărţile pentru ca noi să putem transporta morfina între coperţile lor. Întrucît erau categorisite drept materiale secrete, nu aveam a ne teme de control vamal. Agentul nostru din Seatle prelua întreaga cantitate şi o distribuia celor interesaţi. Numai că asta nu are nici o legătură cu faptul pentru care te afli tu aici.

Toată vina o poartă Heiddeger ăla. A început să fie curios. Pentru a exclude posibilitatea ca cineva să afle despre ce este vorba Heiddeger trebuia să fie lichidat iar pentru a-i masca moartea inclusiv în cazul că el ar fi spus ceva cuiva, a fost nevoie să „aranjăm" întreaga secţie. Numai că dumneata ai avut baftă şi...

— Dar de ce mă lăsaţi în viaţă? întreabă Malcolm.

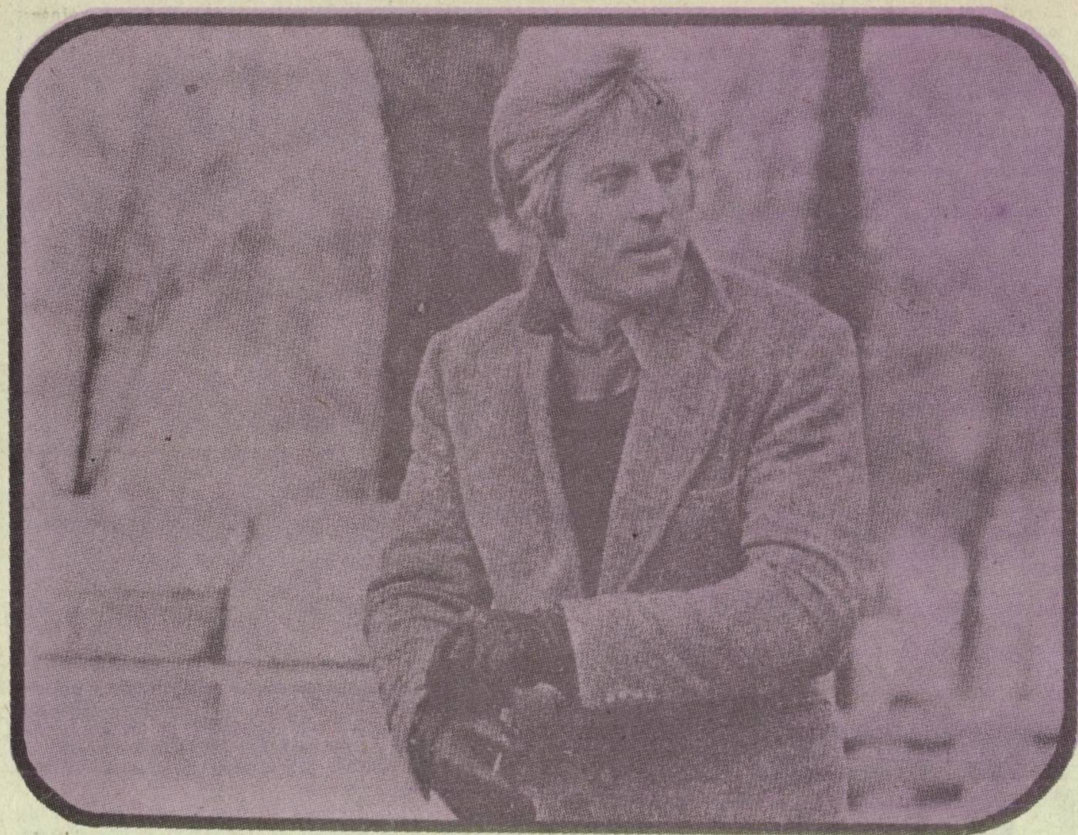
— Pentru că îl cunosc pe Atwood, răspunse Maronick zîmbind. El nu se va simţi în siguranţă atîta vreme cît eu şi camarazii mei nu vom fi morţi. Noi sîntem singurii care am putea face legătura între el şi afacerea asta. În afară de dumneata, bine-înţeles. De asta trebuie să murim. Acum probabil pune la cale o modalitate de a-ţi veni de hac. Atwood face pe nevinovatul, dar nu este.

Malcolm se uită cu atenţie la silueta întunecată de pe pămînt.

— Eu tot nu pricep de ce l-aţi ucis pe acest Charlie?

— Îmi place şi mie să încurc iţele în urma mea. O să dispar în linişte undeva în Orientul Apropiat, unde un om cu posibilităţile mele poate oricînd găsi o ocupaţie ca lumea. Dar nu vreau ca, acolo fiind, să mă trezesc aşteptat la colţ de vreun agent american. În plus, vreau să ofer ţării un mic dar şi să sper că după aceea voi fi considerat ca o oaie rătăcită. Iar acest dar al meu, la despărţire, se numeşte Robert Atwood. Iar pe dumneata te las în viaţă dintr-un motiv aproape identic: şi dumneata ai ocazia să-l predai guvernului pe domnul Atwood. Ţi-a făcut şi aşa destule neplăceri. La urma urmelor el a pus la cale toate aceste crime. Eu sînt doar executantul tehnic — ca şi dumneata, de altfel. Îmi pare rău

de fată, dar n-am avut de ales. Aşa-i la război.

Malcolm rămase tăcut o bună bucată de vreme apoi întreabă :

— Ce plan aveţi ?

Maronick se ridică. Aruncă cuţitul la picioarele lui Malcolm, după care îi făcu încă o injecţie. Spuse apoi cu glas inexpresiv.

— E un mijloc extraordinar de puternic. Într-o jumătate de zi te pune pe picioare şi din morţi. Trebuie să ai o gaşcă ca lumea pentru a-l putea aranja. E destul de bătrîn, dar e incă foarte periculos. După ce o să-ţi tai cătuşele să te întorci la luminişul în care ţi-ai lăsat maşina. A dumitale. Pe bancheta din spate o să găseşti nişte lucruri care ţi-ar putea fi de folos. Voi fi cu dumneata, voi parca imediat lîngă poartă şi o să mă apropii de casă cu spatele. Te urci în copac şi, pe fereastă, ajungi la primul etaj. Geamul e deschis. Fă cu el ce vei găsi de cuviinţă. Dacă te ucide o să fie un cadavru în plus care se cere a fi explicat în vreun fel.

Maronick se mai uită o dată la făptura de la picioarele lui.

— Adio, Condorule. Şi un ultim sfat : ţine-te de birou şi de cercetare. În teren ai nevoie de prea mult noroc. Dacă stau să mă gîndesc, nu eşti chiar atît de grozav...

Şi dispăru în pădure.

Prin geamul maşinii lui Malcolm fusese introdusă o bucată de hîrtie. Corpul insului cu numele Cutler zăcea lîngă uşă. Pe hîrtie era scris :

„Pistolul dumitale e plin de noroi,
Puşca din spate are zece gloanţe.
Sper că ştii să umbli cu automatul".

Pe lîngă asta, Maronick mai lăsase acolo, pentru orice eventualitate, un pistol automat cu amortizor.

În momentele cînd Malcolm parcă maşina lîngă poartă încă mai simţea efectul drogului. Zvîcnirile din tîmple şi din cap, durerea din întregul corp îi dispăruseră însă. În locul lor simţi un aflux de energie debordantă.

În stejar era destul de uşor să urci. Fereastra era într-adevăr deschisă. Malcolm îşi luă puşca de pe umăr şi o ţinea întinsă în faţă. Se furişă încet-încet printr-un hol întunecat spre scări. Din camera în care fusese interogat se auzea o uvertură de Ceaikovski. Din cînd în cînd se auzea un glas cunoscut. Malcolm coborî încet pe scări.

Cînd intră în încăpere, Atwood stătea cu spatele spre el. Tocmai alegea un nou disc de pe o poliţă. Mîna i se opri în dreptul Simfoniei a cincea de Beethoven.

Complet liniştit Malcolm ridică puşca, o deblocă, ţinti şi trase. Lovitură precisă — glontele atinse genunchiul stîng al lui Atwood şi-l aruncă pe acesta la podea.

Spaima şi durerea umplură cu lacrimi ochii bătrînului domn. Avu însă timp să observe că Malcolm îndreptă din nou arma. Urlă pur şi simplu cînd cel de al doilea glonte îi atinse şi celălalt genunchi. În privire i se citi o mirare amestecată cu spaimă iar pe buze i se putut citi o întrebare :

— Pentru ce ?

— Să zicem că a fost necesar s-o fac pentru a nu putea fugi nicăieri.

Malcolm vorbea ca prin vis. Legă genunchii lui Atwood cu două prosoape pentru a opri hemoragia apoi îi legă mîinile de masă. Fugi pe scări apoi alergă fără nici un țel prin încăpere pentru a-și mobiliza energia care-i înghețase în vine. În cele din urmă reuși să se stăpînească. „Atwood, care pusese totul la cale, conducînd întreaga operațiune este jos", își zise Malcolm în gînd. Membrii de rînd ai grupului sînt morți cu toții. Doar Maronick a scăpat cu viață, Maronick ucigașul, Maronick profesionistul crimei. Întreaga poveste el a făcut-o însă personală atunci cînd a ucis-o pe Wendy. Pentru un profesionist a fost o floare la ureche. Din vîrtejul gîndurilor lui începe să se înfiripe un plan. Se duse în grabă în dormitorul lui Atwood unde se dezbrăcă de hainele lui rupte și se îmbrăcă cu altele. Intră apoi în bucătărie și înfulecă o bucată de carne rece de găină și un corn. Se întoarse în camera lui Atwood, privi cîteva clipe în jur, o rupse apoi la fugă spre mașină și porni la drum lung.

Atwood zăcu nemișcat încă scurt timp după plecarea lui Malcolm. După aceea încercă să se tîrască trăgînd masa după el. Era însă prea slab. Reuși doar să doboare cu bastonul un tablou de pe perete. Acesta căzu cu fața în sus. Sticla însă nu se sparse, așa că Atwood nu avu cum să se folosească de cioburi pentru a-și tăia legătura. Se lăsă în voia soartei. Se uită o clipă la tablou și oftă. Tabloul îl înfățișa în uniformă de căpitan al marinei militare a Statelor Unite.

MIERCURI DIMINEAȚA

Mitchell se afla de șase zile în stare de alertă. Se obișnuise și considera această stare drept normală. Reuși să-și depășească starea de epuizare. Iar acum, la 4,20 dimineața, era în picioare.

Țrrrr !

Zbîrnîitul telefonului îi trezi din apatie pe toți cei din încăpere. Mitchell ridică receptorul. Mișcările lui erau calme și rapide ca ale unei mașini bine unse.

— 493 — 7282.

— Aici Condorul. E aproape gata.

— Aha, atunci de ce...

— Ascultați-mă cu atenție. Maronick, Weatherby și ceilalți au lucrat pentru un anume

Atwood, încercînd să șteargă urmele unei operațiuni de contrabandă pe care o desfășoară începînd din anul 1968. Au folosit în acest scop Agenția iar Heiddeger a aflat acest lucru. De aici a decurs apoi totul.

Rămîne să mai fac un singur lucru. În caz că n-o să reușesc, o să aflați despre ce-i vorba. Pentru orice eventualitate am pus totul pe hîrtie și am expediat pe adresa băncii. O puteți ridica mîine dimineață. Veți trimite de urgență oameni la Atwood. Adresa este Elwood Lane 42 Chevy Chase. Trimiteți și un doctor cu ei. Doi dintre oamenii lui Maronick se află în pădure, în spatele casei, dar sînt morți. Țineți-mi pumnii...

Și telefonul fu pus în furcă mai înainte ca Mitchell să fi apucat să scoată o vorbă măcar. În încăpere începu o activitate febrilă.

Malcolm ridică receptorul pentru a doua oară și introduse moneda.

— Bună ziua, TWA. Ascult, vă rog.

— Alo... numele meu este Henry Cooper. Fratele meu pleacă astăzi în concediu cu avionul... N-a spus nimănui unde se duce pentru că era nehotărît. Am vrea să-i aducem în semn de despărțire un dar. Deja a plecat de la locuință, cred că este

— Dragă, cît costă tabloul ăsta ?
— Sticla de vin : 70, mere : 15, salată : 7, pulpă de porc : 115...

— Om bătrîn și te ții de chestii d-astea!...

vorba de zborul 27 cu decolarea la 06.00. Ați vrea să fiți amabil să-mi spuneți dacă are bilet rezervat ?

Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi în aparat :

— Da, domnule Cooper. Fratele dv. are biletul rezervat pentru zborul 27, este pînă la... Chicago. Încă nu l-a ridicat.

— Bine, vă mulțumesc mult. Avionul decolează la șase, da ?

— Fix.

— Buun. O să fim acolo, dar nu-i spuneți nimic. Este o surpriză, știți. Mulțumesc.

Malcolm ieși din cabina telefonică. Uniforma lui Atwood îi venea bine, chiar dacă se simțea cam prea lejer în ea. Pantofii îi erau cu un număr mai mare iar picioarele îi alunecau în ei în timp ce pășea prin holul mare al Aeroportului național cu fișul pe mînă și șapca pe cap.

Puse la cutia poștală un plic netimbrat pe adresa CIA. În el se găsea scris tot ce știa despre caz, în special numele secret al lui Maronick și numărul zborului. Condorul spera că se poate bizui pe poșta americană.

La 5,30 fix Maronick intră plin de sine prin intrarea principală. Șchiopăta puțin. Șhiopătatul îl izbea atît de tare pe observatorul întîmplător încît celelalte detalii ale lui îi scăpau...

Maronick își aranjă mustața falsă în așa fel încît atunci cînd ajunse la ghișeul TWA Malcolm aproape că nu-l recunoscu. Glasul lui moale îi atrase însă atenția lui Malcolm care se trase mai aproape puțin și auzi ce spunea.

— Numele meu este James Cooper. Aveți o rezervare pentru mine.

— Da, domnule Cooper, zborul 27, Chicago...

— Excelent.

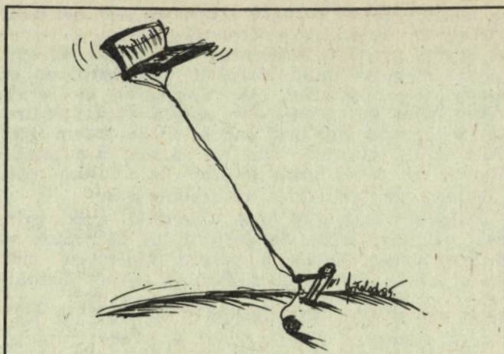
Maronick plăti biletul, predă geamantanul și se îndepărtă de ghișeu. „Aproape pustiu, își zise în gînd. Asta-i bine. Totul e normal, nici un domn care să se prefacă indiferent, nici unul care să tragă cu coada ochiului din vreo cabină telefonică. Totul e normal". Maronick se liniști și purcese a se plimba prin clădirea aeroportului. Pe căpitanul de marină care îl urma încet, la aproximativ douăzeci de pași, nu-l observă.

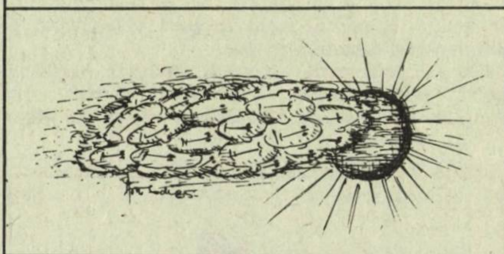
Aeroportul național nu-i o clădire din cale-afară de frumoasă, dar nici urîtă nu-i. Maronick își permise să admire simetria coridoarelor pe care se deplasa. Deodată se opri brusc. Surprins, Malcolm abia apucă să se ascundă după un stand de cărți. Maronick se uită la ceas și rămase o clipă pe gînduri pentru a evalua situația. Apucă să fugă, o luă la dreapta și trecu prin ușa rotativă.

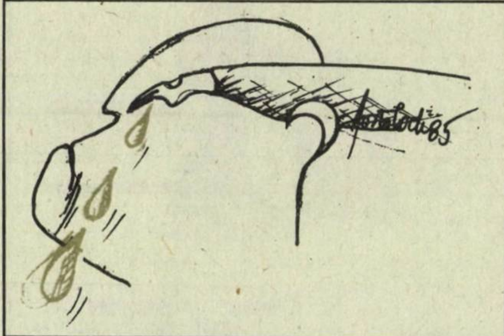
Malcolm ajunse deja lîngă ușă. Mîna în care ținea sub fiș pistolul i se umplu de sudoare din pricina drogului și a tensiunii nervoase. Se opri în fața unei uși pe care scria „Bărbați". Se uită în jur. Nimeni. Acum ori niciodată. Strînse cu grijă pistolul între corp și ușă, după ce aruncă fișul pe un fotoliu. Se sprijini încet de ușă.

Ușa se deschise în liniște. Cinci centimetri. Malcolm observă albul luminos al interiorului : în partea stîngă strălucea o oglindă. Deschise ușa încă puțin. Pe perete, lîngă ușă se găseau la rînd trei spălătoare strălucitoare. În apropierea lor nu se afla nimeni. Intră și se sprijini cu spatele de ușă. Aceasta se închise cu un scîrțîit moale.

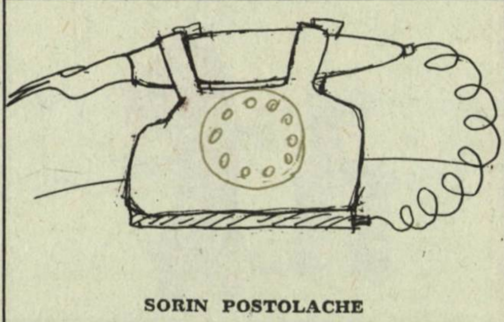
În fața lui Malcolm să găseau acum ușile a trei cabine. Sub cea de a treia, cea mai depărtată, se zăreau o pereche de pantofi cu vîrfurile orientate spre în afară. Malcolm ridică încet arma. După țăcănitul discret al piedicii se auzi fîșiitul hîrtiei igienice apoi se așternu liniștea... Pistolul tresări în mîna lui Malcolm,

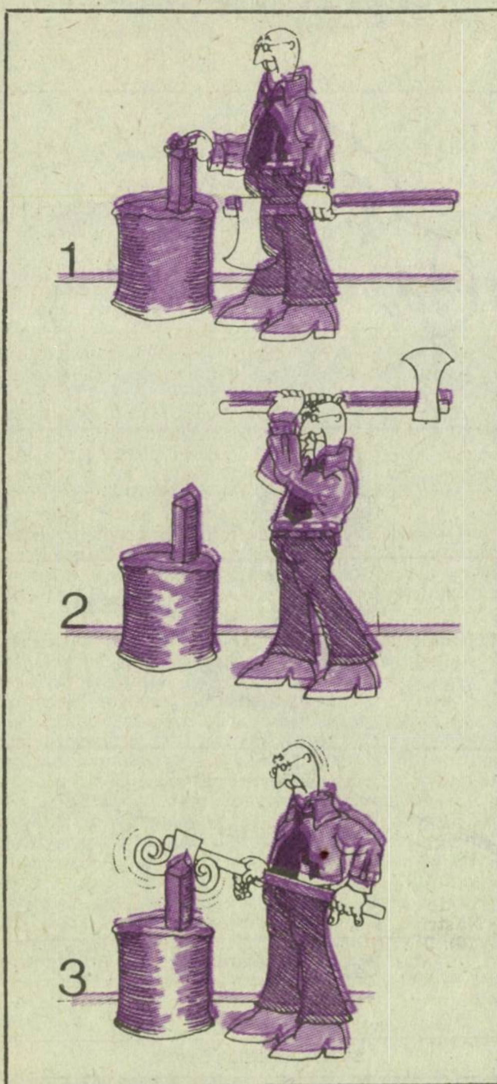

SORIN POSTOLACHE

în ușa subțire din tablă apăru un mic orificiu. Picioarele dinăuntru se traseră puțin apoi veniră iarăși înainte. Maronick, rănit ușor la gît, pipăia disperat după pistol în buzunarul de la spate al pantalonilor, dar pantalonii îi erau lăsați pînă la glezne. De regulă tocul pentru pistol îl purta sub braț sau la curea, acum însă nu-l avea, întrucît voia ca arma s-o abandoneze cu puțin timp înainte de a trece prin controlul de securitate al aeroportului.

Malcolm trase din nou. Glontele trecu prin ușă, pătrunse adînc în pieptul lui Maronick și îl aruncă pe acesta în perete. Malcolm mai trase o dată, încă o dată și încă... Apoi pistolul scuipă încărcătorul gol pe podeaua din dale mici. Cel de al treilea glonte îi perforă lui Maronick stomacul. Acesta trase ușor aer în piept și alunecă pe lîngă perete. Se prinse de lanțul weceului. Zgomotul apei acoperi vaierul lui și împușcăturile pistolului său.

Cîteva pete roșii stropiră modelul dalelor. Încet, parcă chibzuit, își mișcă corpul din locul în care se afla. Malcolm voia să fie sigur

cînd îl va vedea la față pe omul acela. Mai trase două gloanțe. Acum îl vedea. Moartea înlocuise eleganța lui Maronick cu o expresie de indiferență sticloasă. Malcolm dădu drumul pistolului pe podea...

— 493 — 7282, răspunse Mitchell cu glas ușor oscilant.

Malcolm spuse cu glas cumplit de obosit :

— Malcolm la telefon. S-a sfîrșit. Maronick e mort. N-ați vrea să trimiteți pe cineva după mine ? Sînt la Aeroportul național. Maronick idem. Sînt îmbrăcat în uniformă de marinar...

MIERCURI DUPĂ AMIAZĂ

A fost ca o vînătoare de păsări în colivie.

Cei trei bărbați își sorbeau cafelele. Powell se uita la bătrînul domn zîmbitor și la doctorul psihiatru Lofts.

— Maronick nu avea nici o șansă.

Bătrînul domn se întoarse spre doctor :

— Cum v-ați explica acțiunea lui Malcolm ?

Doctorul se gîndi puțin apoi spuse :

— Nu pot spune nimic pînă nu stau de vorbă cu el. Dar dacă avem în vedere ce a trăit în aceste zile, mai ales moartea colegilor săi, precum și părerea că fata lui e moartă, și, în general, situația în ansamblu în care s-a aflat, aș putea spune că reacția lui a fost logică.

Powell dădu din cap aprobator.

— Dar care-i situația cu Atwood ?

— Ah, Atwood va trăi. Neîndemînarea, stîngăcia lui mi s-au părut totdeauna ciudate. Făcea destul de bine pe idiotul drept care se dădea. Cum o să explicăm moartea lui Maronick ?

— Poliției nu-i plac chestii d-astea, dar o să-i explicăm că asasinul din Capitol Hill s-a sinucis în weceul aeroportului. Bineînțeles că mai întîi vom avea grijă să-l plătim pe paznicul weceului pentru a uita tot ce a văzut.

Malcolm își reveni încet de pe urma efectului drogului. Timp de trei ore a fost vecin cu isteria și a vorbit fără întrerupere. Powell, doctorul Lofts și bătrînul domn ascultară întîmplările celor șase zile concentrate în trei ore. Cînd i s-a spus că Wendy trăiește, și cînd a putut înțelege acest lucru, epuizat, mai-mai să leșine. O văzu pe fată dormind într-o cameră luminoasă aseptică, cu capul înfășurat în bandaje și corpul acoperit de o cuvertură, cu tuburi racordate la un aparat complicat.

— Doamne... doamne, șopti el cu ușurare amestecată cu părere de rău.

Îl lăsară încă cîteva minute pe locul pe care se afla apoi îl conduseră afară pentru a mai sta de vorbă cu el.

În cele din urmă, bătrînul domn zîmbind și bătîndu-l ușor pe spate îl conduse spre ușa biroului său. Cînd se întoarse, Powell îi spuse:

— Ei, acesta e sfîrșitul Condorului nostru.

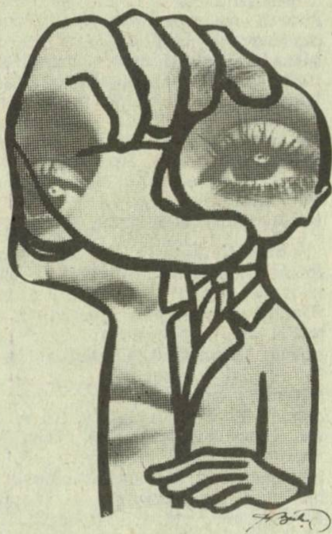
În ochii bătrînului domn licări o scînteie.

— N-aș fi chiar atît de sigur, n-aș fi chiar atît de sigur, — Kevin băiatule.

Versiune românească prescurtată de Nicolae Nicoară

EDIȚIE SPECIALĂ

domino

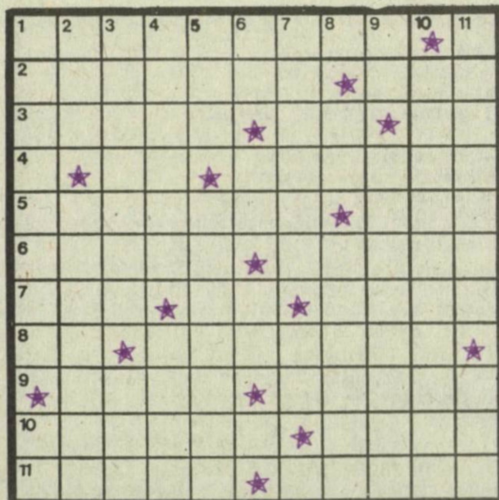
Cuvinte încrucișate • Enigmistică • Parodii • Umor • Curiozități • Fabule • Anecdote • Caricaturi

REFLECȚII

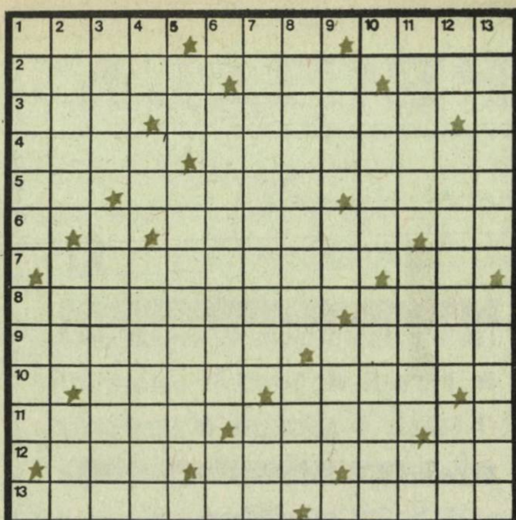
ORIZONTAL: 1) Își apără viața cu elixirul morții 2) Punctul de plecare spre judecata din urmă — Element primordial al vieții 3) Bilet de bancă — Român de frunte ! — Repezi în scris ! 4) Hoț demascat ! — Gest abil ce reflectă mulțumirea inimii 5) Martorul proverbului : „Apa trece, pietrele rămîn" — Cîntecul zglobiu al leagănului 6) Rîd în șopot de eșecul pescarilor lăudăroși — Își plimbă pasul în freamăt de vioară 7) Acest provincial e bun ! — Bătuta de două ori ! — Ridică pe naivi în slavă. 8) Ou răsucit de cloșcă ! — Adevărul privit prin însușirea-i indubitabilă. 9) E mereu pe picior de contrazicere — Scapără scîntei cînd e cu capsa pusă. 10) Pastă naturală pentru jocuri copilărești — Grădina marelui public îngrijită cu devotament 11) Răzbunarea vaporilor pe atmosfera care-i privește cu răceală — Primele mișcări șovăielnice ale începutului.

VERTICAL : 1) Dezgust sentimental provocat de nelegiuire — Instrumentul ironiei camuflate 2) Traiste pentru la, la, la ! — Adolescente nevinovate ce stîrnesc sclipirea ochilor lacomi. 3) Atributul celui care și-a încheiat rostul — Dungă din alfabetul tibetan ! 4) Lucrează cu pasiune unde nu-i treaba lui — Măsura bunului-simț 5) Țesătură nocturnă ce se destramă în zori — Răzbate peste vremi prin propriile-i puteri 6) Sînt în minoritate ! — Prinsă în lanțul slăbiciunilor — Alesul binemeritat al norocului 7) Material ce astupă gura lumii — Pedunculul bobocului ! 8) Așa te vreau cu adevărat — Cameră de rezervă trasă pe roți 9) Ram ciuntit ! — Năstrușnicul care prilejuiește încurcături de ițe 10) Judecători care-ți spun cît plătești 11) Își iau musca de pe căciulă, trecînd în anonimat — Pitorescul loc natal al carului cu patru boi.

Dicționar : NGA.

VALERIA MÂRZA
Alba Iulia

Magazin de termeni literari

ORIZONTAL : 1) Rapsod, poet rătăcitor, trubadur. — Personajul negativ din basmul „Scufița Roșie". — ...cu tendință sau... pentru ea însăși ! 2) Specie de poezie pastorală, naiv sentimentală, cultivind frecvent motivul erotic. — Depistează... speciile ! — Scrise la ziar ! 3) Literatură... scurtă. — Concepție optimistă despre om, militînd pentru dezvoltarea liberă a personalității umane. 4) Picior de vers compus din două silabe. — Figură de stil bazată pe contrastul a două idei. 5) În orice cîntec... — ...și la măsea ! — Exclamație onomatopeică prin care se interoghează ascultătorul (pop.). 6) Fără nici un rezultat. — Găsite la orice lucru ! 7) Construcție sintetică, lingvistică, împrumutate (fără necesitate) direct sau indirect din limba latină. — Stih și gazel... 8) Mișcare literar-culturală și politică din a doua jumătate a sec. 19, formată în jurul societății „Junimea". — Aspect fundamental de viață pe baza căruia scriitorul alcătuiește subiectul operei sale. 9) Caracteristică a stilului scriitorilor din Atena antică, constînd în măsură, eleganță, finețe și puritate (sec. 5—6 î.e.n.) — Specie a genului epic, cuprinzînd o acțiune de o relativă amploare și complexitate. 10) Specie în proză a epicii populare, cu personaje fabuloase. — Imn cîntat pe mai multe voci, pentru implorarea unui zeu, de obicei, Apollo. 11) Formă de manifestare a liricii religioase, cu caracter de rugăciune și de odă sacră. — Țesătură al cărei aspect imită efectul optic obținut prin suprapunerea a două țesături rare și transparente. — Fac parte din... antologie ! 12) Prezente la telefon... — Formă a culturii spirituale specifică societății primitive. — Un prozator și o poetă, în familie ! 13) Figură de stil în care se enunță imperativ dorința pedepsirii unei persoane (pop.) — Destin irevocabil, fatalitate, soartă tragică, la romani.

VERTICAL : 1) Specie epică în versuri a folclorului rus. — Rocă silicoasă. 2) Bătut ușor de vînt !? — Pămînt autentic. — Fular. 3) Efectul succesiunii periodice a silabelor accentuate sau neaccentuate într-un vers. — Antropofagi (fem.) 4) Cuprinse în dialog (nr. 1 și 4) — ...și în bocet ! (1 și 3) — Om de nimic, personaj negativ. 5) Un autor la începutul carierei — Sistem de gîndire al omului primitiv, care considera că obiectele și fenomenele naturii ar fi însuflețite. 6) Mișcare poetică italiană (sec. 17) caracterizată prin afectare stilistică și prețiozitate. — Început de metaforă... 7) Mișcare literară inițiată în Franța în 1903 de către J. Romains, urmărind reliefarea continuității psihice a grupurilor umane. — Scurtă comedie la greci și la romani, alcătuită din scurte scenete comice. 8) Concepție filozofică monistă care unește sau identifică uneori Dumnezeu și natura (Ex. Bruno, Spinoza). — Sumă de bani. 9) A se sfii (pop.) — Comparația... 13 ! — Vreme urîtă. 10) Scriitoare în genul Agathei Christie ! — Lînă prelucrată. 11) Pentru machierea genelor. — Punctuația folosită în scris (sing.) — Șmecher (pop.) 12) Primele... tablouri ! — Silepsă, construcție bazată pe folosirea acordurilor în frază după oscilații logice și nu după regulile gramaticale obișnuite. — Avantajul... maturității ! 13) Care aparțin vremurilor străvechi, cu referire la stilul operelor de artă (sing.) — Operă cu autor necunoscut, cum sînt, de regulă, creațiile populare (sing.).

IOAN ROMAN
Sibiu

Prepoziții

A zicea CĂTRE, smerit :
„Nu mai vine FĂRĂ... voie
Fiindcă LÎNGĂ el e-un mit
Care-l trage înapoie".

CONTRA însă s-a opus
PENTRU că... DE... mult l-așteaptă
Și în gura mare-a spus :
FĂRĂ i-avansat c-o treaptă.

DINTRE toți deși mai mic
Ridicîndu-se-n picioare
Anunță după tipic :
„LÎNGĂ-i dus CU... PE LA... Mare.

ÎNTRU toate priceput,
Amic bun CU... SUB și PESTE
Și DE CĂTRE toți crezut
A adus o nouă veste.

FĂRĂ va sosi-n curînd,
Are DE la... dînsul știre,
Că l-a prins un DIN... flirtînd
CU un DESPRE... ÎN... bîrfire.

DREPT răsplată i-a făcut
Mari elogii PRIN... cuvinte,
C-a rămas chiar LÎNGĂ mut
Cînd văzu că și DREPT... minte.

CONSTANTIN ATOMII

